

Herinneringen aan Ravensbos Het Culturele leven

Inhoud Herinneringen aan Ravensbos het Culturele leven.

Van de www.ravensbos.nl site door Peter van Velzen:

Carnaval 1962 Yvo Smit

1963 Geschiedenis in vogelvlucht Pater W. Tromp

Concours Jean Jansen

Kroniek 3e trimester 1965

Kroniek P. van Velzen en J. Janssen

Invloed op je leven Peter van Velzen

Van de website van Willem Reijnders:

Verslag van de vakantie van het Sportgilde in Velaux (Zuid-Frankrijk) met bijdragen van:

P.H. Lempens OMI, P. Noordermeer OMI, Jean Janssen, Leo Fober, Frank ter Beek, Frans van der Meer, Jo Didderen, Pierre Duijf, Jo Crijns, Broeder A.

Koumans, Jan Willems, Kees Rentmeester, Will Meekels

Prikjesactie (Studentenhaver 2, 1959) S. van Schagen (klas 4)

Vreugd en Dank (Studentenhaver 14, 1963) Pater Alfons Kusters, sup.

Kameleon (Studentenhaver 9, 1961) Hans Jurgens

Kameleon (Studentenhaver 16, 1963) Jène van Moorsel

Kameleon 17 februari (Studentenhaver 17 1964) Jean Jansen

De Kameleon, Pater Jène van Moorsel

DE VERKENNERIJ (Studentenhaver 4, 1959) Voorzitter van de ereraad

Verkennerij (Studentenhaver 17, 1964) Thij Willems

Speelgoedactie (Studentenhaver 20 1965) Jean Janssen

Het spel van het Verkennen (Studentenhaver 1967) De Gulielmusgroep

De Missieclub (Studentenhaver 1, 1958) R. Nijsten, secretaris

Ook voor jou (Studentenhaver 13, 1962) J. Derix, voorzitter

Missiezondag (Studentenhaver 16, 1963)

Missieclub Frans Duijf

Missiezondag Pieter Koch en Frans Duijf

Missiezondag (Studentenhaver 1968) Thij Willems, zesde klas.

CERCLE (Studentenhaver 5, 1960) J. Hooiveld en Th. Janssen (poësis)

Studentengilde (Studentenhaver 2, 1959) Het bestuur

Gildekamp Studentenhaver 13, 1962 T. Brouwer, klasse 4.

De Gildebroeders (Studentenhaver 16, 1963) Piet-Hein Köllmann

Gilde (Studentenhaver 1967) Frans van Gorkum, klas 2

TOTO (Studentenhaver 7 1961) Secretaris H. van Kesteren

TOTO (Studentenhaver 15, 1963)

SPORTTOTO De Totocommissie.

Achteruitgang (Studentenhaver 27 1966) Wim Zegers, 6e klas

Vooruitgang (Studentenhaver 28 1967) Jan Kramer Secretaris TOTO-bestuur.

Slalom Ex-TOTO voorzitter Jan Kramer

Hobbyclub Valkenburg Piet-Hein Köllmann

De Harmonie van Ravensbosch met bijdragen van: Studentenhaver, Gerard Jansink, Wim de Heer, Geert Geraedts, T. Riesewijk, Yvo Smit, Th. Janssen, dirigent, Henry Jager, klasse 4, Frans Duijf, Jean Janssen, Frank ter Beek en Jean Janssen, Jaap Bont, Jan de Boer, Hub Crijns en Frans Polman.

Van de Vrije Culturele Ruimte door Jan Sterenborg en Chris van der Linden:

Ravagekras beschikbaar gesteld door Jo Hoen

Van www.ravensbos.nl door Peter van Velzen

Studentenhaver

Carnaval 1962

Verslag van het regime van Z.H Prins Toon 1 op de dagen van 4,5 en 6 maart 1962.

Zondag 4 maart zaten tegen zeven uur Zijne Hooglustigheid, de Page en de Wijze Raad bijeen in de grote spreekkamer. De handschoenen waren nog wit, de veren ongebroken, de wijn was er nog, evenals de glazen. Koortsachtig werden hier en daar de laatste instructies uitgedeeld. In de verte klonk het geluid van de hofkapel, die onder een nog onrijpe klatschmars de zaal binnentrok, in haar kielzog de feestvierende menigte, het "plebs sancta", het "pleba hossens dum potens". Stipt elf over zeven opende de president de zitting en verzocht de ceremoniemeester Prins en Raad binnen te leiden, de hofkapel de carnavalsschlager 1962 in te zetten. En daar kwam de Raad, in smoking, de page in Oranjerood feestgewaad, zijne Hooglustigheid in het nieuwe wit-met-gouden prinsenkostuum en de groene statiemantel en als bekroning de prinsenmuts met wuivende veren, die -ach, hoe schoon- een pauw, woonachtig in Arensgenhout, ons door de familie Dolmans had laten geven.

De zitting die nu volgde gaan we niet in de finesses bekijken, maar we zullen alleen de hoofdmomenten behandelen. En het eerste hoogtepunt was het verschijnen van Pastoor Engelen uit Maastricht. Er werd aangekondigd dat hij zou spreken namens Pater Overste. Toen de Pastoor was uitgesproken, ontstond er in de zaal grote deining. Deze was echter niet, tenminste niet op de eerste plaats, te wijten aan de emotie, door pastoor Engelens speech veroorzaakt, hoe groot deze ook was, maar wel aan een witte figuur die inmiddels het podium was opgeleid. De in een laken gehulde persoon naderde het voetlicht en... daar viel het doek. De Opperbosjuul stond op het toneel. Even een stilte, waarin men de spreekwoordelijke speld had kunnen horen vallen, als iemand de tegenwoordigheid van geest had gehad om het ding te laten vallen... dan een gebrul waarbij de Harmonie in het niet verzonk. De Opperbosjuul was er. Hij schiep stilte. Toen sprak hij en schiep alaafs. De Opperbosjuul woonde de hele avond bij, vergezeld van Pastoor Engelen. De buutereedners van dit jaar waren 't Bojaaske (Pierre Nillesen) en het Guuljemke (Jan Derix). 't Bojaaske trok bijzondere aandacht door zijn voor deze

gelegenheid speciaal georganiseerde Limburgs. Ja, 't Bojaaske zong Limburgs. Nooit hoorde men een Utrechternaar beter "kallen". Ook de "Mexican Brill Boys", die dit jaar echter "Los Bananos" heetten, waren weer van de partij, met o.a. de Russische versie van "Och was ik maar". Een originele Quiz, geleid door de opperzegelbewaarder, besproeid met ballonnen water- of confettivulling, voerde de stemming nog verder op. Ook de traditionele decoratieplechtigheid vond weer plaats. Onderscheiden werd o.a. Pastoor Engelen voor zijn verdiensten als gastheer van de Opperbosjuul. De zitting sloot met een hosfestijn, waarbij men danig de beentjes van de vloer had. 's Anderdaags trokken de Prins en Raad bij het ontbijt in vol ornaat de refter binnen, en bezetten de paterstafel. Deze charge werd zonder enige tegenstand uitgevoerd, omdat op de eerste plaats er maar weinig paters aanwezig waren en op de tweede plaats de aanwezigen i.p.v. weerstand te bieden, hun vorst met open armen ontvingen. Na het korte defilé in de kruisgang maakte iedereen zich gereed voor het galadiner. Nadat dan eerst het grauw de zaal had betreden vrolijk uitgedost, werden de gasten aangekondigd en binnengeleid. Onder hen viel vooral op het trio "LOs Bollos" (P. Schram, P. Koot en P. Defever), dat geheel uniform gekleed en gezind was. Ook zijn Hooglustigheid liet nu niet lang meer op zich wachten. Het diner verliep aldergenoeglijkst, de verschillende speeches waren zeer spits en raak geplaatst. De buurtreednersavond was in de eerste helft veel minder dan de galazitting. De stemming ontbrak. Aan het begin van de tweede helft, plaatste Prins Toon zich echter voor de microfoon en ruide met drie woorden de menigte zo op dat van toen af de stemming op een ongeëvenaard peil bleef. De buutereedners waren val alle maten en soorten, o.a. Br.J.Huydts, die voor zijn verdiensten werd gedecoreerd. Deze tweede carnavalsdag werd besloten met een waarlijk briljante naviering in de recreatiezaal van 4-5-6, door de "groten" (dus ook Paters en Broeders). Derde Carnavalsdag. De optocht der Bosjuul werd ondanks de sneeuw een groot succes. Men startte volgens plan op het Bosjuulplasje, de "place de Bosjuule", kortom voor de hoofdingang. Voorop de Hofkapel, dan de "agmen hossorum", de prinsenwagen en de grote wagen met de Raad van Elf. De tocht ging na de Sittarderweg (champs de leut) door Arensgehout terug. Overall in de dorpen en steden zag het zwart van de mensen. De voltallige bevolking van Limburg was hier samengekomen om de heer van Ravensbos te zien en te bejubelen. Zijne hooglustigheid bezag van boven af dit gedrang met een glimlach van welgevallen en trots. En inderdaad, het was iets om trots op te zijn. De laatste zitting was een echte klikjesavond: men zong nog wat, men buutte nog vaagjes, (de buut van de Page was een hoogtepunt). De rest van de avond was het hossen geblazen. Toen dan eindelijk de sleutels werden overgedragen, stond eenieder het huilen nader dan het lachen. Een troost was

er: de vloer van de aula was al aan het doorbuigen. Plechtig scheurde Prins Toon een papieren Uil aan stukken en verspreidde hem onder de massa. De Hofkapel alafde in Mineur. Na het laatste defilé in de grote gang ging men uiteen. Lof voor Prins Toon 1, lof voor de Page, lof voor de Raad, lof voor de Hofkapel, lof voor het volk. Carnaval 1962 was een waardige opvolger in de korte reeks Carnavalsvieringen op Ravensbos. Tot slot nog een Carnavalsgroet aan de Sevenumse Uilen, die , hoewel zwartgerokt en ingehokt, niettemin grote uilen zijn.

Yvo Smit

1963

Geschiedenis in Vogelvlucht

In 1931 kwamen de Nederlandse Oblaten van Maria, Paters en Broeders onder leiding van Pater Herman Breukers, zich voor het eerst vestigen in Zuid Limburg te Houthem. "St-Gerlach" heette het studiehuis, dat voorheen als Noviciaat van onze Franse confraters had gefungeerd. Het telde zeventig studenten, die wanneer zij in de refter aten, als harinkjes in een tonnetje zaten. Bij dit huis kwam zich dat van Nijmegen voegen. Het bood verblijf aan Paters die aan de universiteit studeerden en aan hen die gingen preken. Toen kwam de oorlog en ons scholasticaat, dat nog in België was, werd verplaatst naar Ravensbos. Hier werden de scholastieken echter door de Duitsers aan de deur gezet. Een andere deur in de Beekstraat van het vriendelijke Weert ging voor hen open: de deur van het St Vincentiusgebouw. Daarna zag huize St-Elizabeth te Nunhem de filosofen arriveren. Ook de studenten van St-Gerlach, die inmiddels in aantal sterk geslonken waren en de Nederlandse Novicen, die in St-Gerlach tevens onderdak gevonden hadden in plaats van in België, werden enkele maanden voor de bevrijding door de Duitsers op straat gezet. Geen nood. De jeugthuizen van Houthem en Meersen openden gastvrij hun poorten voor Novicen en studenten. Toen de studenten in juli 44 op vakantie gingen, wisten ze nog niet dat Ravensbos hun studiehuis zou worden. In St-Gerlach werd het Noviciaat ondergebracht na de oorlog.

Met het oog op de opening van het Nederlandse Scholasticaat werd voor de bevrijding nog "Regina Pacis" aangekocht in Duiven en op de eerste dag van de laatste maand vond de inwijding plaats. Het gebouw werd ingericht eerst als scholasticaat, daarna als "bijeenkomstcentrum", en voor zes jaar terug als studiehuis voor late-roepingen. Vanuit St-Elizabeth gingen enkele paters een tijdlang een huis betrekken in Haelen.

In de Peel in Sevenum schoot intussen een gloednieuw noviciaat op uit de grond en St-Gerlach werd verlaten. Ook Nijmegen, waar de paters wegens de oorlog twee keer van huis moesten veranderen, werd verlaten en de bewoners vestigden zich in huize de Mazenod te Cuyk. Bovendien verhuisden onze confraters van de Duitse gemeenschap van Ravensbos op 26 mei 1954 naar Duitsland, zodat in 1956 in de vrijgekomen vleugel van het gebouw kon worden begonnen met de opleiding van een flinke groep juvenisten of leerlingen, die opgeleid werden tot broeder. Na twee jaar werd het juvenaat overgeplaatst naar Sevenum. 1957 bracht de stichting mee van twee nieuwe

missionarishuizen: het klooster St-Paulus te Capelle aan de IJssel en als kroon op
het jaar Stella Maris te Santpoort.

De jonge Nederlandse Provincie dateert van 4 december 1945. Haar provinciale Oversten waren: dr. Em. Teunissen, gewezen provinciaal van de Nederlands Belgische provincie, vanaf 8 september 1946 dr. Jos Voogt, totdat de Hoogerwaardse Pater A. Evers op 12 juli 1955 het bestuur overnam. Met een nieuw huis te Groesbeek in het verschiet.... in nominie Domini Mariaeque feliciter.

Pater W. Tromp

12-12-1963

Concours

Naar aanleiding van het succes, dat de Harmonie op 8 december wist te behalen, wil ik graag iets vertellen over de nog korte geschiedenis van dit muziekgezelschap. Toen het 1 maart 1960 werd opgericht, waren er zeventien kandidaten voor de theorielessen. Enkele weken nadien begonnen de aspiranten schuchter hun instrumenten te proberen en na de paasvakantie ving men aan met de gezamenlijke repetities. Op het feest van Pater Overste, 16 juli, vond de eerste uitvoering plaats. Langzamerhand steeg het peil. Het bleef niet bij blazen en slaan zonder meer, men begon zich ook op een fijnere afwerking toe te leggen; men begon wat meer ziel in het geheel te blazen. De belangstelling van buiten nam toe. De instrumenten die de Harmonie cadeau kreeg, alsook de geldelijke giften vormden daarvan het bewijs. Toen Collegium Carolinum haar 75 jarig bestaan vierde liet ook de Harmonie zich horen en bij deze gelegenheid uitte Pater Brass, provinciaal van Duitsland, zijn bewondering in zijn kernachtig: "Ich bin platt".

"Platt" waren ook de militairen van Oirschot, waar onze Harmonie voor het eerst "in de wereld" optrad. Begin 1962 trad de vereniging toe tot de R.K Limburgse Bond voor Muziekgezelschappen, waardoor ze zowat van adel werd. Ze moest van nu af tweemaal per jaar zomerconcerten gaan geven in Valkenburg, iets wat haar aanzien natuurlijk zou vergroten. Inmiddels werd er ook contact opgenomen met de kon. fanfare "Berg en Dal" van Slenaken. Deze verbroedering kwam vooral tot stand door toedoen van onze dirigent, meneer Jansen, die tevens de dirigeerstok van "Berg en Dal" zwaait.

29 juni 1963. Op het muziekconcours te Ulestraten haalden we met 275 punten een eerste prijs binnen. De belangstelling groeide opnieuw; dat bleek zeer duidelijk op de zeer drukke receptie, die nadien door de Harmonie gehouden werd. De voorzitter van de fanfare "St.-Clemens" uit Arensghout zei bij deze gelegenheid: "...dat jullie dit in drie hebt kunnen klaarspelen bewonder ik het meest; in die tijd zou een beginnende dorpsvereniging nauwelijks een behoorlijke mars kunnen spelen." Na de laatste grote vakantie bleven er acht stoelen leeg. Maar ondanks het gemis van deze werkelijk goeie krachten ging onze Harmonie toch in op de uitnodiging om deel te nemen aan de Limburgse kampioenschappen en men begon weer te repeteren; het zweet liep over de instrumenten en druppelde op de trommen, maar.... onze vrienden haalden het. Ze sleepten 288 punten in de wacht en met de Limburgse kampioenswimpel in hun begenadigde vingers promoveerden ze van de derde

naar de tweede afdeling. Proficiat Harmonie. We wensen jullie in de toekomst nog veel succes.

Jean Jansen

Kroniek 3e trimester 1965

- 3 mei Alweer zijn de jongens van Heerlen iets vroeger dan de anderen aan het eind van de vakantie toe
- 5 mei Vandaag is dan voor de overige Ravensbossers de vakantie voorbij. Tevens is het Bevrijdingsdag, maar niet voor iedereen. Want Collegium Carolinum wordt door zo'n 150 jongens vanuit alle hoeken van het land bestormd.
- 7 mei Voor de hoogste klassen komt er een zware periode want in Heerlen beginnen de schriftelijke examens.
- 8 mei In Valkenburg blaast de Harmonie in een park nabij de Eurohal. "Alles voor Eva". Niks voor Adam.
- 14 mei Hulde aan broeder Huyben en broeder van der Zwaan want zij stellen vandaag de door hen gebouwde diepvries in werking. Door het gereedkomen van dit werk is weer eens het vakmanschap en de werklust van deze Broeders bewezen.
- 15 mei Onze aanstaande novicen brengen een bezoek aan Sevenum: Paul Brasse, Bob Caspari, Hub Eussen, Harrie van Heeswijk, Henri Jager, Piet Hein Köllmann, Paul van de Meulengraaf, Jos van Neer, Frans Polman en Jos Schabbink.
- 16 mei Willen ze toch voor de zekerheid eens de kat uit de boom kijken ?
- 23 mei De Juvenisten uit Sevenum brengen een bezoek aan Ravensbos.
- 26 mei Recollectiedag voor de jongens onder leiding van Pater Lotgerink (voorbereiding en eerste klas), Pater Calis (2 en 3) en Pater Overste (4e klas plus gamma).
- 30 mei De Harmonie moet twee concerten geven. 's Morgens in Valkenburg en 's avonds verleent zij medewerking aan een muziekfeest in Ransdaal, georganiseerd door "de Geulvallei". Bij het defilé maken we een enigszins slappe indruk: hoe kan het anders: de andere muziekkorpsen zijn allemaal in uniform en hebben een drumband. Het musiceren in de tent maakt echter

veel goed: we tonen ons de eer, dat we het laatst mogen spelen-
een eer die doorgaans toekomt aan het beste corps dat gaat
optreden, dubbel en dwars waardig.

1 juni	De novicen van Sevenum brengen hun traditionele bezoek aan ons huis.
6 juni	Hoogfeest van Pinksteren. Tijdens de plechtige Eucharistieviering, voor de eerste maal een concelebratie van vijf Paters, vieren elf jongens hun plechtige doopgedachtenis. Het zijn: Hans Lamers, Jan Jak, Frank Vroemen, Adriaan Sprengelhuys, Peter Lemmens, Wim Tijbosch, Louis Crijns, Coen Gesthuizen, Geert Steeghs, Paul Austen, en Nico Sprengeling.
7 juni	Ouderdag. Hiervan mogen we zeggen dat het nog steeds de mooie dag is, zoals we die vroeger altijd hebben gekend: de gesprekken van de ouders met de paters, de koffietafel en het optreden van de Harmonie.
8 juni	Sportdag.
Vandaag viert ook Pater Prefect zijn verjaardag. Na een toespraak van Henri Jager als oudste en grootste, werd hem door Frank Vroemen als jongste en kleinste, in naam van ons allen een prima wekken aangeboden en een flink geldbedrag.
9 juni	Met spierpijn als herinnering aan de sportdag, hervatten we onze studie 's Middags geeft Pater Seefischer, missionaris in Pilcomayo, een conferentie over zijn werk.
16 juni	Tot grote vreugde van ons allen en vooral voor de personen in kwestie, vernemen we dat Henri Jager, Gerrit Damhuis, Frans Polman en Paul Brasse zijn geslaagd voor hun eindexamen.
20 juni	Vanmorgen namen we deel aan de sacramentsprocessie in Broekhem. Deze is in een heel nieuwe vorm gestoken. De voormis wordt opgedragen in de Parochiekerk en daarna trekken we naar Geerlingshof waar de Eucharistieviering in de buitenlucht wordt voortgezet.
23 juni	's Middags trekken we naar Meersen om daar net als ieder jaar

een gebedsdienst te vieren. 's Avonds kunnen we ook Hub Eussen feliciteren met het behalen van zijn eindexamen gym. A.

- 24 juni Een delegatie van het Valkenburgs Gemeentebestuur komt de Harmonie feliciteren met het behaalde succes. 's Avonds geeft Pater Ellenbroek, sinds vijf jaar missionaris in Zuidwest Afrika een causerie over zijn missionaire arbeid.

- 27 juni Feest van Pater Overste

- 28 juni Uitgaansdag van de clubs. Dat de meesten van het heerlijke weer van deze dag hebben genoten is 's avonds op de slaapzaal wel te zien: veel rode ruggen en gelukkig geen hoge ruggen.
De voetbalwedstrijd: clerus-leken eindigt in een gelijkspel 2-2.

- 29 juni Vertrek van de a.s. novicen.

- 3 juli De vierde klas HBS gaat vandaag op vakantie.

- 13 juli Examens

- 15 juli: Vakantie.

Kroniek

Het is weer zover. De kroniek wordt opgemaakt, wat zoveel wil zeggen als dat het einde van het trimester in zicht is. Een zucht gaat door de gelederen. Diegenen die met hun club op kamp mogen gaan, zullen de vruchten plukken van de verkeerstelling te Roermond, die aan het begin van dit trimester gehouden werd en die behoudens enkele moeilijkheden met automobilisten als geslaagd beschouwd mag worden. Een gedeelte van het gilde gaat met zijn kisten naar Zuid Frankrijk, een ander gedeelte naar Zuid Duistland (beiden naar het zuiden!). De Toneelclub gaat naar Ossendrecht, de Asam wordt opgedeeld en de Verkenners gaan naar de Ardennen. In de loop van het trimester hadden de studenten een paar vrije dagen, die de hoogste klas echter onthouden bleef. De voorbereiding op het schriftelijk en mondeling examen nam alle tijd in beslag hetgeen tenslotte toch resulteerde in een serie diploma's, zowel voor de HBS-A en B-kandidaten (6) als voor die van het Gymnasium A (2).

Ondanks alle interne feestelijkheden. donderpreken, problemen en oplossingen bleek Ravensbos, met name de zesde klas, toch ook niet ongevoelig te zijn voor het wereldgebeuren, zoals de hongersnood in Bihar (provincie in India). De zesde klas gaf een conferentie over Bihar en nam deel aan de anti-hongeractie, die in Nederland de zaterdag voor Pinksteren gehouden werd. De 10% actie op Ravensbos bracht toch nog f 265.67 op, een bedrag door de verschillende clubs bijeengelegd, afgehouden van de opbrengst van de verkeerstelling. Dank aan hen die zoveel moeite hebben gedaan dat te vragen, en aan hen die tenslotte de moeite hebben getroost iets te geven. Het lijkt ons interessant te vermelden dat het koor is uitgebreid en zich heeft toegelegd op spirituals in het Nederlands bewerkt, en moderne liedjes met aangepaste teksten. We hebben dit kunnen beluisteren op de eerste Pinksterdag, de dag waarop vier jongens van de V.K hun doopbeloften hernieuwden. Ook op Sacramentsdag, zij het van minder kwaliteit. Op deze dag hebben vijf pas gewijde priesters de H. Mis geconcelebreerd en wat ons opviel was het geringe aantal aanwezige paters en broeders. Doordat ook het aantal jongens sterk gedecimeerd was (wegens het koor) deden ons de verhoudingen nog al vreemd aan. Jammer is het dat er van de paters-leraren soms weinig belangstelling uit gaat voor de activiteiten van de jongens. Noch voor de anti-hongeractie van de zesde klas (aangekondigd in de eetzaal) noch voor de loterij en de prijsuitreiking op de avond van de toch geslaagde sportdag (voor commentaar van de sportdag zie elders in dit blad) bleek veel belangstelling te bestaan. Jammer want zij kan een stimulans zijn voor verdere activiteiten, hetgeen weer de kroniek ten goede kan komen. Voor de abiturienten stond

inmiddels het afscheid voor de deur, een afscheid dat gepaard ging met de traditionele afscheidsfuif en met de aanbieding van de reproductie van Picasso's Guernica aan de paters. De anderen hadden echter nog een maandje voor de boeg, waarin de Harmonie naar Oirschot ging en daar een trombone cadeau kreeg; waarin Pater Overste zijn naamfeest vierde; waarin vele druppeltjes zweet vielen op het overgangsproefwerkpapier, en waarin aan de vooravond van de vakantie de toneelclub haar musical opvoerde, daarmee zowel het feest van Broeder Koumans, als het trimester afsluitend.

P. van Velzen

J. Janssen

Invloeden

Invloed op je leven

Natuurlijk denk ik regelmatig na over de invloeden die Ravensbos moet hebben gehad op mijn verdere leven. Daar heb ik ook het een en ander over geschreven in mijn bijdrage. Ik was dertien toen ik op Ravensbos kwam en al aardig misvormd. Ik was er vast van overtuigd dat ik een missie te volbrengen had en er ook vast van overtuigd dat ik niet oud zou worden. Voor de meesten van ons geldt dat we met twaalf jaar al min of meer waren gevormd door de kinderervaringen, aanleg en afkomst. Voor iedereen anders en met verschillende vooruitzichten en verwachtingen. In de bijdragen overheerst een positief beeld van blijde en gelukkige jaren, opgevuld met anekdotes en kwajongensgedrag. Tussen de regels door onderkennen we de eenzaamheid, de heimwee, het gebrek aan persoonlijke vriendschappen, de benauwdheid van de eenzijdige populatie en de vervreemding van thuis en oude schoolkameraadjes. In positieve zin wordt genoemd de mogelijkheid van studie en emancipatie die het ouderlijk huis niet zou hebben geboden, de culturele vorming zoals de toneelclub, bezoek aan het filmhuis in Heerlen, de boeken die gelezen moesten worden, vaardigheden als organiseren en voorlezen in het openbaar. Zware termen als depersonalisatie proces (individualiteit versus standaard gedrag in de vorming van toekomstige priesters), schuldbesef en zondeval, seksuele repressie en afwezigheid van zinvolle voorlichting, de afstraffing bij het bevragen van eenvoudige zaken als de zin van alles. Er was geen mogelijkheid om gezond puberaal gedrag te vertonen zoals opstandig zijn tegen ouderlijk/autoritair gezag. De straf op dit alles was afzondering en wegzenden.

In het boek "Pubers voor God" benoemt Henk Kroon een aantal kenmerken die herkenbaar zouden moeten zijn voor ons als ex-seminaristen als we even in de achteruitkijkspiegel zouden kijken. Ik wil ze hier graag noemen omdat het zo'n aardig rijtje is en omdat het ons helpt in de gesprekken die we toch al voeren over de invloeden achteraf op ons leven.

Die kernen zijn:

- de innerlijke dwang te streven naar een Ideaal en ook de anderen daaraan willen binden,

- een ambivalente houding ten opzichte van gezag en autoriteit,
- een allergie voor overtuigingsystemen,
- een hang naar het spirituele,
- een kritische houding ten aanzien van het godsdienstige praktijken,
- de neiging je identiteit sterk van buiten te laten bepalen,
- het richtsnoer: gij zult niet lummelen,
- door gerichtheid op celibaat: de behoefte om in relaties per se eigen ruimte te hebben, letterlijk en figuurlijk) voor andere contacten bijvoorbeeld),
- de moeite om met gevoelens om te gaan, vaak een houding van op je qui-vive zijn en daardoor emotioneel een buitenstaander of Einzelgänger blijven,
- een ambivalente houding ten opzichte van groepen; gauw zicht op groepsprocessen,
- grote waardering voor humor en relativeren,
- gemakkelijk verantwoordelijkheid en leiding nemen,
- de waarde van (mannen)vriendschap geleerd, vaak voor het leven vriendschap gesloten,
- geleerd te verbaliseren, theoretiseren en reflecteren,
- een vrij brede belangstelling voor cultuur.

Voor sommigen komt daar nog bij:

- vervreemding van de familie,
- ongemakkelijke omgang met vrouwen en meisjes,
- een allergie voor ordening, regelmaat en plicht,
- een allergie voor het gemiddelde,
- een gevoel voor sociale survival, voor lobby en strategie,
- de kunst om de groep te gebruiken als managementinstrument.

Ik herken ze allemaal. En waarschijnlijk zonder het te beseffen is dat ook wat ons verbindt en weer onderscheidt van anderen. Misschien niet bij iedereen in gelijke mate en het een wat meer dan het andere. Zo zullen sommigen van ons deze kenmerken als gegeven accepteren en blijven anderen worstelen met de vraag hoe het zo gekomen is. Of wie daarvoor verantwoordelijk is of erger: is er een schuldige aan te wijzen? Ik vind dat zelf niet meer interessant. Het is wat het is, maar ik vind het buitengewoon boeiend om erover te praten en te zien hoe het in de dagelijkse praktijk uitpakt, hoe we er mee omgaan en een plek geven in ons leven en dan ook nog hoe we erom kunnen lachen met diegenen die ons na staan en ons elke dag opnieuw weer meemaken.

Natuurlijk ben ik benieuwd naar reacties dan wel aanvullingen op dit lijstje. Het is ook bedoeld om de gesprekken te verdiepen of de zelfreflectie handjes en voetjes te geven. Ik heb de indruk dat we daar behoefte aan hebben.

Peter van Velzen.

Met dank aan en overgenomen uit:

"Pubers voor God" Het leven op een klein seminarie in de jaren vijftig.
Valkhofpers Auteur Henk Kroon ISBN 90 5625 1244

"Jongens op kostschool" Het dagelijkse leven op katholieke jongensinternaten
Bruna Uitgevers Auteur Jos Pery ISBN 90 229 7913

Van de website over Ravensbos door Willem Reijnders:

Verslag van de vakantie van het Sportgilde in Velaux (Zuid-Frankrijk)

12-24 augustus 1966

Deelnemers aan het zomerkamp van het Sportgilde:

Pater H. Lempens
Pater M. Noordermeer
Broeder A. Koumans
Chauffeur Helmuth Wauben
Willy Baggen
Frans ter Beek
Jo Crijns
Jo Didderen
Pierre Duijf
Leo Fober
Harrie Geelen
Kees van den Hondel
Jan Houben
Sjaak Huismans
Jean Janssen
Jan Kramer
Bert Kwaspen
Willy Meekels
Frans van der Meer
Paul Oortwijn
Hans Perik
Kees Rentmeester
Wim Reijnders
Henk Theunissen
Antoon Wilderbeek
Jan Willems
Jos Zegers

In het geheel 27 deelnemers

Beste Jongens

Hierbij het krantje dat een mooie herinnering is aan de prachtige reis die wij samen hebben gemaakt. Ik hoop dat deze voor jullie onvergetelijk is en jullie er veel van hebben meegenomen.

Dank op de eerste plaats aan Pater Overste die ons de toelating gegeven heeft zo'n grote reis te maken en ons alle medewerking heeft gegeven.

Dank ook aan de zeer eerwaarde Pastoor Schlossmacher die ons zo hartelijk heeft onthaald en ons alle gastvrijheid heeft gegeven in het prachtige Velaux. Met hoeveel zorg ik er tegenop heb gezien, met des te grotere dankbaarheid zie ik er nu op terug. Dit is vooral te danken aan jullie gedrag en medewerking: het was in een woord fantastisch.

Natuurlijk kon het een en ander beter, maar dat neemt niet weg dat de algemene indruk goed is.

Dank ook aan Pater Noordermeer en Broeder Koumans voor de assistentie die zij verleend hebben, vooral wat betreft de keuken.

Pater Crousen voor uw begeleiding en uitleg ook onze hartelijke dank.

Het was de eerste keer voor het Gilde dat zo'n grote onderneming werd aangepakt. Moge het voor herhaling vatbaar zijn, dat is mijn wens en dat zal ook wel die van jullie zijn.

allen hartelijk dank en tot ziens.

P.H. Lempens OMI

Ravensbos 25 augustus 1966

Beste vrienden,

Ons kamp is afgelopen, maar de mooiste herinneringen zullen we ervan bewaren.

Evenals ons kamp met de junioren hadden we gedacht om er een verslag van te maken als blijvende herinnering.

Door gebrek aan tijd -zaterdag ben ik al in Rotterdam- zal dit krantje niet zo opgesierd zijn en er zo goed uitzien als dat van de junioren.

Ik heb getracht alles zo letterlijk mogelijk op stencil te zetten. Let niet te veel op de stijl. Als je wist dat sommigen getracht hebben om hun genomen aantekeningen uit te werken terwijl ze lagen te zonnebaden aan de Middellandse Zee, begrijp je wel dat het geen literatuur is geworden.

Aan alle "schrijvers" dank voor hun medewerking en tot een spoedig weerzien!

P. Noordermeer OMI

Onze reis naar Zuid Frankrijk

11 augustus

De vooravond van de reis:

Op de recreatiezaal van de VK en de 1ste klas maakten we na aankomst op Ravensbos onze slaappleaats klaar. Na een frisse avondwandeling doken we in onze slaapzakken. Het was inmiddels al elf uur geworden en voor we slapen was het al 12 augustus.

12 augustus

Om half acht -een half uur later dan was voorzien- worden we gewekt door Pater Lempens. Vol reislust begeven we ons dan naar de eetzaal om te ontbijten en om ons rantsoen voor de dag in te slaan. Pater Overste laat zich niet onbetuigd om ons een mooie reis toe te wensen. Ondertussen is de bus al aangekomen. Onze eerste zorg is dan ook dat we deze zo vlug mogelijk laden.

Tegen negen uur zijn we dan slagklaar en heet het: "Au revoir St. Charles".

Pater Lempens houdt bij het begin van de reis een korte toespraak waarin hij vooral op ons aller medewerking rekent. Daarna stelt de chauffeur zich voor: hij heet Helmuth en voortaan moeten we hem ook bij deze naam noemen. Even voor de Belgische grens gingen Pater Lempens en Pater Noordermeer nog

enige inkopen doen waaronder pijptabak, toen Pater Mayntz en zijn blauwe Renault ons achterop kwam rijden, begeleid door Pater Koolen met in hun handen een lading kaas die we in de koelkast hadden gezet maar vergeten waren mee te nemen.

Al spoedig gaan we bij Eysden de Belgische grens over. De bus voert ons dan verder naar Luik, en het eerste hoogtepunt van de Ardennen, Aywaille, een leuk toeristenplaatsje aan de Amblève.

Het tweede hoogtepunt van de Ardennen dat we daarna passeren is het op 650 meter hoogte gelegen Rocamadour. Via Rochfalaïse gaat het dan naar Bastogne waar enkele tanks nog herinneren aan het Ardennenoffensief uit de laatste wereldoorlog. Even vóór Mertelange pauzeren we om koffie zonder suiker te zetten en onze boterham op te eten. De laatste stad van België waar we doortrekken is Arlon, daarna gaan we Luxemburg binnen.

Inmiddels is het heuvelachtig landschap in een plateau overgegaan, terwijl we een prachtig uitzicht hebben op de stad Luxemburg. Daarna wordt het terrein weer heuvelachtiger. Tegen half drie bereiken we de Franse grens, waar de nummers van de passen moeten worden opgenomen. 20 Minuten later kunnen we onze reis voortzetten.

De eerste Franse stad waar we doorheen trekken is Thionville met zijn hoogovens. De tweede is Metz met zijn merkwaardige kathedraal, geen toren maar het hoogste middenschip van Frankrijk.

In Corny gaan we ons even verfrissen aan de bron.

Onze reis voortzettend trekken we dan vervolgens door Nancy, de stad die wel eens het tweede Parijs wordt genoemd omdat zijn rechte straten, zijn parken en pleinen - waar onder het prachtige Place Stanislaus, een van de mooiste pleintjes ter wereld- zeer veel aan de Franse hoofdstad doen denken.

Om kwart over zes bereiken we het einddoel van de eerste etappe, de op een hoge berg gelegen bedevaartplaats en toeristenoord Notre Dame de Sion, dat beheerd wordt door de Paters Oblaten.

Tussen de muren van het klooster, dat thans retraitshuis is, slaan we onze tenten op en maken we ons avondeten klaar. Na een wandelingetje door het dorpje duiken we de slaapzak in om te proberen te gaan slapen. Tegen de

avond was nl een flinke wind op komen zetten die geen moeite had de tentharingen die toch al zo los zaten in de rotsgrond, er uit te rukken.

Al met al is deze eerste dag geslaagd te noemen en dat is niet in de laatste plaats te danken aan het prachtige weer en aan het magnifieke natuurschoon waarvan we genoten hebben.

Jean Janssen

13 augustus

Nadat Antoon Wilderbeek en ondergetekende de hele nacht in de weer waren geweest om de tent op de grond te houden werden we 's morgens al om kwart voor zes gewekt. Zelfs in onze slaap schijnen we de tent te hebben vastgehouden.

Pater Lempens las 's morgens de H. Mis waar enkele jongens naar toe gingen. Het andere gedeelte zorgde voor het ontbijt. Na het ontbijt werd ons de gelegenheid geboden het huis te bezichtigen. De kamers waren in orde gemaakt voor een congres voor de broeders waar o.a. Broeder Jungschläger naar toe zou gaan samen met Pater Lotgerink. Dat zou de volgende dag zijn.

Zo konden we pas om 10 uur uit Notre Dame de Sion vertrekken.

De tweede etappe zou ons door midden Frankrijk voeren met zijn grootse wijngaarden. Gisteren waren we door noord Frankrijk gereden waar de industrie de toon aangeeft. Nu kwamen we door boerendorpen met huizen van cementmuren. Deze huizen waren versierd met bloemen en bloembakken die men bij elk huis kan vinden. De eerste behoorlijk grote plaats die we aandeden was Mirecourt. Om 11.20 uur kwamen we in Vitel waar het noodlot toesloeg: een klapband! Het zou wel eventjes duren voor de reserveband erop geslingerd zou zijn. We besloten daarom even een wandelingetje te gaan maken. De bus stond geparkeerd naast een Kuurcentrum waar de mensen zich dooddronken aan bronwater. Buiten verwachting lag de band er binnen een half uur al op! Hulde aan onze ervaren en handige chauffeur! Om kwart voor elf vertrokken we weer.

Opvallend was dat in elk dorpje of stadje waar we doorheen reden oorlogsmonumenten stonden.

De volgende plaats van betekenis was Langres waar veel moois te zien was uit de Romeinse tijd.

Daarna kwamen we in Dijon, de wijnstad. Ten zuiden ervan beginnen de grote wijnvelden, de eigenlijke wijnstreek dus. In Dijon moest de bus 118 liter wijn, ik bedoel gasolie, tanken, werd in de garage een nieuwe band gekocht en aan de bus gezet. Dat vergde al met al 3 kwartier.

Nu gingen we op weg naar Beaunes waar we pauzeerden. We doken met Pater Lempens een wijnkelder in (waar hij al veel vaker geweest was) om er wat te drinken. We maakten een vrij snelle wandeling door de kelder, de oude flessen met hun stoflaag bewonderend. Deze wandeling was uiteindelijk het hoofddoel van ons bezoek aan de wijnkelder.

Verder weer naar het einddoel van deze dag: Lyon. Er werd wat geslapen in de bus, zo ging de tijd iets vlugger.

Ook dit maal gingen we naar een klooster van de Oblaten. Op te merken valt dat de Oblaten het hoog zoeken want ook dit klooster was op een berg gebouwd. Om 8 uur kwamen we er aan, werd het nodige uit de bus gehaald, eten klaargemaakt en de slaapzakken in gereedheid gebracht.

Na het eten werd een wandeling gemaakt, Lyon zagen we in het dal liggen: prachtig! Na enige keren achterovergeslagen te zijn van dit grootse schouwspel gingen we weer terug, ons verheugend over een heerlijk wijntje uit de kelder van Beaunes. Maar in het klooster aangekomen bemerkten we tot onze grote schrik dat de koelcel op slot zat en de sleutels weg, wat een pech!

Daarom gingen we maar naar bed.

Boven in de slaapzaal beleefden we nog heel wat plezier. Pater Lempens dobberde in zijn "hellepies" over de slaapzaal om de zaak tot rust te brengen. Dat viel niet mee.

Maar aan deze vreugde kwam ook een einde toen Klaas Vaak de laatste paar ogen van zand had voorzien.

Leo Fober

14 augustus

We werden 's morgens om half zes gewekt om vroeg te kunnen vertrekken. Pater Noordermeer las om 5 uur de H. Mis voor 4 jongens die voor het ontbijt zouden zorgen. Binnen 5 kwartier was alles klaar en zo konden we om kwart over 8 weggrijden. De lucht was bewolkt en de zon deed schuchtere pogingen om door het wolkendek te komen, hetgeen soms aardig lukte. We reden spoedig de autobaan naar Marseille op en konden zo vlug opschieten. We moesten er wel 16 franc tol voor betalen. We reden door het Rhonedal, door welke de Romeinse beschaving naar het noorden is gebracht. Al vlug kregen we de voor-Alpen in het zicht en naderden daarmee ons einddoel. We kwamen door Montelimar, de stad van de nougat (noga). Overal zagen we de reclames van en voor de noga en het scheen alsof we ons een weg moesten banen door de noga. Montelimar wordt ook wel de poort van de Provence genoemd. De natuur begint te veranderen en zich aan te passen aan een subtropisch klimaat. In Montelimar sloegen we de weg in naar Orange. Het is de plaats waar het vorstenhuis Oranje vandaan komt en dat in 1531 met de Nederlandse tak Nassau verbonden werd tot Oranje-Nassau. Zijn roem en aantrekkingskracht dankt Orange aan de vele bouwwerken die overgebleven zijn uit de tijd dat Aransio Secundanorum als Romeinse kolonie veel aanzien genoot in de antieke wereld. We hielden er dan ook een korte pauze. Er werden heel wat druiven gekocht om de hongerige en dorstige magen van de jongens tevreden te stellen. Om 13.43 uur vertrokken we weer voor de laatste sprong naar ons einddoel: Velaux.

Tegen half 3 kwamen we in Velaux aan waar een diepe rust heerste vanwege de siësta. We werden er hartelijk verwelkomd door Pastoor Schlossmacher, oud-klasgenoot van Pater Lempens. De spullen werden door kerk en pastorie naar het parochiehuis gesleept -onder een brandende zon- en dat de naam droeg van Jeanne d' Arc. Alles was gauw overgebracht en voorlopig opgesteld in het zaaltje waar een heerlijke temperatuur heerste. Direct stapten we weer in de bus om te gaan zwemmen in l' Etang de Berre, een binnenmeer van de Middellandse Zee, op +/- 8 Km van Velaux.

Na het zwemmen konden we ons te goed doen aan een heerlijk avondmaal. Nu gingen op verkenning uit.

Al gauw hadden we onze bar, ons stamcafé voor de komende 6 dagen, gevonden. Om 11 uur moesten we weer binnen zijn om ons te rusten te

begeven. Maar het duurde nog wel even voordat iedereen sliep, want het flauwekullen hadden we nog niet verleerd.

Leo Fober

15 augustus

Maria ten Hemelopneming

Deze morgen zouden we uitslapen om uit te rusten van de lange reis. We werden echter eerder wakker dan was voorzien. Er werd toen maar besloten om vóór de Hoogmis van 10.00 uur te eten i.p.v. er na.

Vandaag vieren we het feest van Maria ten Hemelopneming, voor de Fransen een van de weinige feestdagen te vieren als zondag. Pater Noordermeer zong de Hoogmis die in het frans werd gevierd. Wij leverden onze bijdrage door het zingen van de 8ste Mis. Sinds lang -volgens meneer Pastoor- is er niet meer zo mooi gezongen. Er werden ook enige Franse liederen gezongen door het zangkoor bestaande uit 2 dames. Ze zongen buitengewoon mooi. Verder konden we niet veel doen dan onze kennis van de Franse taal aan de kaak te stellen om alles wat er gezongen en gesproken werd proberen te verstaan. Verder is ons opgevallen dat het kerkbezoek vooral door de jonge bevolking van Velaux wordt verwaarloosd.

We konden verder de hele dag zelf regelen, zij het dan in gezamenlijk overleg. Tot aan het diner, om 2 uur, lagen we heerlijk te genieten van de brandende zon. In de loop van de namiddag gingen we weer zwemmen in het Etang de Berre, om iets af te koelen. Voor verdere afkoeling zorgde het weer zelf, want de helder blauwe hemel werd voor een paar uren verdrongen door een dicht wolkendek.

Na het avondeten gingen we het dorp weer in om kennis te maken met zijn jonge bewoners. Hoewel er de taalbarrière bestond is het toch eigenaardig om te zien hoe snel we toch met hen in contact kwamen. Als het Frans niet voldeed bediende we ons van Duits, Italiaans, Engels of, zoals sommigen,van het Limburgs.

Om 11 uur was het weer tijd om onze bedden op te zoeken, hetgeen sommigen moeilijk viel, te oordelen naar de lange tijd die nodig was voordat we in slaap vielen.

Frank ter Beek

16 augustus

Vandaag stond er een dagtocht op het programma. Om half 7 werden we met enige klappen en trappen van Pater Lempens gewekt.

Vlug eten en afwassen om zo gauw mogelijk in de bus te zijn.

De tocht stond onder leiding van Pastoor Schlossmacher, hetgeen heel wat belofde. Aangezien de Pastoor al heel wat jaren in Zuid-Frankrijk woont was hij de meest aangewezen persoon om ons er iets van te laten zien.

De tocht ging vanuit Velaux naar Marseille, maar tussen beide plaatsen ligt nog een hele afstand. De afstanden in Frankrijk echter zijn niet zo erg, want overal is er iets te zien. De natuur is gewoon fantastisch! De tocht ging rondom het Etang de Berre heen. Op de heenweg naar Marseille, dat ons einddoel was, stopten we in Carry le Rouet, een stadje aan de Middellandse Zee, waar we aan de kust de villa van Fernandel zagen liggen.

We hebben er de Mistral leren kennen. Dit is een verschrikkelijke koude wind, en sterk! Ze giert van het noorden naar het zuiden. De hete lucht van Noord Afrika zuigt de koude lucht van de Alpen door het Rhonedal, dat hier als een soort buis fungeert.

Helmuth zette er een aardig gangetje in en spoedig waren we in Marseille. We reden eerst langs de haven waar uitbreidingswerkzaamheden in volle gang waren. Deze uitbreiding, aldus Pastoor Schlossmacher, zal de haven van Marseille groter maken dan die van Rotterdam, waarop natuurlijk reactie moest komen van de Hollanders.

We brachten een bezoek aan de kathedraal van Marseille die Mgr. de Mazenod, stichter van de Oblaten van Maria en bisschop van Marseille, had laten bouwen. We brachten een bezoek aan het graf van onze stichter die in de crypte ligt begraven. De machtige kathedraal had veel oosterse invloed. Dit is

wel een bewijs dat Marseille een grote haven is geweest waar vele schepen uit het oosten binnenliepen.

Tegen het middaguur hebben we in het studentenkwartier gegeten. Het ging er echt Frans aan toe. Een smoezelige maar buitengewoon vriendelijke dame scheen er blijkbaar veel genoeg in te scheppen zo'n stel jongeren te bedienen. Ze kwakte op elk bord een homp rauw vlees alsof ze wilde zeggen: "Als je het niet lust, laat je het maar staan!". Het eten smaakte ons goed.

Na deze Franse maaltijd in een echte Franse barak stapten we op om te klimmen naar Notre Dame de la Garde. Mgr. de Mazenod had deze kerk laten bouwen, hoog boven op een berg. Bovenop de kerk stond een metershoog Mariabeeld. Dit beeld had hij bedoeld als eerste groet aan de vissers die Marseille binnenkwamen en ook als laatste groet aan hen die het ruime sop kozen. Het is te zien trouwens aan de bouw van de kerk: deze heeft de vorm van een schip. Ook hier waaide de Mistral op een hevige manier. We hadden er een prachtig uitzicht over Marseille.

Van hier uit gingen we weer huiswaarts. Op de terugweg beklommen we nog een aquaduct van 83 meter hoogte die nog door Mgr. de Mazenod schijnt te zijn ingewijd. Dit was in de omgeving van Ventabrun.

Om half 7 waren we weer in Velaux. Het was een machtig mooie dag geweest die we niet gauw zullen vergeten. Mijnheer Pastoor, bedankt.

Frans van der Meer

17 augustus

's Morgens zouden we weer uitslapen en 's middags een bezoek brengen aan Aix en Provence. Dit laatste echter viel anders uit. Nadat we 's morgens om half 11 klaar waren met het ontbijt gingen de meesten zonnen. Aanvankelijk lukte dat niet te best vanwege de kudde schapen aan de hemel, maar een tijdje later, toen de kudde voorbij was, brak de zon in al haar felheid los. Dat beviel de meute zo goed, dat ze niet meer uit de zon te krijgen waren. Daarom besloot Pater Lempens, na rijp beraad, het programma te wijzigen en 's middags maar te gaan zwemmen i.p.v. de tocht naar Aix en Provence. Maar...wat jammer! We waren dan ook nauwelijks een half uur aan het water of het werd ons te fris om er nog echt plezier van te hebben. Alleen Antoon Wilderbeek gezien zijn

lichaamsbouw scheen geen hinder te hebben van de koude. Het was dan ook de eerste en tevens laatste keer dat we allemaal op tijd bij de bus waren.

Terug in Velaux trad ons elftal aan tegen H.S.V., de club van Velaux, die met enkele afdankertjes trachtten te winnen. Dat zat hen echter niet mee: we wonnen met 7-0.

Terwijl onze "artiesten achter de bal" voor deze overwinning zorgden waren er enkele vrijwilligers die het avondeten hadden klaargemaakt.

Met volle buik en handen aan de broek afdrogend na de afwas zwermden we weer het dorp in. Na een leuke kaartavond in ons stamcafé werden we tegen 11 uur naar huis gestuurd door enkele bewoners van het dorp die last van ons hadden omdat ze niet konden slapen wegens het Frans gekakel.

Toen we in het parochiezaaltje terugkwamen kregen we te horen dat er ingebroken was. Jean Janssen was met een bierfles neergekogeld -zonde van de fles- en alle fototoestellen waren verdwenen. Nadat we Jean Janssen het sacrament der stervenden hadden toegediend en zijn gezicht een beetje hadden opgefrist, besloten we toch maar te gaan slapen, ondanks alles!

Jo Didderen

18 augustus

's Morgens vertrokken we om half 9 met de bus vanuit Velaux. Deze dagtocht stond onder leiding van Pater Crausen, die, doordat hij zijn jaarlijkse vakantie in Zuid-Frankrijk doorbrengt, al een echte kenner is geworden van dit prachtige land. De bedoeling van deze dagtocht was een bezoek te brengen aan enige Zuid-Franse steden.

De eerste stad die we passeerden was Salon. Aan de ingang van deze stad stond een groot en modern standbeeld van de Franse geleerde Nostradamus. Hij deed grote ontdekkingen op het gebied van de sterrenkunde. Aan de andere kant van deze stad kwamen we door grote kale vlakten die onvruchtbaar zijn. Er groeit slechts verdord gras en hier en daar een struikje. Dit gebied is alleen geschikt voor schapen. Vervolgens kwamen we in de oud-Romeinse stad Arles waar we later op de dag zouden terugkeren. Achter Arles zagen we behalve de vele druivenvelden ook enige rijstvelden. Via Tarascon

waar we in de verte het kasteel van "le Roi René" zagen liggen, kwamen we aan in Pont du Gard, waar we een oud Romeins aquaduct beklommen en er overheen liepen. Deze brug was nog geheel intact gebleven. We konden hier de grootheid van de Romeinse bouwkunst bewonderen. De brug dateert uit de eerste eeuw na Christus en diende als aanvoerweg voor water om land te kunnen bevoeien.

We vervolgden onze weg en stopten om 14.00 uur in Nîmes. We wandelden door de stad, bekeken een Romeinse arena aan de buitenkant en bezochten het Maison Carée, een Romeinse tempel, geheel gebouwd in Griekse stijl.

Op de terugtocht stopten we weer in Arles en gingen de prachtig bewaarde Romeinse arena van binnen bekijken. Vroeger werden in deze arena mensen voor de leeuwen geworpen. Thans wordt het nog gebruikt voor de beroemde stierengevechten. We waren echter te laat en te vroeg om zo'n gevecht mee te maken. Er waren in de week dat wij in Zuid-Frankrijk waren nergens stierengevechten. Na dit bezoek aan Arles keerden we zonder te stoppen naar Velaux terug.

Pierre Duijf

19 augustus

Uitslapen: dat zou het begin van de dag zijn. 's Morgens echter, om half 8, werden we wreed uit onze slaap gewekt doordat boven op het dak waaronder wij sliepen, arbeiders bezig waren met herstellingswerkzaamheden. Hun gehamer werd beantwoord door getik en gestamp van enkele Gildenaren die er door waren wakker geworden. Hierdoor voelde Pater Lempens zich genooddaakt om ons allemaal te laten opstaan.

We zouden deze dag beginnen met de viering van de H. Mis om half 10 opgedragen door Pater Noordermeer. Het lag in de bedoeling om vandaag een dag naar de Middellandse Zee te gaan. Om 11 uur zouden we vertrekken maar het werd al gauw 12 uur ondanks de snelheid waarmee het dagelijks werk werd gedaan. Onderweg werd er gestopt om van de bus, de chauffeur en de jongens een foto te maken.

Om 1 uur arriveerden we aan de Cote Bleu. Hier trokken we onze zwembroek aan om heerlijk te zonnebaden in -zoals Pater Souren de Middellandse Zee pleegt te noemen- de "Vleeswinkel". Het was er zeer mooi. Door de kijker van Pater Noordermeer tuurden we de horizon af om schepen die aan de kim langs ons heen gingen dichterbij te halen. Het strand liep langzaam af, de zee in, het water was er lekker, de hemel diepblauw, de zon heet, de mensen in vakantiestemming, in één woord: een dag die we in Holland nooit gehad zouden hebben.

Jo Crijns

20 augustus

We werden in de vroege morgen, of laat in de avond, opgeschrikt door een slaapwandelaar. Deze liep naar een zekere jongen, X geheten, en vroeg hem: "Waar heb je die wijn gelaten?". Daarop volgde een slaperige stem van zijn buurman, Y geheten: "Die moet je hier niet zoeken, maar bij jongen Z". De slaapwandelaar stond op om naar Z te gaan en trapte me bijna op mijn gezicht. Pater Noordermeer werd hierdoor gewekt, hij scheen met zijn zaklamp. Dit was voor de slaapwandelaar reden genoeg om weer in zijn slaapzak te kruipen. Daarna werd alles weer heerlijk rustig tot half 7, toen de wekker van Pater Noordermeer afliep en het aantreden geblazen was.

We zouden vandaag naar de Camargue vertrekken. De Camargue is een woestijnstreek midden in Zuid-Frankrijk welke een fauna bezit die veel gelijkenis vertoont met die van Afrika. Er schijnen wilde stieren en paarden voor te komen en vele exotische vogels waaronder flamingo's. Van de gehele fauna hebben we alleen maar paarden gezien, geen wilde, maar getrokken uit de Zeeuwse klei. Zij deden dienst als trekpaarden voor een rondrit van toeristen.

We trokken dwars door La Camargue heen, steeds de hoofdweg aanhoudend. We gingen naar Les Saintes Maries de la Mere. Volgens een legende zouden daar de 3 Maria's uit het Evangelie (Maria Magdalena, Maria van Salome en Maria, de moeder van Jacobus) aan land zijn gegaan.

De plaats is tevens een bedevaartsoord voor zigeuners. We zijn de bedevaartkerk van binnen gaan bekijken. Het was er wel erg donker naar mijn smaak. Twee maal in het jaar, in mei en in september, zijn er de grote

bedevaarten voor de zigeuners. Vanuit alle landen trekken ze dan op naar Les Saintes Maries de la Mere om er de heilige Sara te vereren. Midden in de kerk staat een put. De aanwezigheid van deze put was de aanleiding geweest om er een kerk te bouwen. De put bevat nl zoet water.

Na een duik in de Middellandse Zee vertrokken we rond 1 uur in de richting van Aigues Mortes, Aquae Mortae, dode wateren. Dit stadje was helemaal ingebouwd door een prachtig bewaarde stadsmuur. Deze was gebouwd onder Lodewijk de Heilige. Vanuit de stad vertrok o.a. Godfried van Bouillon in 1299 (?) voor een kruistocht naar het Heilige Land.

We hadden deze dag weer genoten van het prachtige natuurschoon dat we zagen en veel opgestoken van de bezienswaardigheden. Bij thuiskomst konden we op de Km-teller lezen dat we 238 Km hadden gereden.

Tegen de avond, rond 7 uur, gebruikten we het avondmaal. We hadden het genoeg als gast Pastoor Schossmacher, Eddy en Marjo in ons midden te mogen begroeten. Terwijl het avondeten ten einde liep kwamen Pater Crousen, Pater Mayntz en Broeder Broek binnen om ons met een bezoek te komen vereren.

's Avonds zijn er een stel naar de bioscoop gegaan, de rest ging wandelen, naar de bar etc. Om 12 uur moesten we binnen zijn. We hopen dat het morgen goed weer zal zijn, want het is dan alweer de laatste dag van ons verblijf in Velaux.

Broeder A. Koumans

21 augustus

Vandaag was het zondag, we stonden rond 9 uur op. Een goede nachtrust zou ons geen kwaad doen want we stonden, helaas, morgen weer voor de lange reis van 1000 Km. Om 10 uur gingen we naar de Hoogmis. Zoals op 15 augustus zongen we ook nu weer enige Franse liedjes en de achtste Mis. De Hoogmis werd opgedragen door Pater Noordermeer die ook de predikatie hield.

Vandaag deden we het kalm aan. We zouden rond 2 uur het diner gebruiken. Daarna vertrokken we weer naar het Etang de Berre. Pater Lempens met nog enkele jongens bleef thuis om alles zoveel mogelijk klaar te maken voor het laden van de bus. Het was vandaag een nationale feestdag in Frankrijk, 22 jaar

geleden is Frankrijk bevrijd, we konden dit goed merken. Aan het strand was een feesttent opgesteld waar een jazzband, zangers en imitators hun kunsten vertoonden. We konden ons inschrijven voor een volleybalcompetitie, 5000 fr was uitgelooft voor de winnende club. We slaagden erin door te dringen tot de halve finale en werden, helaas net op het nippertje, uitgeschakeld voor de greep naar de 5000 fr.

Klokslag kwart voor zes gingen we weer terug naar Velaux waar we met de bus tot voor de kerk werden gereden om deze al zo veel mogelijk te laden met datgene dat niet meer strikt noodzakelijk was. Sommigen gingen ondertussen de bus uitvegen, ramen zemen, bus aan de buitenkant soppen, in één woord de ganse bus een goede schoonmaakbeurt geven onder de verbaasde ogen van vele dorpsbewoners die zo'n grote bedrijvigheid misschien nog nooit eerder hadden gezien.

Na het avondeten gingen we naar ons stamcafé. De caféhouder had aan alle Hollanders een rondje beloofd en wie zou, zo aan het einde van de vakantie zo'n dronk willen zien ontglippen? Om half 11 moesten we afscheid nemen. We zouden proberen om van onze laatste nachtrust in Velaux te profiteren om uitgerust te zijn voor de lange thuisreis.

22 augustus

Vertrek uit Velaux. We hadden als streeftijd 6 uur aangenomen en zouden dan ook om 5 uur al opstaan. Het schemerde nog. Pater Lempens had de wekker van Pater Noordermeer geleend, maar het klokje verkeerd ingesteld zodat het niet afliep. Het was nogal mistig toen we tegen half 7 vertrokken. De barman en enkele dorpsgenoten stonden ons uit te zwaaien. Het was nogal rustig, maar tegen 7 uur, half 8, werd het drukker. Het was nl maandag en iedereen ging weer naar zijn werk. Buiten Aix en Provence moest de bus weer tanken. Helmuth liet de tank weer vol doen met "gas-uil".

Aix en Provence is zoals velen wel zullen weten de geboorteplaats van onze stichter, maar zijn geboorte huis zouden we net niet zien.

Het traject van vandaag, een flinke 400 km, zou bergachtig worden en bochtig. Direct na Aix zaten we achter een stel autobussen die arbeiders, die langs de weg stonden te wachten, ophaalden. Wegens de drukte en de smalle weg konden we niet passeren! Tijdverlies dus.

In Les Basses Alpes kwamen we bergen tegen die met de toppen in de wolken gestoken lagen, maar toch zeer mooi waren.

In Gap begonnen de echte Basses alpes met een pas van 1242 meter hoog, de z.g. Col de Bayard, beroemd uit de Tour de France. Begin augustus hadden deze bergen in een sneeuwstorm 2 doden geëist. Vanaf deze pas hadden we vaak een prachtig uitzicht op Gap.

We waren al vaak gestegen en gedaald en hadden al veel bochten genomen toen we vlakbij Vizulle waren. Opeens....klinkt er een harde knal, een lichgele Renault-Dauphine 979-IK-75 (uit Parijs) zwiert over de weg, ingedeukt aan beide kanten. Wat is er gebeurd? De jongeman achter het stuur van de Dauphine wilde op een onoverzichtelijk gedeelte passeren, maar trapte, toen hij op eigen weghelft terug wilde draaien omdat er een andere wagen, een Simca, 1448-SB-38, uit tegenovergestelde richting kwam, door de rem heen. Hij was klem komen te zitten tussen de bus en de Simca. De bus was licht beschadigd. de inzittenden van beide wagens, behalve een meisje van de Renault, namen het kalm op. Een van de inzittenden van de Renault-Dauphine ging met een achteropkomende wagen naar Vizulle om een dépanneur te waarschuwen. Dit ongeluk gebeurde op de Cote de Laffrey, vlak vóór Vizulle. De Dauphine uit Parijs ging op vakantie, de Simca kwam net van vakantie terug. Al met al duurde het nogal lang. Pater Noordermeer was bezig samen met de chauffeur van de Simca een rapport op te stellen over het ongeluk. Al met al toch nog veel oponthoud. In Grenoble was het toch echt te bar: we moesten wachten voor maar liefst 12 stoplichten.

Ons einddoel van vandaag was het meer van Geneve. Toen we een grote fontein zagen wisten we dat het niet ver meer was. We slaagden erin om langs het meer van Geneve een magnifieke camping te vinden. Eindelijk rust na zo'n lange tocht. Na het bereiden van het avondmaal, het opslaan van de tenten was het al weer aardig laat geworden: tijd voor de slaapzak!

Jan Willems

23 augustus

Om 6 uur zijn we opgestaan. We moesten onze tocht verder afmaken. Ik had koude tenen toen ik opstond, zoals trouwens vele anderen. Het verschil in

temperatuur overdag en 's nachts is enorm groot. Na gegeten en alles ingepakt te hebben vertrokken we om half 8.

De reis ging vanuit Zwitserland door het Juragebergte, langs de Vogezen, tot Corny vlak bij Metz. Het Juragebergte is veel mooier dan de Alpen, het is niet zo stijl en zo woest.

We zagen ook meer bossen en mooie houten huisjes, chalets geheten. Na een uur of 5 begonnen onze magen te rammelen van de honger. Pater Lempens had extra veel brood gekocht, maar omdat we er niet genoeg aan hadden, moesten we onze noodreserve aanspreken. "Jullie eten me arm!" was zijn klagelied.

Een half uurtje later reden we met de heerlijke krentenmik van het leger in onze buik verder. De chauffeur haalde alles uit zijn bus wat er in zat. Er zat inderdaad veel in. Om 3 uur zaten we al in Epinal en om 4.15 uur al in Nancy. Om 5 uur waren we in Corny sur Moselle. Er werd veel gesproken over doorrijden naar Ravensbos. 90% was voor , dit waren alle jongens. 10% vond het niet verantwoord, dat waren Pater Lempens en Pater Noordermeer, Helmuth stemde blanco.

Pater Noordermeer ging op onderzoek uit. Hij kende de Pastoor goed, de zusters en een grote boer met een grote wei. Op zoek naar een slaapplek. Uiteindelijk konden we terecht in het z.g. Foyer des Jeunes, een mooie zaal vlak bij de zusters gelegen. Op het bordes van deze zaal kookten we het eten, maakten we onze slaapplekken in orde, zochten de Turkse toiletten en tegen 10 uur stapten we weer doodmoe in onze slaapzak.

Kees Rentmeester

24 augustus

Om kwart voor 6 werden we gewekt door de wekker van Pater Noordermeer. Natuurlijk moesten er weer een paar jongens wakker gemaakt worden door enkele trappen van Pater Lempens. Iedereen pakte flink aan en zodoende zaten we om half 8 al in de bus, klaar voor de laatste ruk: Corny sur Moselle - Valkenburg.

Onder de grijze Noord-Franse lucht zag het landschap er somber uit. In de bus zorgde de Franse radio voor plezierige muziek. Na een uur en een kwartier rijden waren we aan de Luxemburgse grens. Gelukkig kregen we hier geen moeilijkheden met de kruiken wijn. In de hoofdstad was het al tamelijk druk. De stad Luxemburg wordt door een dal in twee delen gesplitst. Het is een zeer grote plaats met prachtige gebouwen en zeer hoge flats. Hier is ook de zetel van het E.G.K.S. (Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal).

Tijdens de tocht door de Luxemburgse bossen hield Pater Noordermeer op voorstel van Helmuth een vraaggelbesprek met verscheidene jongens: wat vonden zij wel het mooiste van het kamp? Sommigen zeiden: het verblijf in Velaux en dan vooral 's avonds in het stamcafé. Weer anderen het zwemmen in de Middellandse Zee, etc.

Pater Lempens sprak hierna een woord van dank uit aan alle jongens en Broeder Koumans; hij was blij dat iedereen tijdens het kamp flink had aangepakt en noemde het kamp volledig geslaagd.

Vanaf de rijweg die over de Luxemburgse heuvels loopt zien wij de dijk van het waterreservoir bij Vianden liggen. Dit waterreservoir dient voor de opwekking van elektriciteit. Ook zagen we de zendmasten van radio Luxemburg.

Ondertussen heeft Pater Noordermeer de microfoon genomen om een dankwoord te richten aan Pater Lempens. Hij heeft er ontzaglijk veel voor over gehad om dit kamp voor ons te organiseren. Niets was hem hiervoor te veel.

Om half 12 waren we in Malmedy, een stadje midden in de Ardennen. We beklimmen nu de hoogste heuvel van de Ardennen: Baraque Michel. Dan dalen we langs de bossen af naar Eupen. Eupen is bekend om zijn wol nijverheid. Het stadje heeft 2 grote stuwdammen: la Gileppe en Le Barrage. We verlaten Eupen en de Ardennen en nemen de richting van Henry Chapelle. Hier ligt een Amerikaans kerkhof met 800 Amerikaanse soldaten. Van Henry Chapelle rijden we naar la Plancque, waar we zonder oponthoud de grens over kunnen.

Allemaal zijn we blij weer terug te zijn in ons landje. Ondanks het feit dat onze koningin 110% loonsverhoging wil hebben stijgt spontaan het Wilhelmus op uit onze kelen. Er heerst een uitbundige vreugde in de bus. Om 1 uur zijn we in Ravensbos. Met grote snelheid wordt de bus uitgeladen, schoongemaakt en de kampeerspullen naar het Gildelokaal gebracht. Wij spoeden ons dan naar de

bus om de eerste trein te halen om thuis alles te vertellen van dit machtig mooi en onvergetelijke kamp.

Will Meekels

Prikjesaktie

Prikjesaktie (Studentenhaver 2, 1959)

S.O.S. ACTIE

Het is de gewoonte dat wij, studenten alle jaren trachten, door middel van een actie een steentje bij te dragen tot de opbouw van ons dierbaar Ravensbos. Al drie jaren achtereen hebben wij in de Herfst- en Kerstvakantie met prikkaarten, vele mensen zo'n kaart onder de neus geduwd, en met zachte dwang gezegd "Toe, doet U het maar, het is maar een Prikje voor een prikje". En we hebben niet voor niets gezwaaid. Als de opbrengst bekend gemaakt werd stonden we steeds weer perplex, dat we zoveel bij elkaar geprikt hadden. Ieder jaar ook was er aan de actie een prijs verbonden, of liever, een hele serie prijzen, met boven aan de lijst: een prachtige fiets, op de tweede plaats een mooie fiets en op de derde plaats een aardig karretje. Dan volgde er een hele serie, te veel om op te noemen. Dit jaar meende Pater Overste dat we nu wel voldoende bewezen hadden, dat vele kleintjes een grote maken en hij gaf ons nu de kans, om te bewijzen dat vele groten een hele grote maken: hij kwam met de S.O.S. actie op de proppen. Sommigen van ons stonden daar eerst wat pessimistisch tegenover, maar na een overtuigende speech van de ontwerper, was iedereen enthousiast en elke student beloofde prompt, dat hij er vijf bij elkaar zou trachten te brengen. En er is gewerkt, dat bevestigt de uitslag. Het was haast niet te geloven en twee minuten lang zweefde er een doodse stilte door de eetzaal, waar door Pater Overste op 23 januari het geheim ontsluit werd, 800 S.O.S.-leden en 2000.-- prikjes, in guldens uitgedrukt een bedrag van f 11.500. Maar na die doodse stilte brak er een orkaan los en Pater Overste vreesde al dat hij al het geld nodig zou hebben om de refter op te knappen. Ook enkele Paters keken verschrikt naar de muren. Toen dan eindelijk de storm was gaan liggen verhief de bewerker van deze storm weer zijn stem, bedankte ons allen en stelde er weer iets prachtigs tegenover: een Carnavalszitting op Ravensbos van de Molmuus uit Klimmen. Wat er na die woorden gebeurde, geachte lezer, is bijna niet te beschrijven. Het kwam zelfs zover dat Pater Bauhuis, als altijd bezorgd om onze gezondheid, de Overste vroeg of hij alvast maar de dokter kon ontbieden om hier en daar de stembanden van de studenten en de trommelvliezen van Paters en Broeders te repareren. Pater Overste zag onmiddellijk het gevaar in en met een wanhopige draai aan de bel bracht hij stemmen en trommelvliezen weer tot rust. Over de Carnavalszitting wil ik niet meer zeggen -elders in ons blad vindt u er een apart verslag over,

dan alleen dit: voor zo'n avond willen we nog wel een paar S.O.S. leden bij elkaar zwaaien. Op het einde van deze avond ook reikte de Prins de prachtige fiets uit aan Jos Klinkers, die maar liefst fl.- 458 bij elkaar had gebracht de mooie fiets aan Toon Maes die fl.- 407,65 ophaalde en het aardige karretje aan Leo van Deursen, die voor fl.- 400.-- zorgde. " En dit", sprak Pater Overste "was het einde van het eerste bedrijf, nu volgt er een pauze van 20 uur, waarna de voorstelling weer zal worden voortgezet". Het tweede bedrijf bestond uit de uitreiking van de overige 72 Prijzen, en als grote prijs voor allemaal een film: Mon Oncle.

Alles bij elkaar werden er dus 76 prijzen uitgereikt, een hele serie zult U zeggen, maar dan kan ik U nog van een andere serie vertellen: er waren, en dat is nog nooit gebeurd in de geschiedenis van onze acties, 33 jongens met een bedrag van meer dan fl.- 100 "Een driemaal kreftige Ravensbos Alaaf", zou de Prins van Klimmen zeggen. Van de 800 S.O.S.-leden die deze actie heeft opgeleverd, werden er 600 bij elkaar gebracht door de jongens en ook aan de f 2000. - prikjesgeld hebben velen van ons hun deel bijgedragen. Het overige hebben de Paters en Broeders voor hun rekening genomen. Als we zo op deze actie terugkijken, dan mogen we ze dus wel geslaagd noemen. Het is een actie geweest, die blijk geeft van de tedere gevoelens die Paters, Broeders en studenten koesteren voor ons dierbaar Ravensbos en bovendien hebben we 800 mensen duidelijk gemaakt dat er in Valkenburg een Seminarie staat dat bloeit.

S. van Schagen (klas 4)

Vreugd en Dank (Studentenhaver 14, 1963)

De redactie van de krant heeft me gevraagd de lijst van de eerste 30 jongens te mogen afdrucken. Natuurlijk mag dat: ere wie ere toekomt!!

Joep de Vos	1310,00
Chris Brinkhuizen	1203,50
Leo Thijssen	0752,50
Theo Kemna	0745,00
Jan Leeftang	0717,00
Tonny Heller	0602,50
Frans Polman	0586,25
Huub Boers	0575,70
Wim van Baalen	0528,35

Alois Segers	0516,55
Gerrit Damhuis	0436,50
Sef Dresen	0410,00
Harry Biolders	0397,80
Jan Willems	0370,26
Tom Graat	0367,50
Pierre Nillesen	0357,69
Ton Smit	0340,00
Hans Baggen	0336,00
Joep Klinkers	0321,00
Jo Crijns	0265,50
Piet Hein Köllmann	0263,50
Paul Ramaekers	0249,50
Frans van der Bruggen	0240,00
Johan Schepers	0230,60
Toon Maes	0215,69
Harry Bressers	0215,50
Ton Brouwer	0215,00
Johan Meenhuis	0206,00
Johan Scholte	0203,00
Jo Didden	0200,00

De totale opbrengst van de Prikjesactie was dit jaar: 24.014,86 gulden

Iedereen, die bovenstaande getallen leest, zal moeten getuigen van bewondering en dankbaarheid. Niet alleen tegenover de eerst dertig, maar tegenover allen, die weer zo fantastisch hebben meegewerkt aan onze actie.. Het is ongeloofelijk wat er weer gepresteerd is. Ik wist, jongens, dat ik op jullie kon rekenen! Maar vanwege die verschrikkelijk koude kerstvakantie kon ik aan dit bedrag niet denken. Jullie hebben het toch klaargespeeld! Jullie waardering en dank tegenover al degenen, die voor jullie op Ravensbos hard werken en bidden, is ook hiermee weer eens duidelijk gedemonstreerd.

Jongens, heel, heel hartelijk dank voor de dienst aan jullie en ons huis bewezen. Iedereen, die zich ingezet heeft, een stevige handdruk! Degenen, die de mooie prijzen wonnen: Proficiat. En hen, die naar Lourdes gaan: een onvergetelijke reis en de wens, vergeet ons en je medestudenten niet bij O.L. Vrouw.

Wees ervan overtuigd dat wij jullie edelmoedigheid nooit zullen vergeten. Het is een bijzondere aansporing voor ons Paters en Broeders, onszelf volkomen voor jullie te blijven inzetten!

Jongens, nogmaals mijn allerhartelijkste dank

Pater Alfons Kusters, sup.

Opbrengsten van de voorbije Prikjesacties:

Januari

1956	00800,00
1957	04048,72
1958	04704,65
1959	05491,50
1960	09300,00
1961	11007,46
1962	21369,35
1963	24014,86

1964	28641,82
------	----------

Kameleon (Studentenhaver 9, 1961)

Mag ik de toneelclub Kameleon bij u introduceren? Nu, dan zal ik eerst beginnen met u te vertellen dat op het college al jarenlang een toneelclub zoals we die nu kennen bestond. "Dat heb ik nooit geweten!" roept u uit. Zeker, hij bestond al jaren in het hoofd van de oprichter, pater Palm. Dit idee heeft hij maanden, ja jarenlang opgevoed, vertroeteld en uitgewerkt. Begin 1961 vond pater Palm grote bijval bij pater van der Zee die vol enthousiasme aan de samenstelling van de club begon en zo ontstond door nauwe samenwerking van pater Overste, pater Palm en pater van der Zee een club die er wezen mag (het is niet te veel gezegd), en dat al bij haar eerste optreden, 8 december, heeft laten zien. De kameleon telt 15 leden, die zich toeleggen op vele uitingsvormen van de menselijke geest: toneel, pantimime, grime, decor, maskers, geluid, licht en alles wat er nog bij komt.

Heeft de Kameleon ook iets voor met die naam? Ja, dat is zo. Een kameleon is een diertje dat zich aanpast aan zijn omgeving. Onze Kameleon probeert zich telkens opnieuw aan te passen aan haar omgeving. Is de avond Turks, wekenlang zijn we Turks gekleurd. Is de avond Grieks, dan zijn de Kameleons echte Grieken. De Kameleon zal dit jaar 3 of 4 uitvoeringen geven.

Zo, nu bent u, beste lezer, een beetje ingelicht over de geheimzinnige praktijken van die verscholen Kameleon.

Hans Jurgens

Kameleon (Studentenhaver 16, 1963)

Op Caecilia-avond klopte ons hart vol verwachting. Niet voor Sinterklaas, want die had zijn wijde mantel nog niet over Ravensbosch uitgespreid. Nee, we zagen met meer dan gewone belangstelling uit naar de klucht: "Wie een kuil graaft"

We vroegen ons af wat er voor talenten onder de pas aangeworven leden te ontdekken zouden zijn; we hielden ons bezig met de vraag of de nieuwe regisseur pater van Moorsel zou voldoen aan hetgeen we altijd van pater Palm mochten verwachten.

Maar kom, waarom zo kritisch en bezorgd? Laten we eerst eens even kijken wat er op dat toneeltje in de refter allemaal gebeurde. Pater van Moorsel opende dit gedeelte van de avond met een speechje dat plotseling onderbroeken werd door een luid geschreeuw en een gekrakeel, door het lawaai van openvliegende deuren en openklappende ramen.

Zingende lieden, met het schone lied: Jan sla je vrouw, gekleed in kleurrijke middeleeuwse gewaden, betraden het geïmproviseerde podium en begonnen daar een decor op te bouwen. Het werd het interieur van een winkel, de winkel van lakenkoopman Guillaume. Later werd op deze wijze een slaapvertrek getoverd en in het laatste bedrijf een rechtszaal. Dit gebeurde telkens door slechts enkele meubelstukken om te keren of te verplaatsen. Het was een aardige vondst, maar deze kwam in de refter niet zo goed tot zijn recht, zodat het soms wel wat rommelig aandeed. Niettemin hebben we erom gelachen.

De hoofdpersoon in het stukje was de advocaat Pathelin, die enkele personen op een geslepen manier trachtte te bedriegen, maar die tenslotte zelf het haasje werd. Vaak barstten we in lachen uit om de doldwaze situaties, waarin de advocaat verzeild raakte en om de manier waarop hij zich er uit redde. Silvester, zijn knecht, was hem hier op een olijke wijze behulpzaam bij. Er was die avond veel talent waar te nemen, alsook veel enthousiasme en durf. Jammer was het dat, wegens de geïmproviseerde toneelschikking enkele mooie spelmomenten verloren gingen, maar dat woog gelukkig niet op tegen het levendige spel, waarvan we zo genoten hebben. Ja, en wat willen we dan nog! Hier volgen nog even de namen van onze jeugdige spelers:

Advocaat, Jos Wilderbeek

Silvester, zijn knecht Bennie Jurgens
De lakenkoopman, Theo Wösting
Thomas de herder, Kees Zwemmer
De rechter, Leo van Dongen
De gerechtsdienaar, Frans van Spanje
De souffleur, Wim Bosma
De muzen, Wim de Heer en Joep Lisman
De bekwame technici, Peter Saers en Jan Sterenborg

Kameleon 17 februari (Studentenhaver 17 1964)

's Zaterdagavond 15 februari duurde ons het wachten in de refter lang, maar eindelijk kwam de zilveren Oblaat dan binnen. Hij werd met een hartelijk applaus begroet en ook de Harmonie die in een hoek had plaats genomen feliciteerde de jubilaris op muzikale wijze. Er volgde nu een toespraak van pater Overste waarna Leo Thijssse namens de jongens de feesteling gelukwensde. In deze speech werd broeder Jüngschläger vergeleken met de zeldenrust van een horloge, immers ook broeder Jüngschläger is een zeldenrust daar hij altijd en overal voor iedereen klaar staat. 's Zondags vond om 10 uur de hoogmis plaats waarin het zangkoor een meerstemmige mis zong. Na de receptie, opgeluisterd door de Harmonie, konden we onze magen aan het diner, waarin we meer vloeibaar dan vast voedsel kregen, koesteren. Zoals altijd zorgde pater Tromp ook hier weer voor een aardige attractie. Hij liet nl door enkele historische personen de diverse gangen aankondigen. Eerst kwam Harrie Geelen als Noë, die een kort openingswoordje sprak. Toen kwam Piet-Hein Köllmann als Petrus met de portiersschotel, vervolgens Jos Schabbink als Monseigneur de Mazenod met de S.O.S.-soep, daarna Henry Steeghs als afvaardiging van de jongens met stoflapjes, Wim Reijnders beeldde de patroon van de kappers uit. Hij had geknipte maantjes bij zich Peter Crins was St. Gerlach en droeg het zwijnevlees op. Peter Koch verscheen als St. Elisabeth met Limburgstuintjes, Bernard Scheen als St. Martinus met crème en tenslotte Tonny Heller als St. Jozef met koffie en certificaatjes. Het zangkoor bracht 3 nummers. Aan het einde van het diner dankte broeder Jüngschläger namens zijn familie bijzonder al degene die tot het welslagen van het feest hadden bijgedragen. Deze dag besloot Kameleon met een toneelstuk, waarna de feesteling nogmaals ieder dank zei.

10 Kleine Nikkertjes

Deze thriller van de beroemde schrijfster Agatha Christie presenteerde Kameleon op het feest van broeder Jüngschläger. Het stuk speelt zich af op het negereiland, waar 10 mensen op uitnodiging van een onbekende mijnheer Owen kwamen logeren in diens pension. Toen de gasten gezellig bij elkaar zaten begon een onbekende stem beschuldigingen op hen af te vuren.: ieder blijkt ooit zelf een moord gepleegd te hebben. Allen worden dan ook geheimzinnig om het leven gebracht. Het merkwaardige echter is, dat telkens wanneer er iemand dood word aangetroffen, er ook een van de negerpoppetjes op de schoorsteen kapot blijkt te zijn. Gaandeweg komen de gasten om het leven volgens het bekende patroon van het rijmpje: Tien kleine nikkertjes, die een lekker slokje kregen, één verslikte zich, en toen waren er

nog negen. Het wordt steeds duisterder wie de moordenaar is en als tenslotte aan het licht komt dat een van de gasten die reeds dood gewaand was deze tergende moordpartij op touw heeft gezet zijn de toeschouwers stom van verbazing. De grootste opgave voor de spelers was, volgens mij, het scheppen van een gespannen sfeer die gestadig moest toenemen. Deze spanning werd voelbaar bij de beschuldiging van de gasten. Sommige toeschouwers vonden deze scene niet al te geslaagd, omdat zij de reactie van sommige personen van te korte duur vonden. Toch ben ik van mening dat Kameleon er goed in geslaagd is de spanning tot uiting te laten komen. Wie de beste speler was viel moeilijk uit te maken. Ik wil hier trouwens ook niet over oordelen. Wel wil ik de hoofdrolspeler, Herman Kötte, een compliment maken, want ondanks zij 39 graden koorts heeft hij zijn rol prima gespeeld. Ook het decor was in zijn eenvoud goed verzorgd. Hiervoor onze dank aan de Gamma's.

De rolverdeling was als volgt:

Rogers: Jan Sterenborg

Rogers vrouw: Theo Wösting

Vera Claythorne: Frans van Spanje

Lombard Joep Lisman

Marston: Ton Brouwer

William Blore: Peter Jungerius

Generaal Mackenzie: Leo Thijssen

Emely Brent: Tonnie Vonk

Magrave: Herman Kötte

Armstrong: Wim de Heer

Deze jongens hebben onder leiding van pater van Moorsel echt weer eens getoond dat waar een wil is, ook een weg is, want de opvoering van een dergelijk toneelstuk kan niet elke toneelvereniging aan.

Kameleon, van harte gefeliciteerd met dit grote succes!

Jean Janssen.

De Kameleon

Op het allerlaatste nippertje komt Studentenhaver in de persoon van een harer redacteurs mij een artikel vragen over "Kameleon". Dat is zo de gang van zaken bij die redactie en ik, reeds gekomen op een leeftijd waarop men zich kan schikken in het onvermijdelijke, zit nu in het middernachtelijk uur met mijn gedachten te verwijlen bij onze toneelclub.

Onze activiteiten van het eerste trimester resulteerden in een kerstavond waarin wij u vierden vanuit een lieflijk Alpendorpje met een wat ijdele pastoor, een slofferig kostertje, een prille Heinrich und Marie -weet u nog?- naar een bar en boze winterse omgeving van Assisi, waar wij met Franciscus en de drie rovers bij de kerstkribbe neerknielden, en vandaar brachten wij u naar het verre Rusland, waar de Heer voor een arme Rus zichtbaar werd in een pope die het offer van zijn leven bracht. Hopelijk hebben we toen de vrede in uw hart laten dalen en hebben wij u behalve aan chocolademelk ook wat laten nippen aan de kerstromantiek, de enige romantiek die in onze dagen nog mag.

De repetities die hieraan vooraf gingen waren allerminst romantisch. Dat zijn ze nooit. Gij, kleine knapen, die de hoop koestert u eens bij ons te mogen aansluiten, vergeet het nooit: het grootste gedeelte van het jaar leidt Kameleon een dor en droog bestaan. Het toverlicht der schijnwerpers brandt slechts enkele avonden per jaar. (en dan mag de stop nog niet springen) En dat fleurige decor: bezie het eens aan de andere kant! Prozaïsche kanten zijn het, moeizaam op elkaar geplakt. Niemand bewondert de mensheid zozeer als de toneelspeler. Maar -en hierdoor onderscheidt hij zich van menigeen- hij komt er openlijk voor uit.

Maar kom, behalve onze toneelavond zijn er, althans voor ons, ook nog wel enkele andere oases geweest in de woestijn van ons bestaan. Onze gedachten gaan nu naar die hobbymiddag toen voor het eerst onze kachel snorde, (nadat hij even te voren zowat ontploft was). En we verwijlen bij die avond toen we voor de zoveelste keer met ons "circus" op tournee gingen naar de St Gulielmus-parochie in Maastricht, waar we voor de zoveelste keer allerhartelijkst onthaald werden. Dat was goed! Bij die gelegenheid, lieve lezer, trilde er weer een fierheid in ons clublied "En mijn vader had twee bokkies" en menigeen pinkte behalve een cakekrumel ook een traan weg. Enkele dagen later repten we ons naar de zusters Benedictinessen waar we ook weer enkele staaltjes van ons kunnen ten toon spreiden, zowel op de planken als op tafel.

Het tweede trimester zijn we moeilijk op gang gekomen. Alle energie op gebied van expressie vervloede immers in het grote reservoir van het carnavalsfeest. De zeilen hingen slap bij ons en we dobberden wat rond op de zee van verveling. In die dagen trok Thij zich, wegens voorzien tijdgebrek, uit de club terug. Drie nieuwe decorbouwers zijn nu nodig om hem te kunnen vervangen. Moge dit een stilzwijgende hulde zijn aan de vele begaafdheden en de blakende ijver die hij ten onzent heeft getoond. Als Mariabeeld zal hij echter niet meer te vervangen zijn: ieder die een weinig verstand heeft van toneel zal dit moeten beamen. Groots was ook zijn vertolking van Fortunasja, het zigeunermeisje, en echt niet alleen omdat hij toen niets hoefde te zeggen, ook om de gratie waarmee hij danste. Trouwens, ieder die hem als Prins Carnaval het bal heeft zien openen zal het met mij eens zijn dat men tegen Thij als danser U moet zeggen. Thij, het gaat u goed!

Ons programma voor het derde trimester is klaar, maar daarover krijgt u niets te horen. Een waar Kameleonner klapt immers niet uit de school. Bovendien begint in het oosten de nieuwe dag al te gloren.....

Pater Jène van Moorsel

DE VERKENNERIJ (Studentenhaver 4, 1959)

Hier zijn we dan. Zo laat wegens plaatsgebrek. We zullen maar met de deur in huis vallen. Zoals iedereen weet, is de verkennerij gesticht door Lord Baden-Powell, meestal BP genoemd, een Engels generaal uit de tijd van de Boerenoorlog. Over de ontwikkeling van de beweging hoeven we niet veel te zeggen. Tegenwoordig zijn er in welhaast alle landen van de wereld verkennerstroepen gevestigd. We zouden bijna willen zeggen: Dus op Ravensbos ook. Wat doen we hier nu als verkenners? Hetzelfde wat over de hele wereld de andere verkenners doen. Wij proberen zo goed mogelijk onze wet na te leven. Deze wet is niets bijzonders, hij bestaat uit regels, die, normaal gesproken, ieder mens, verkenner of niet verkenner zou moeten onderhouden. Verder proberen we kerels te worden, die later in het leven iets zullen kunnen presteren. Nu, zult U zeggen, dat is niets bijzonders, dat proberen we allemaal. Toegegeven, maar wij doen het op een manier, die toch vrij veel van de uwe verschilt. Op de eerste plaats zijn er drie klassen verkenners. Men begint zijn loopbaan als derde klasser. Door aan allerlei eisen te voldoen

worden we dan tweede klasser enz. Op de tweede plaats kunnen we specialiseren. Er zijn allerlei insignes te behalen. Enkele voor beelden? Zwemmer, zeiler, musicus, acoliet, E.H B.O. enz. Onze troep is meer op deze laatste methode ingesteld omdat voor het behalen van de hoogste graden de tijd ons ontbreekt. De bekroning van een jaar verkennersleven is altijd het zomerkamp. De laatste

jaren houden we dit in de Brabantse bossen, vlak bij het plaatsje Ossendrecht. Daar hebben we een terrein tot onze beschikking dat alle andere verkennerstroepen van Nederland ons kunnen benijden. U begrijpt wel dat zo'n kamp een groot Feest moet worden. Elke dag gaan we zwemmen in een nabij liggend ven. We houden grote spelen, waarbij wij soms kilometers trekken over de hei. Er zijn hike-dagen waarop we er per patrouille op uit gaan. Het grootste spel van vorig jaar ging als volgt: 's Morgens bij de opening vonden we een briefje aan de vlaggenmast gespijkerd, met de mededeling "als dat we moesten zorgen binnen enkele uren van het terrein weg te zijn, anders zouden er nog wel eens akelige dingen kunnen gebeuren" In een korte ereraad besloot de troep te blijven. Wel zouden we die nacht de wacht houden om eventuele verdachte personen in de gaten te houden. Toen we 's middags echter van het zwemmen terug keerden vonden we onze aalmoezenier, Pater Bronnenberg bewusteloos op de grond liggen. Hij was aan handen en voeten gebonden. Weer bijgekomen vertelde hij, dat hij door een smokkelaarsbende overvallen

was. We gingen er onmiddellijk achter aan en na een spannende sluiptocht haalden we de smokkelaars in en namen ze gevangen, hoewel dit niet zonder strubbelingen verliep. Het bleken enkele leden van de toenmalige seniorenpatrouille te zijn.

U ziet, we leiden een avontuurlijk kampleven.

VOORZITTER VAN DE ERERAAD

Verkennerij (Studentenhaver 17, 1964)

Ik weet niet of je de verkennerij persoonlijk kent, of van horen zeggen. In beide gevallen is de kans groot, dat je een verkeerd denkbeeld hebt gevormd over onze jeugdbeweging. In de volgende regels wilde ik iets over de troep vertellen, en deze zo in een juist daglicht stellen.

De verkennerij houdt de jongens op zondagmiddag aangenaam bezig en beoogt tegelijkertijd -en dit is iets dat ons geheel eigen is- hun vorming. De vorming op gebied van vaardigheid is de laatste jaren iets verslapt, maar dit is toch wel een beetje te verontschuldigen. Wij hebben n.l. geen aalmoezenier meer en zo is pater Rientjes hopman en aalmoezenier. Hij mag zich verheugen in de spontane en gewaardeerde hulp van frater Jansink, maar deze gaat het volgende jaar ook weg....en wat dan....? Pater Rientjes kan het alleen moeilijk af en is bovendien verhinderd soms de troep bij te wonen. Indrukwekkend is de lijst van vertrokken aalmoezeniers: pater Annink, pater Cartens, pater van Vianen. Er werd in die dagen veel afscheid genomen. Sommige jongens hadden zelfs tranen in de ogen toen een van hen een afscheidswoord sprak....

De vrijdagmiddag, bestemd voor vaardigheidseisen, werd afgeschaft. Een hobbymiddag bleef toen over. Dat alles werkt als een aderlating, en zo is het dus niet te verwonderen, dat wij een crisis doormaken. Deze komen wij echter te boven -en laten we hopen, zo vlug mogelijk- omdat wij kunnen teruggrijpen op onze, maar ook jullie wet, die tenslotte iedere jongen heeft meegekregen, al heeft alleen de verkenner ze op papier staan. Moet elke jongen bv niet eerlijk zijn, een broer voor de andere, een dierenvriend?

Nogmaals, ik hoop van harte, dat wij de crisis snel te boven komen.

Thij Willems

Speelgoedactie (Studentenhaver 20 1965)

Deze actie is vorig trimester door de verkenneren op touw gezet. Op de vraag hoe deze actie werkt, kan ik het volgende antwoorden: Het is op de eerste plaats de bedoeling dat er speelgoed binnenkomt, ook al is dit speelgoed niet helemaal in orde. Het wordt dan door ons gerepareerd, als dat tenminste nog mogelijk is. Dit nu geschiedt niet tijdens onze bijeenkomsten op zondagmiddag maar onder de avondrecreaties die binnen door gebracht moeten of mogen worden. Het is dus een echte vrijetijdsbesteding voor de vaak natte en koude winteravonden.

Dit werk is om twee redenen nuttig. De jongens die er aan werken kunnen zo namelijk wat technische kennis opdoen, vooral waar we te maken hebben met speelgoed, waar veertjes, tandwielletjes en dergelijke dingen aan te pas komen. Bovendien schenkt het een grote voldoening.

Het waarom hiervan wordt ons duidelijk, als we de tweede reden kennen, waarom dit werk zo nuttig is. Wanneer we namelijk een lading speelgoed klaar hebben, wordt deze aan de kinderen van de parochie van Pastoor Engelen gegeven. Toen hij na Sinterklaas de eerste lading op kwam halen was hij hierover zo enthousiast dat hij ons vroeg om met deze actie door te gaan. Sindsdien is het de bedoeling dat niet alleen de verkenneren speelgoed binnenbrengen, maar ook de andere jongens. Als jullie namelijk onder de vakantie hier en daar wat speelgoed op de kop kunnen tikken, wat toch niet meer gebruikt wordt, dan kun je het naar de verkennerenzolder brengen, waar we dit dankbaar in ontvangst zullen nemen.

Wat zijn dat nu voor kinderen, waaraan we dit speelgoed geven, en waarom is het juist aan hen zo goed besteed? Het antwoord op deze vraag geeft ons Pastoor Engelen zelf in een volgend nummer.

Jean Janssen.

Het spel van het Verkennen (Studentenhaver 1967)

Van Haegendoorn evenals Lord Baden Powell omschrijven het spel van het verkennen als : jonge mensen helpen om evenwichtig en harmonisch te kunnen uitgroeien tot nuttige en dienende gemeenschapsmensen.

Bij een mens -en dat geldt ook voor de jonge mens- vallen allerlei dingen op: dat hij lichamelijk is, dat hij sociaal is, gevoelig voor invloeden die van buiten op hem inwerken, dat hij godsdienstig is, dat hij zich houdt aan zakelijke normen, die zijn gedragingen regelen.

Boven alles is de mens verstandelijk, iemand die steeds aan zij daden een doel weet te geven. Al deze dingen tezamen vormen de facetten van de ene mens die we elke dag ontmoeten, facetten die hem tot een persoonlijkheid maken, althans kunnen maken. Maar voordat we van een persoonlijkheid, van een kerel spreken, moeten al deze facetten tot een harmonische eenheid zijn uitgroeid. Je begrijpt natuurlijk dat we hier een ideale toestand schilderen. De juiste harmonie en het juiste evenwicht veronderstellen volmaaktheid, en die vinden we hier op onze aardbol niet. Dat betekent echter niet dat het zinloos zou zijn idealen te stellen. Misschien zijn de moderne mensen wek daartoe geneigd omdat een ideaal niet reëel is, daar het in de onzekerheid van de toekomst ligt. Om van jonge mensen echte kerels te maken koos Baden Powell, de stichter van het verkennen, het buitenleven, omdat naar zijn mening in die sfeer van vrijheid en openheid de experimenteerdrijf van de jonge mens het beste tot zijn recht kwam. Hij steunde daarbij op zijn ervaringen in India en bij Mafeking in Zuid Afrika. De eerste jaren na de oprichting van het verkennen in 1907 heeft Baden Powell veel kritiek gekregen op zijn manier van opvoeden. Toch werd reeds in 1914 een eerste voorstel gedaan om het verkennen ook open te stellen voor de Katholieke jeugd. De eerste wereldoorlog verhinderde aanvankelijk de uitvoering van deze plannen, maar aanstonds daarna, in 1921, volgde de oprichting van de "Association des Scouts Catholiques". En vandaag mogen we rustig aannemen dat de ideeën van Baden Powell overal ingang gevonden hebben. Welke jeugdbeweging men ook moge nemen, ze maken alle op de een of andere wijze gebruik van zijn inzichten, zij het dan niet steeds in dezelfde geest. Op 5 juni 1938, "In eenen Tsinxendaeghe" deed het verkennen ook zijn intrede in ons toenmalige junioraat St. Gerlach, dus nu 30 jaar geleden. Gerard IJzereef z.g., zelf een oud-verkenner, nam het initiatief daartoe. Ofschoon de uitrusting voor een goede opzet van een groep niet aanwezig was, heerste er wel een echte spirit onder die knapen van toen, die het spel met

enthousiasme en overgave hebben gespeeld. Ook tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 bleef ze voortbestaan, zij het dan niet in het openbaar.

Na de bevrijding, in 1945, toen ons junioraat naar Ravensbosch verhuisde werd ook aanstonds de traditie opgenomen. Reeds een jaar later, op 3 maart 1946, volgde de officiële installatie van de groep en de aansluiting bij de Nederlandsche Katholieke Verkennerbeweging.

Vanaf de oprichting in 1938 is de Gulielmusgroep steeds zeer nauw met het leven in ons junioraat verbonden geweest, zij het dan nu eens meer, dan eens minder. Ook in 1968 willen we het verkennen nog steeds een plaats geven binnen het kader van ons studentenleven. Het is wel niet meer die immens grote Gulielmusgroep met aparte junioren en senioren groepen, met een eigen voortrekkersstam, maar wel nog steeds een groep die er in het district Valkenburg mag zijn. Mogelijkheden voor het Rowanverkennen evenals Voortrekkersactiviteiten zijn in deze omstandigheden zo goed als niet te verwezenlijken, omdat er dan doublures van andere clubs ontstaan.

Onze groep telt momenteel 15 leden. We proberen samen het ideaal van Baden Powell in de omstandigheid van het studentenleven gestalte te geven. Natuurlijk gaat dat gepaard met avontuur en spel maar daarnaast ook met ernstige dingen. Er wordt van een verkenners verwacht dat hij zich traint voor het vervullen van bepaalde eisen, die hij tenslotte bekroont met een 24 uren durende zwerftocht, en een persoonlijke opdracht, die hij zelf in overleg met de staf van de groep samenstelt. De eisen die aan een verkenners worden gesteld is niet direct de meest aangename zijde van de groep. Juist doordat er hier eisen worden gesteld verplicht de jongen zich aan zijn persoonlijkheid te werken waarbij de eisen hem als hulpmiddel dienen. En dit laatste vraagt wel eens een offer. Misschien heb je, na het doorlezen van het voorafgaande, de indruk gekregen dat we het Verkennen veel te ernstig nemen. Je mag die mening rustig verdedigen. De leiding van de Gulielmusgroep is echter de mening toegedaan dat het verkennen geen hobby is, dat, wanneer er geen eisen gesteld worden, het ideaal van het verkennen slechts een holle frase is, zodat er slechts een schijnwerkelijkheid overblijft. We menen dan ook het recht te hebben te eisen dat de verkenners zowel binnen als buiten het groepsverband trouw is aan zijn installatiebelofte en aan de wet van het verkennen. Immers, de jongensachtige deugden die deze Wet en Belofte uitmaken, deugden als trouw, gehoorzaamheid, sportiviteit, spaarzaamheid, broederlijkheid enz., passen nog altijd in het leven van een echte jongen. Wanneer een jongen zich aanbiedt voor de installatie vragen we hem dan ook heel ernstig af of hij zich

ook werkelijk bewust is van hetgeen hij gaat doen. Een verkenner die alleen maar verkenner is binnen de beslotenheid van "De Den" zien we liever vertrekken. Bovendien zijn wij ook de overtuiging toegedaan dat het ideaal van het Verkennen een gunstige basis is voor de verdere uitgroei naar het klooster- en missionarisideaal, dat velen onder jullie, en naar ik hoop zelfs de meesten zich hebben gesteld. Wij hopen in het bovenstaande onze gedachten over het Verkennen enigszins benaderd te hebben. We wensen de Gulielmusgroep een vruchtbaar jaar toe in ernst en luim, en misschien hebben we voor de lezers duidelijk gemaakt hoe we hier op Ravensbosch het Verkennen ervaren.

De Gulielmusgroep

De Missieclub (Studentenhaver 1, 1958)

Mogen we even de missieclub aan u voorstellen? Het is een club, bestaande uit 24 man. Iedereen heeft iets te doen. Dit betekent dat hij behalve op geestelijk gebied, de missionarissen ook zoveel mogelijk helpt op materieel gebied. Om de gang van zaken vooruit te helpen en te steunen, is er een voorzitter, secretaris, penningmeester enz. U vraagt zich natuurlijk af, wat de missieclub nu eigenlijk doet. Nu, het voornaamste is- wel het maken van rozenkransen, waarvan de missieclub het dan ook speciaal hebben moet. (Er worden gemiddeld 300 rozenkransen per jaar gemaakt). Verder treft men er postzegelverzamelaars, jongens die de albums bijhouden en de dubbele exemplaren verkopen. Ook is aan de missieclub een museum verbonden. Dit bevat allerlei voorwerpen uit onze missiegebieden. Vooral de Noordpool, de moeilijkste aller missies is ruim vertegenwoordigd. Hier heeft de missieclub haar missiebusje staan, om ook zo nog wat geld te verzamelen, waar ze de missionarissen mee kan helpen. Zo worden iedere missionaris af en toe wat boeken, rozenkransen, miskleren, prentjes enz. toegestuurd. Dit jaar bijvoorbeeld zijn 12 pakken met kleren naar Suriname verzonden. Hoeveel gebrek daaraan is, blijkt wel uit een brief van Pater Janson (oud-moderator van de missieclub): "Geld hebben we nodig om rijst te kopen, kleren om de voddens waarmee zeer velen lopen te vervangen. Hoeveel kunnen er 's zondags niet naar de kerk, omdat ze geen kleren hebben", maar de voornaamste taak die de missieclub op het klein seminarie heeft is: De missiegeest onder de studenten levendig te houden. Daarom organiseren we eenmaal per trimester een missieavond. Tevens worden er missionarissen die op vakantie zijn gevraagd om een conferentie te geven. Dit houdt zeker de interesse voor de missie warm. Dit jaar zijn geweest: pater J. Schram uit Ovamboland (Afrika), Pater Baeten en Baetsen uit Okavango(Afrika), Pater Kouwenberg uit Haïti en Pater Wassenberg uit Ceylon. Ook is de Zeereerwaarde Pater de Grauw hier nog geweest n.l. op het feest van St. Theresia, patrones van onze missieclub. Verder zijn we nog van plan om alle missionarissen, die een bandrecorder bezitten, het volgend jaar een magnetofonbandje te sturen, waarop familiegroeten en allerlei interessante mededelingen vastgelegd kunnen worden. De missionarissen kunnen die dan weer terugsturen met nieuws uit de missie, waardoor er een levendig contact zou ontstaan tussen de missionarissen en het jongeraat. Maar daarover misschien iets meer in een volgend blad.

R. Nijsten, secretaris

Ook voor jou (Studentenhaver 13, 1962)

De missieclub wil dit jaar niet ontbreken in de eerste uitgave van Studentenhaver. Via de krant willen wij het doel en het nut van de club aan iedere lezer duidelijk maken.

Het belangrijkste doel dat de Missieclub zich stelt, is wel dit: zij geeft de jongens van Ravensbosch de gelegenheid om nu al iets voor de missie te doen. Ieder lid staat nl per week 2 avonden af om voor de missie te werken. Dit offertje zal nu de missie en later de jongens zelf ten goede komen. Tijdens deze 2 avonden wordt er dan handwerk verricht zoals: rozenkransen maken, postzegels verzamelen en voor de verkoop gereed maken, oud-papier acties enz. De opbrengst hiervan komt geheel ten goede aan de missie. Zo waren wij het afgelopen jaar in staat om 2 paramenten naar pater Knapen, en een missaal, 2 pakken kleren en een pak rozenkransen naar pater Jansen te sturen. Verder is pater Voogt vertrokken met een nieuwe ciborie en heeft pater Uitterhoeve een nieuwe typemachine ontvangen. Je begrijpt natuurlijk wel dat dit geld niet alleen door rozenkransen en oud papier is binnengekomen. Buiten deze activiteiten houden wij door het jaar nog 2 acties, n.l. op missiezondag en met ouderdag. Dan ontvangen wij veel steun van de ASAM (Algemene steun aan missionarissen), die door handenarbeid ook haar steentje bijdraagt en zonder wie wij nooit dit peil bereikt zouden hebben. Wij hopen dat de missiegeest dit jaar nog beter zal zijn dan de afgelopen jaren en dat wij de wensen van enkele missionarissen vanuit Ravensbosch weer kunnen vervullen.

Pater Jansen, oud-moderator, ziet de missieclub als volgt: "De missieclub moet een overkoepelingsorgaan zijn dat allen omvat. Zoals er bij het Marialegioen actieve en bindende leden zijn, die allen op hun manier meewerken aan het apostolaat, zo ook moet de missieclub allen kunnen omvatten, die het hunne bijdragen en zodoende een helpende hand toesteken. Zolang de Missieclub alle jongens nog niet ingeschakeld heeft beantwoordt zij nog niet geheel aan haar doel.....Daarom ben ik zo blij dat de missieclub steeds meer begint te rayonneren en dat er een missionaire geest van uit gaat"

Ik meen dat dit de moeite waard is om aan te werken!!

J. Derix, voorzitter

Missiezondag (Studentenhaver 16, 1963)

Zoals ieder jaar werd deze dag weer uitstekend door de missieclub verzorgd. Vóór de hoogmis leken de anders zo rustige studiezalen wel op een soort markt, waar de leden van de missieclub hun loten aan de man trachtten te brengen. Het werd een succes! Er werd voor 200 gulden verkocht. Met dit geld hoopt de missieclub weer een of andere missionaris van dienst te kunnen zijn.

Na de hoogmis waren er volksspelen voor de voorbereiding en de eerste klas. De rest mog wandelen.

Het middagprogramma bestond uit een stertocht te voet voor de tweede en derde klas en uit een sterit per fiets voor de vierde.

Bij beide groepen waren er natuurlijk jongens die van het rechte pad afweken. Maar ondanks al die dwalingen waren er 's avonds toch nog veel opvallende resultaten te bewonderen. Kozakken en kannibalen, Hindoes, Zoeloes, Bantoes, Eskimo's enz. Enz. Gingen om de beurt hun trofeeën ophalen. Voor iedere groep was er een heerlijke vla.

Nadien begon men met het trekken van de loten, zoals altijd een spannende attractie. Eén van de broeders werd zo vaak door vrouwe Fortuna bedacht dat hij -indien hij dat gewild had- een winkeltje in balpennen had kunnen beginnen. Als hoofdprijs was er een taart die een en al verlokking was....het water kwam ons in de mond en klotste tegen onze tanden. Verder waren er zaklantaarns, zakmessen, ping-pong balletjes, voetbalschoenen enz. De dag mag geslaagd heten, dankzij de missieclub, die dit alles zo prima verzorgd heeft.

Missieclub

De Missieclub bestaat al een dikke 20 jaar. Deze club is indertijd opgericht door toenmalige studenten met de doelstelling missionarissen financieel tegemoet te komen. Deze doelstelling is nog steeds dezelfde, al denkt men wel eens dat men op de missieclub alleen maar feestviert. Dat bleek het vorig jaar. Het twintigtal leden dat de club toen telde maakte zich door het jaar niet al te moe, doch was wel te vinden voor een feestvergadering. Ook dit jaar kampen we weer met dezelfde moeilijkheden, weliswaar in mindere mate. We zijn dan ook maar met 8 man.

Personen die zich geroepen voelen hun diensten aan de missieclub aan te bieden zijn van harte welkom. Er worden echter wel eisen gesteld.

Het is de gewoonte dat de missieclub een missiezondag organiseert en deze dag besluit met een loterij. Verder organiseert deze club de jaarlijkse bliksemloterij tijdens de Pinksterdagen.

Het werk op de Missieclub bestaat uit het fabriceren van draadfiguren, mozaïeken, tafeltjes en kleedjes. Bij tijd en wijle repareert zij kapotte spullen.

Als een van de lezers ideeën heeft waarmee de Missieclub iets kan doen kan hij deze doorgeven aan de centrale.

Frans Duijf

Missiezondag

Het in het vorige nummer van Studentenhaver geplaatste artikel Missiezondag daagt ons uit te reageren.

Het is jammer dat de afgelopen Missiezondag bij velen niet in de smaak is gevallen. Het is moeilijk om een dergelijk festijn te organiseren, vooral als de organisatoren zonder enige ervaring van start moeten gaan.

We weten best dat "Volksspelen en aan Nikkertjes denken" niet genoeg is voor een missiefeest, maar we zaten nu eenmaal gebonden aan de tradities van vroegere missiezondagen. Aangezien wij geen betere ideeën hadden dan de traditionele binnen- en buitenspelen hebben wij die ook dit jaar weer georganiseerd. Wij hadden wel verwacht dat deze spelen niet in de smaak zouden vallen. Het ontbrak ons doodeenvoudig aan tijd. Het is dus wel te begrijpen dat voor een aangepaste gebedsdienst helemaal geen tijd meer overschoot. En ja, het is te betreuren dat die Surinaamse jongen uitgerekend op die dag kwam en bij dat beeld moest uitkomen. Volgend jaar zal zo iets niet meer gebeuren.

Pieter Koch en Frans Duijf

Missiezondag (Studentenhaver 1968)

Zoals gewoonlijk organiseerde onze missieclub St Theresia ook dit jaar weer de festiviteiten. Ik wil hen feliciteren met de moed de organisatie weer op zich te nemen. Het wordt ieder jaar moeilijker om een missiezondagsfeest te organiseren. Weinigen nemen nog genoeg met een missiezondag in de trant van "volksspelen en aan nikkertjes denken". Men verlangt dat een missiezondag georganiseerd wordt vanuit de geest van een vernieuwde missiegedachte, een nieuwe missiegeest.

Het verwonderde daarom velen dat 's zaterdags een gipsen negertje met een centenbakje in zijn handen in de kruisgang verscheen. Het beeld was in 1956 van de hoofdingang naar de kelder verhuisd omdat het toen ter tijd niet meer bij de ingang paste. Dat nikkertje staat nu potsierlijk tussen de schilderijen van Charles Eijk, o.a. voorstellend de begrafenis van paus Pius XII, een groot voorstander van rassengelijkheid. Tot overmaat: pater Janson leidde 's zondags een Surinaamse jongen die reeds enkele weken in Maastricht naar school ging rond in het Valkenburgse kleinseminarie. Welke gedachten moeten door zijn hoofd gespeeld hebben toen hij het beeld zag? Wij schaamden ons in ieder geval dood. En dit alles nog in 1967.

's zondagsmorgens namen de festiviteiten voor de VK, eerste, tweede, derde en vierde klas een aanvang in de grote recreatiezaal. Zij moesten, iets anders hadden wij ook niet verwacht, een serie vragen beantwoorden, zoals bv: Hoeveel novicen zijn er nog in het Noviciaat? Hoeveel leden telt de Missieclub? Dat dit binnen werd gehouden vond zijn oorzaak in het feit dat de organisatie voor een buitenspel nog niet geheel rond was.

's Middags werd de film Jocohama gedraaid. Hij handelde over een meisje dat haar leven aan de jeugd van het voddenrapersdorp Mierendorp wijdde. Hoewel deze film eens de onderscheiding van "Beste Katholieke Film" ontving, waren de meningen erover verdeeld. 's Avonds had de Missieclub een leuke loterij op touw gezet. De lootjes hiervoor waren in de loop van het weekend verkocht. Pater Kok toonde zich weer een goed causeur, jammer dat de grap: de lerares Duits naar voren te roepen in de waan een mooie pop gewonnen te hebben door weinigen gewaardeerd werd.

De TOTO-commissie zou het volgend jaar misschien de organisatie van de ochtendactiviteiten kunnen overnemen om bv dan schaak-, dam-, en bridgekampioenschappen te organiseren. (De voorrondes ervan brengen ook

nog activiteit tijdens de avondrecreatie) Hierdoor krijgt de Missieclub haar handen vrij om een aangepaste gebedsdienst i.p.v. de gewone zondagsmis en een goed georganiseerde sprekende tentoonstelling te verzorgen i.p.v. een stel snel bij elkaar geraapte foto's over melaatsen op een stuk hardboard te prikken. Wanneer we allen mee zouden werkengeloof ik dat we het volgend jaar een echt Missiezondagsfeest zullen krijgen, aangepast aan onze tijd en leeftijd.

Thij Willems, zesde klas.

CERCLE (Studentenhaver 5, 1960)

Als leden van de cercle is het ons vergund U een kijkje te geven op onze club . Het zal U niet verwonderen dat wij beginnen met uit te leggen wat cercle in het algemeen betekent. Het woord "cercle" heeft drie verschillende betekenissen nl.: 1) vergadering 2) gezelschap, club, vereniging. 3) besloten kring. Voor ons betekent cercle een gezellig, prettig en leerrijk onderhoud hebben over een onderwerp. Dit komt naar voren in de vorm van een lezing of spreekbeurt, die een van de leden of een uitgenodigd persoon geeft, een verdiepings- of filmavond, toneel, declamatie of muziek. Het onderwerp kan handelen over een actuele gebeurtenis, musici schrijvers, schilders of andere persoonlijkheden en kwesties waarvoor iemand belangstelling heeft. We hebben b.v. heel wat kennis opgedaan toen Frans van Vroonhoven ons een duidelijke uiteenzetting gaf over Vincent van Goch. Hij besprak Vincent' s leven en de psychologische achtergrond van zijn kunstwerken. Hij kon ons aan de hand van veel reproducties een inzicht geven in de werken van deze kunstenaar. Het afgelopen jaar gaf Ton Pahlplatz, de toenmalige voorzitter, ons een beeld over "Film". Hij besprak de technische perfectionering en de groei van de kunstwaarde van de film. Wim van Kempen gaf ons een heldere uiteenzetting over de muziek. Hij schetste de ontwikkeling van Bach tot Grieg, hij illustreerde dit met grammofoonplaten waardoor hij de verschillende componisten vergeleek. Dit trimester toonde mijnheer Hoen ons lichtbeelden over de Pyreneeën, die fototechnisch alleen al de moeite waard waren van het bekijken. Hij gaf daarnaast uitleg over het ontstaan van de verschillende berggroepen in Europa. Wat toneel betreft: vorig trimester zagen we Ben Tamis Franklin Lafour en Jan Hooiveld optreden die behalve een fragment uit "De man bij de bascule" nog enkele pantomimes en improvisaties ten beste gaven.

Biedt dit bijeenkomen geen keur van mogelijkheden aan vorming en ontwikkeling aan een student? Is het geen pracht gelegenheid om het pijnlijke gevoel als "morgen moet ik spreken", of "in het openbaar spreken of optreden" kwijt te raken? Besef U de mogelijkheid om goed kritisch te leren luisteren? Immers men mag commentaar leveren op iemands spreekbeurt, men kan vragen stellen over datgene wat niet duidelijk is geworden. Wij geloven dat wij met een gerust hart deze uiteenzetting mogen besluiten als we er nog aan toevoegen, dat als men de cercle mist, men gespeend is gebleven van heel wat culturele vorming.

J. Hooiveld en Th. Janssen (poësis)

Het Gilde

Studentengilde (Studentenhaver 2, 1959)

Wie het woordje "GILDE" hoort, weet onmiddellijk dat dit in vroeger tijden een vereniging was, die bestond uit een groep personen, die allen hetzelfde beroep uitoefenden. Een studentengilde nu, is, volgens de oprichtingsstatuten "een club jongens, die allen een verheven doel nastreven, met een ideaal, dat hoger ligt dan dat van jongens in de wereld. Deze club wil een echte zijn, die het niet nodig acht, naast de seminarieopleiding nog een andere wet na te volgen. De belofte

zal helemaal liggen in de lijn van de seminarieopleiding: "Als priesterstudent beloven wij:

- 1) Christus na te volgen, Maria te eren en de Kerk te dienen.
- 2) Klaar te staan voor Overheid, Provincie en Congregatie.
- 3) Te streven naar alles wat goed en schoon is.

Deze belofte neemt iedere jongen al op zich door in te treden in dit seminarie. Vanzelfsprekend zal daarom ook iedere jongen die toegelaten wordt tot dit seminarie, ook toegelaten worden tot deze club, wanneer hij dat wenst. Het insigne op de borst duidt op het toekomstige Oblaat zijn n.l.,

J.O.M.I. d.w.z. JUNIORIST Oblaat van de Onbevleete Maagd Maria, of aspirant Oblaat. Wij zijn trots dit insigne te dragen. Het verdere uniform bestaat uit een donkergroene corduroy broek, en lichtgrijs hemd, waarbij passend een groene das. Een donkergroene corduroy studentenbaret en de insignes completeren het uniform. Een van de grote doelstellingen is, in het kader van onze seminarieopleiding te zorgen voor een gepaste studentikoze ontspanning na een drukke week van studie. Dit kan zowel op cultureel gebied (film, toneel enz.) als op zuiver ontspanningsgebied (buitenspelen). Zo wordt ook jaarlijks een zomerkamp gehouden, niet zozeer op primitieve manier, maar meer op moderne manier, passend bij onze studentenmentaliteit. Nu nog iets over onze hobby's.

Er is o.a. een gipsclub. Door die club is vorig jaar een mooie Kerstgroep gemaakt. Verder zijn er nog een E.H.B.O.-club, de eerste van alle kleinseminaries uit heel Nederland die door het Nat. Hoofdbureau uit Rotterdam erkend wordt, een fotoclub, electriciteitsclub, figuurzaagclub, glas- in-loodclub ,

scheikundeclub, club voor kleibewerking, en een club waar ze plastic modellen maken. We hebben al twee Kampen gehad. Het eerste in Plombiere, een dorpje vlak bij Gemmenich. Het tweede in la Gleize, een plaatsje bij Coov a/d Amblève. De ervaringen, opgedaan in het eerste kamp kwamen ons ook hier goed van pas, daar we jammer genoeg ook hier veel regen hadden. Ondanks dat was het er reuze gezellig.

HET BESTUUR

Gildekamp Studentenhaver 13, 1962

Vanaf Ravensbosch, waar alle Gildebroeders bijeen gekomen waren, bracht de bus ons naar het kampterrein in Coö. De tenten waren al opgezet toen we aankwamen. Na een lekker hapje was het bedtijd en het eigenlijke kamp was begonnen.

Onze tenten stonden in een weiland in het prachtige Amblèveval, omzoomd door bergen. De Amblève stroomde dicht langs het kamp. Ze was niet diep, maar had een behoorlijke breedte en de kracht van water was verbazingwekkend. Ons Hollands bloed konden we niet verloochenen: we dartelden in de rivier rond en we zouden een groot waterwerk tot stand gebracht hebben, ware het niet dat onze middelen te gering waren en het water te krachtig. In de bossen liepen geheimzinnige paadjes, door de gladde rotsen onbegaanbaar. Langs één hiervan bereikten we Coö en zagen de watervallen in heel hun onstuimigheid en teugelloos geweld. Zo'n schouwspel brengt je onder de indruk en doet je je klein voelen. De tocht met de kabelbaan is een vreemde gewaarwording. Je glijdt over de weg en de bossen, de steilen van de heuvels. Het kriebelt wel een beetje in je maag, wanneer je zweefstoeltje een schakel passeert. Een andere herinnering aan Coö is die aan het skelteren.

Het eten op kamp was buitengewoon goed. 's Avonds gebruikten we meestal de warme maaltijd. Hierna onderhielden de leden van de verschillende vendels zich gezellig met elkaar, onder het genot van een glas limonade. Eén keer was er zelfs wijn. Vrolijke of sterke verhalen werden verteld of gebeurtenissen van de dag besproken en om 21:30 dook ieder in zijn slaapzak, vermoeid van de drukke dag en verlangend te dromen over zijn ervaringen.

Vermeldenswaard is de tocht naar Remouchamps. We gingen met de trein. Stikdonkere tunnels werden afgewisseld met het landschap van het Amblèveval. Op de bergruggen lagen de schilderachtige kastelen, eenzaam in een golfing van groen. In Remouchamps bezochten wij de vermaarde druipsteengrotten. Onze gids, wiens Frans beter te verstaan was dan zijn Nederlands had het over bloemkolen, kaarsen, chocolademelk en meer van zulke dingen. Meestal konden we het niet uit de sterren halen maar de typische grillige vormen waren op zich al zo interessant dat ze heus niets hoefden voor te stellen. Vooral de kathedraal, dat kon je er heel goed uithalen, was magnifiek. De terugtocht, we waren nl een heel eind de berg in gegaan, werd per boot afgelegd, geroeid door enkele plaatselijke schoonheden. Nu echter

kwam de krachtproef: de terugweg. Deze zouden wij, omdat 2x de trein te duur zou worden, te voet afleggen. Dat ging per vendel, ieder onder leiding van een van de jongens van het bestuur, die geld hadden gekregen voor een consumptie onderweg en dus onmisbaar waren. Van Remouchamps naar Coö was toch nog een heel eind tippelen. Onderweg werd er wel eens wat gempompeld of gezeurd, maar dit mocht niet hinderen. Iedereen bracht het tot een goed eind, en dat was voor de jongeren onder ons wel een prestatie, waar ze dan ook niet weinig trots op waren. Een van de aardigste tochten was die naar Spa. Wij bezochten daar een zoölogisch museum. 's Avonds gingen we naar een concert. Midden in de nacht keerden we terug op het kampterrein. Daar werd ons nog een warm bord havermout voorgezet, nadat we in Spa de frites hadden gemist.

Zo langzamerhand liep het kamp ten einde. Het mooiste echter kwam nog: de bustocht naar Luxemburg. We deden het stadje Clervaux aan, dat in een dal is gelegen. Het biedt een schilderachtige aanblik als je het vanaf de weg ziet. Als je echter de kronkelweg volgt en in het centrum bent aangekomen, valt het tegen. We verlieten het daarom al gauw om weer te genieten van de vergezichten, boven op de heuvels. Bij Vianden bekeken we nog het onvoltooide stuwmeer. In het stadje zelf zagen we de oude burcht, het stamslot van de Nassau's. Ook hier viel het plaatsje zelf een beetje tegen, al was het aardiger dan Clervaux. In Echternach bekeken we eerst de basiliek en het graf van St Willibrord. Een scholastiek leidde ons rond, en deed dit zeer goed. Zonder zijn uitleg zouden we de basiliek niet zo mooi gevonden hebben als nu. Hierna kochten we nog wat souvenirs, ijsjes en zo. En daarna was het tijd om weer terug te gaan. Op onze terugweg zagen we nog iets heel bijzonders. Boven een bepaald gedeelte van de weg hielden de rotswanden aan beide kanten over de weg naar elkaar toe. Door het dakluik van de bus keken we omhoog naar de grauwe rotsen met hier en daar een groene struik. Het was een imposant schouwspel.

Maar aan alles komt een einde, zo ook aan onze bustocht. Het was de laatste maar ongetwijfeld ook de mooiste dag geweest. De volgende ochtend gingen we naar huis om daar onze nog lange vakantie voort te zetten.

T. Brouwer, klasse 4.

De Gildebroeders (Studentenhaver 16, 1963)

De redactie heeft zich tot doel gesteld aan elke vorm van ontspanning op Ravensbosch haar aandacht te schenken. Bij gelegenheid van de inzegening van het Gidelokaal hebben wij de Gildebroeders uitgenodigd in deze aflevering van Studentenhaver iets over hun vereniging te vertellen. In volgende afleveringen hopen wij jullie in andere vormen van samenzijn binnen te gidsen. Misschien zijn er velen die graag eens wat nader kennis zouden willen maken met ons Gilde en daarom vinden wij het fijn dat we in deze Studentenhaver onze deuren even mogen open zetten. Hopelijk kunnen we dan ook enkele vooroordelen, die er hier en daar tegen deze vereniging bestaan uit de weg helpen. Ja, waarom bestaan we eigenlijk? Het Gilde wil op de eerste plaats de jongens gedurende de zondagmiddagen op een aangename wijze bezighouden. De jongens kunnen kiezen tussen het Sportgilde en het gewone Gilde. Over de activiteiten van de eerste groep hoeven we niet uit te weiden, de benaming spreekt voor zich zelf, de tweede groep vermaakt zich voornamelijk met spelen binnens- en buitenshuis.

Deze tweede groep staat onder leiding van de volgende derde klassers: Alex Caspari, Frank ter Beek, Frans van de Meer en Frans Kruijen. Het Sportgilde wordt geleid door: Wim Zeegers, Henk Brummer, Huub Crijns en Peter van Velzen. Samen met pater Lempens en pater van Vianen en met toevoeging van mijn persoontje leiden deze bovengenoemde jongens het Gilde op de wegen van avontuur en vrolijk samenzijn. Bij het opstellen der programma's bezint men zich steeds op de wensen van de Gildebroeders zelf. Als het slecht weer is vallen de toch al zo vage grenzen tussen het Sportgilde en het gewone Gilde uiteen en scharen we ons om het filmtoestel van pater Lempens.

Soms hebben we ook toneelmiddagen; dan bouwen we een eigen toneel, en voeren we toneelstukjes op.

In ons Gildeleven was het hoogtepunt dit trimester wel de inzegening van ons Gidelokaal. Dit geschiedde op de eerste zondag na de herfstvakantie. Het nieuwe lokaal is door de jongens zelf opgeknapt en ingericht, natuurlijk met de hulp van beide paters. Het is allemaal heel mooi geworden. De lambrisering van ruwe planken blijft ons heimwee naar de wouden levendig houden. De fraaie schildering op de muur, de vloerbedekking en de mooie lampen maken van ons clublokaal een aangenaam verblijf. Daar waar de broden en nadien de kuikens en de appels niet konden blijven, daar hebben wij ons thuis gevonden....en het zal een blijvende woonplaats zijn, we hoeven er niet meer

weg. Dat is ons door pater Overste in zijn rede beloofd. Gildebroeders, maakt plezieren!!!

Piet-Hein Köllmann

Gilde (Studentenhaver 1967)

Het Gilde is net als het vorig jaar weer aan het werk geslagen. Het vorig jaar was het kistjes timmeren en dit jaar is het weer timmeren, maar dan wel in een andere vorm. Namelijk een blokhut. Een blokhut die achter het kerkhof komt te staan. Maandag 4 september werden de eerste spaden in de grond gestoken om de grond achter het kerkhof eerst te gaan reinigen van ratten, vuilnis etc. (Het Gilde heeft tevens de taak op haar schouders genomen om het kerkhof te onderhouden) Ik moet zeggen: de eerste weken hebben we veel gedaan. En de zondag erop werd er een beetje gefuifd op de goede afloop. Soms kwam er wel eens een nieuwsgierige Kameleon- of Verkennerslid kijken hoe het met de bouw gesteld was. Na verloop van tijd begon het al een beetje op een blokhut te lijken, en nu staat hij er nog niet helemaal volledig, maar hij staat er. Het Gilde heeft nu een eigen clubhuis en we zullen nu niet gauw meer naar een andere plaats moeten trekken. Naar we zullen hopen zal de officiële opening geschieden een week na de herfstvakantie.

Frans van Gorkum, klas 2

TOTO (Studentenhaver 7 1961)

We zullen u eerst een samenstelling geven van de commissie waaruit de TOTO is samengesteld.

Allround raadsman:	P. Schram OMI
Voorzitter:	M. van Gils
Secretaris:	H. van Kesteren
Penningmeester:	Leo Kleuskens
Lay-out:	H. Jurgens

En nu dan het verslag, gedeeltelijk overgenomen uit ons verslagboek.

12 Januari 1961 was in het machtige brein van onze voorzitter het plan gerijpt om op ons dierbare college een voetbalpool op te richten die alleen voor de trouwe bewoners van Ravensbosch bestemd was.

Het plan werd aan pater Overste voorgelegd en het verwierf zijn goedkeuring. 13 Januari werd een van de vele plannen voor het formulier met algemene stemmen door het kersverse bestuur aangenomen. De commissie werkte dag en nacht ter totstandkoming van de formulieren. Zaterdag 14 januari draaide broeder van Kempen vroeg in de morgen op een geniale wijze de stencil 100 keer door. En de formulieren waren klaar. 's Middags werden de te spelen wedstrijden ingevuld en de daarop volgende avond werden de formulieren ter hand gesteld aan de gemeenschap. Door de massale deelname van allen werd een prijzenpot bereikt van 8 gulden. De overige 8 gulden waren ter bestrijding van de onkosten. Week op week was er een prijzenpot van 10 gulden. Aan prijzen werd dit trimester meer dan 40 gulden uitgereikt, hoewel er bijna geen enkele keer deelnemers waren met 10, 9, of 8 goede uitslagen. Na een vergadering op zaterdag 4 maart werd de TOTO met ingang van 10 maart gereorganiseerd, van de hand van onze lay-out een splinternieuw formulier. Hier kwam bij dat men niet alleen cijfers hoefde in te vullen van 1 tot 3, maar dat men ook een prijsvraag in kon vullen, nl door het aantal deelnemers te raden. Bovendien werkte de TOTO-commissie twee weken onder de leus: 5 halen, 4 betalen. Door al deze voordelen schijnt het dat het invullen gemakkelijk gaat, want er waren in de eerste week na de nieuwe uitgave 30 prijswinnaars en de tweede week waren er 32. Onder deze 32 prijswinnaars was er uiteindelijk 1 die 10 goede uitslagen had. Over het hele trimester is er nu 45 gulden aan prijzengeld uitgekeerd. Van het geld dat op het ogenblik in

kas is kunnen we anderhalve naadloze voetbal kopen, of een basketbal of een volleybalnet met een volleybal of een voetbalnet of 8 paar basketbalnetten.

We hopen u zo een indruk gegeven te hebben van de TOTO en we spreken de wens uit dat er het volgende trimester meer nog dan dit trimester binnen komt, zodat we kunnen overgaan tot het kopen van de noodzakelijke sportartikelen, hetgeen de TOTO zich ten doel stelt.

De TOTO wenst haar deelnemers veel succes in het volgende trimester en gaat nu 3 weken rusten.

Secretaris H. van Kesteren

TOTO (Studentenhaver 15, 1963)

Als een magisch woord staat het er: TOTO.

Iedereen op Ravensbos kent het woord, en wat belang rijker is: haar inhoud.

In dit artikeltje willen we alleen een beetje ver tellen over datgene wat er allemaal in de Toto-keuken. We zijn bijzonder blij dat er zovelen zijn die het ons gemakkelijk maken ons doel te verwezenlijken, n.l. het aankopen van sportbenodigdheden. Van alle Paters, Broeders en jongens zijn er per zondag een goede zestig die het spel mee willen spelen. Het is. geen heitje voor een karweitje maar een heitje voor een gokje. Al deze gokjes -al de bekende voetbalkenners

grijpen er voor 98 % naast- leveren elke keer een tien gulden op. Deze wekelijkse inkomsten worden zuinig verdeeld over prijzen- en spaarpot. Uit de eerste betalen we dan de winnaars - indien aanwezig - uit de tweede kopen we sportartikelen en zo nodig krijt voor pater Schram voor de gymlessen. In totaal zijn we, door allemaal op zijn tijd mee te doen, in staat geweest 4 volleyballen, 2 volleynetten, voetballen en 5 plastic trainingsballen te kopen, met administratiekosten een som van 350 gulden. De prijzenpot deelde ook ongeveer 350 gulden uit zodat we in de drie jaren van ons bestaan 700 gulden binnen-gekregen en uitgegeven hebben. Zo zie je, dat niet alleen het gezegde is: "zoals de oude zongen, zo piepen de jongen" waar is, maar ook de goed-vaderlandse zegswijze van de vele hele kleintjes, die zo'n ontzettend grote hoop maken. Het gerucht, als zou de moderator, P. Schram, van de pot op vakantie gaan, is natuurlijk hiermede totaal ontzenuwd. Zeg nu zelf.

Iedereen begrijpt dat ook wij hard aan een vakantie toe zijn na al dit getoto. Maar in september komen we terug. Het komende trimester zal vermoedelijk weer 13 weken Zijn, het zouden dus 13 kwartjes moeten zijn. Dit ter informatie! Een plezierige vakantie!

SPORTTOTO

(Aan het verzoek van de "Sporttoto" om een tekst van haar op te nemen, willen wij gaarne voldoen.)

Tijdens een geestelijke lezing op donderdag 12 januari werd door een van de studenten, Martien van Gils, aan Pater Overste het voorstel gedaan, om op Ravensbos een Toto op te richten, teneinde geld bij elkaar te krijgen voor de aanschaf van sportmateriaal. Hij kreeg van die kant alle medewerking en op zondag 15 Januari werden door de inmiddels in het leven geroepen "Totocommissie" de eerste formulieren onder de verbaasde Carolingers uitgedeeld. Het enthousiasme voor de Toto was groot. In de loop van de tijd konden er veel sportartikelen aangeschaft worden. Op 12 januari 1962 kondigde een drukke receptie bij gelegenheid van het eenjarig bestaan een hoopvolle toekomst aan.

Ondertussen volgden elkaar verschillende commissies op, om onze sportuitzet uit te breiden. De voorraad groeide. Geen gebrek meer aan volleynetten, volleyballen, voetballen, basketnetten en basketballen.

De goalen werden van prachtige netten voorzien. Er werden competities georganiseerd en wedstrijden tegen "buitenlandse" clubs. Sportdagen doorpriemden het grauwe bestaan en op een ondergespoten cour, vonden schaatswedstrijden plaats.

Onze Toto bestaat nu al ruim 3 jaar. Een "bloeiende" competitie is in volle gang en de ballen die er rollen zijn gloednieuw.

Alleen al 't laatste halfjaar verliet Fl,- 180,71 de materiaalpot en bijna evenveel geld werd aan prijzen uitgegeven. Dit is toch wel een bewijs, dat de Toto op Ravensbos haar bestaansrecht, ik zou bijna zeggen, haar noodzakelijkheid heeft bewezen.

Op een school als deze, is de sport belangrijk voor een gezonde opvoeding en juist daaraan ontleent de Toto haar belang. Kleineer haar dus niet, maar bouw haar op.

DOE IETS!

De Totocommissie.

Achteruitgang (Studentenhaver 27 1966)

Voordat men begint te lezen, bedenke men, dat dit artikel op 27 november jl. geschreven is en dat schrijver dezes geen rekening heeft gehouden met de activiteiten van de totocommissie van de laatste drie weken.

Zoals jullie waarschijnlijk bekend is, is de TOTO in 1961 opgericht en heeft 5 jaren volop gebloeid. Maar, om een bekende beeldspraak te gebruiken, na deze zomerse tijd is de herfst, of liever gezegd de winter, aangebroken en iedereen ziet nu verlangend uit naar de lente waarin de TOTO weer tekenen van leven zal vertonen.

Waarom is nu deze achteruitgang te wijten? Zoals men weet heeft iedere organisatie een hoogte- en dieptepunt, maar men kan deze reden niet als verontschuldiging aanvoeren, integendeel, men zal naar de oorzaken ervan moeten zoeken. Dat er nu nog 100 studenten op Ravensbos zijn en 5 jaar geleden nog 150 is een excuus om 's zondags minder op te halen, maar het enthousiasme van de TOTO hoeft er niet door te verminderen. Een andere oorzaak, en deze is wel acceptabel, is dat er een geheel nieuw bestuur is gevormd, dat nog geen of heel weinig ervaring heeft in het organiseren van een TOTO. Hier ligt duidelijk een fout bij het vorige bestuur, die de nieuwelingen de grote lijnen hebben uitgelegd en de rest aan hen zelf hebben overgelaten. Het nieuwe bestuur heeft volgens mij niet voldoende initiatieven genomen en heeft maar staan afwachten tot....het mis ging. In de verschillende klassen ging men zelf een TOTO organiseren met als gevolg dat de deelname tot het uiterste beperkt bleef. Toen beseftte de TOTO pas dat ze iets moest ondernemen om niet geheel te verdwijnen. De eerstvolgende zondag mocht men voor 20 cent 5 rijtjes invullen, daarna het aantal goals raden, enz.

Maar ik wil met deze kritiek de TOTO niet afbreken, maar opbouwen.

Daarom stel ik voor om b.v. een TOTO-club op te richten. Om hier lid van te worden is men verplicht iedere zondag, zonder uitzondering, aan de TOTO deel te nemen. De TOTO stelt daar tegenover dat ieder lid voor slechts 20 cent mag meedoen, zodat zij buiten verdere deelname iedere zondag een vast inkomen heeft. Ook zal de TOTO, om wat meer enthousiasme onder de jongens te brengen, iedere zondag met iets nieuws voor de dag moeten komen, b.v. een prijsvragenreeks, moeilijke sportvragen, het raden van een aantal goals, algemene reductie, verschillende soorten kruiswoordpuzzels, het raden van het aantal deelnemers, het laten maken van een slagzin, enz. Voor het slagen van

een prijsvragenreeks zijn twee dingen van belang, n.l. van te voren bekend gemaakte prijzen en het tijdstip waarop ze gaat eindigen. Wanneer de laagste klassen niet voldoende deelnemen, stel dan een reductie voor die klassen vast. Vooral het bekend maken van de prijzen is enorm belangrijk, omdat de jongens dan iets hebben waar ze naar toe kunnen streven. Het geld hiervoor haalt men uit de prijzenpot, zodat de materialenpot goed aandikt. Ook het maken van reclame en het uithangen van de stand der zaken is enorm belangrijk.

Maar de TOTO is van de jongens en het is dus belangrijk dat iedere jongen meedoet, en natuurlijk ook de paters en de broeders, zodat de TOTO weer actueel wordt en zij haar naam met ere kan dragen.

Wim Zegers, 6e klas

Oud-bestuurslid van de TOTO

Vooruitgang (Studentenhaver 28 1967)

Toen wij het stuk "Achteruitgang" in de kersteditie van Studentenhaver gelezen hadden meenden wij, de TOTO-commissie, dat wij hier niet zonder enig schrijven onzerzijds aan voorbij konden gaan. Een groot gedeelte van het desbetreffende proza handelt over het feit dat verschillende klassen geprobeerd hebben een eigen TOTO op te richten en over het vormen van een TOTO-club. De schrijver was het er niet mee eens dat het nieuwe TOTO-bestuur geen korting wilde geven aan zijn klas. Wij meenden dit niet te kunnen doen omdat wij geen jongens willen bevoordelen. Toen heeft hij met zijn klas geprobeerd deze korting van ons af te dwingen door een paar weken lang zelf een TOTO te organiseren. Hiermee gingen enkele klasgenoten niet akkoord en nu doet hun klas 's zondags weer mee met de TOTO hetgeen wij natuurlijk zeer op prijs stellen. Wij geven echter wel toe dat we door te weinig ervaring en doordat we plotseling alles moesten overnemen er in het begin niet in geslaagd zijn alles zo te organiseren zoals dat het vorig jaar gedaan was door het TOTO-bestuur.

Toch is het ons wel erg tegengevallen dat een oud-bestuurslid het huidige TOTO-bestuur zo heeft aangevallen in dit blad.

Wij van onze kant proberen alles zo goed mogelijk te doen. Wij zijn heus niet op een dieptepunt aangekomen want waar komen al die nieuwe ballen vandaan?

Volgend trimester hopen wij weer verscheidene schoolwedstrijden te kunnen organiseren en niet -zoals de gewoonte schijnt te zijn- alleen voetbalwedstrijden, ook basketbal, volleybal en tennis. De TOTO is er voor om te zorgen dat er voldoende sportmateriaal is en dat dit goed gebruikt wordt. Om dit te doen is er geld nodig en daarom hopen wij dat volgend trimester iedereen wee zal doen mte de TOTO.

Jan Kramer

Secretaris TOTO-bestuur.

Slalom

Enige tijd geleden is de Toto opgeheven en werd er een "nieuwe" club in het leven geroepen nl. Slalom. Dit is gebeurd omdat het totobestuur meende dat er op Ravensbos geen enkele interesse meer bestond voor de toto als zodanig. Door niet meer gebonden te zijn aan de wekelijkse toto, dachten wij dat er andere dingen gerealiseerd konden worden en dat er nieuwe mogelijkheden open zouden komen te liggen. Een oud gezegde luidt "Verandering van spijs doet eten" .

De uitslag van de gehouden enquête stemde ons optimistisch en dat dit optimisme ook gegrond is, zal blijken uit het volgende. Op de vraag of het Toto-bestuur op de oude voet moest doorgaan, was de uitslag: 9 voor en 65 tegen. Op de vraag of er interesse bestond voor deze nieuwe vorm "Slalom" kregen wij als antwoord: 5 tegen en 69 voor. Volgens deze enquête is er wekelijks te rekenen op een deelname van minimaal 50 jongens.

Zoals onderhand wel bekend is, is het Totobestuur afgetreden en zijn er verkiezingen gehouden in de hoogste klassen. Het bestuur van Slalom bestaat nu uit:

Voorzitter:	Henk Teunissen
Secretaris:	John Hermesen
Penningmeester:	Hans Hofstede

Wij, het oud-TOTO-bestuur wensen deze jongens veel succes toe en we hopen dat zij kunnen rekenen op de medewerking van iedereen, zodat er behoorlijke prijzen kunnen worden uitgekeerd.

Het is de bedoeling dat er afwisseling gebracht wordt door b.v. TOTO, Lotto, puzzels, cryptogrammen e.d. ...De deelname is natuurlijk geheel vrijblijvend maar we hopen dat het iedere Ravensbosscher duidelijk is dat dit nieuwe bestuur alléén niets kan doen zonder een bijdrage van de kant van de jongens.

Dus.....doet allen mee en probeer ook eens een keer iets te winnen.

Ex-TOTO voorzitter Jan Kramer

Hobbyclub Valkenburg

Hobbyclub Valkenburg (Studentenhaver 20 1965)

Op verzoek van de redactie heb ik iets geschreven over de hobbyclub in Valkenburg. Want sommige jongens vragen zich af; "Wat doen die lui toch iedere week in Valkenburg?"

Dat zal ik nu in het kort proberen uit te leggen.

Pater Kok, Bob Caspari, Jos van Neer, Paul van de Meulengraaf, Paul Ramakers en ik zijn leiders van die hobbyclub.

Valkenburg telt zo'n 1200 kinderen waarvan er 400 bij een of andere club zijn aangesloten en de andere 800 zwerven 's woensdagsmiddags en 's zaterdagsmiddags over straat. Deze jongens, die 8 tot 12 jaar zijn, proberen wij een paar uur per week bezig te houden met vele soorten handenarbeid. Dit is vanzelfsprekend niet kosteloos en we vragen dus als contributie het grote bedrag van zegge en schrijve één kwartje.

De eerste dagen werden we gewoon doodgegooid met: "Pater, Frater, meneer" totdat een van die jongens, eentje met een grote mond, me vroeg: "Wat bent u nu eigenlijk? Pater of Frater?" Waarop ik antwoordde: "Geen van beide....". Toen zei hij met een stralend gezicht: "Dus je bent ook maar een gewone nozem?"

Zo werd er aan de jongens uitgelegd hoe ze een gipsbeeldje moesten maken. "Je moet zachtjes in de vorm knijpen tot de lucht er uit is". Prompt knijpt er eentje met zijn volle handen in de vorm en heel de witte massa vliegt hem over zijn kleren, ja sommige waren geen sneeuwpoppen maar gipspoppen, zo wit waren ze.

Zo ging het er de eerste dagen aan toe, maar....al doende leert men. Nu kunnen ze zelf al rustig werken en wij hoeven nu alleen maar hier en daar een aanwijzing te geven. De jongens vinden het erg jammer als ze niet kunnen komen: ze zeggen piano- en zangles op, maar als het toneelstuk Hans en Grietje wordt opgevoerd gaan ze daar toch liever heen.

Ik hoop dat ik in dit korte stukje jullie enig idee heb gegeven over hetgeen we wekelijks in Valkenburg doen.

Piet-Hein Köllmann

De Harmonie van Ravensbosch

Dit stuk over de harmonie is het resultaat van de uitwisselingen met Adri de Wijs (hij leende mij alle studentenhavens), het resultaat van mijn oproep op het prikbord van de website en de vele foto's die ik kreeg toegestuurd als persoonlijke bijdragen voor de website. Ik hoop dat ik, ooit trots genietend van "onze" harmonie zonder zelf enig instrument te bespelen, zorgvuldig genoeg ben geweest in het rangschikken van de details. De harmonie was ooit te mooi om waar te zijn en is nu nog slechts een zoete herinnering. Voor velen zal het podium Ravensbosch het enige zijn geweest. Anderen zijn mogelijk in de muziek verder gegaan. De harmonie was het schoolvoorbeeld dat liet zien hoe ver je kan komen met een mengeling van talent, noeste arbeid en doorzettingsvermogen. (WR)

Al in 1956/57 werd er gemusiceerd door de juvenisten van Ravensbosch. Zij verbleven in de Duitse vleugel en waren een op zich zelf staande groep. Op de foto's uit dat jaar herkennen we achteraan broeder Adri de Wijs. De instrumenten die bespeeld werden, zoals tuba, trompet, gitaar, fluit en viool waren al aanwezig, zoals ook accordeons. Wellicht waren de instrumenten privébezit.

In 1958 vertrokken de juvenisten naar Evertsoord/Sevenum waar vanaf 1948 met de bouw van een klooster was begonnen. Men liet veel van de instrumenten achter.

In deze tijd kwam tevens de viering van Carnaval sterk opzetten. Met de beschikbare instrumenten richtte Wim Bovy, afkomstig uit Maastricht, een klein orkest op om de festiviteiten rondom Carnaval van muziek te voorzien, de hofkapel van Ravensbosch was geboren.

Studentenhaver 1959:

Daverend gelach en juichende alaafs... Alleen dit hoorde men nog. En daartussendoor de vrolijke klanken van onze onvermoeibare hofkapel, opgericht door kapelmeester Wim Bovy, die in een maand tijd zijn mannen heel wat heeft bijgeleerd.

Gerard Jansink schrijft:

Ik herinner me zelf (nog goed??) dat met Carnaval 1959 (of 1960??) de harmonie optrad als een 'laat en zaat hermenieke': schunkelen, stampwerk, carnavalskrakers, hosmuziek, de tune als de buut goed was, kletschmars... ze hadden het allemaal!

Studentenhaver 1959:

Wim van Kempen beschrijft hoe het collegekoor "Het koor zonder naam" een Passiezondagavond mocht verzorgen in Banholt. Daar trad ook de harmonie St Martinus met de heer Th. Janssen als directeur op. Uit deze tijd dateren de contacten tussen Ravenbosch en de heer Janssen.

Wim de Heer schrijft:

"In het begin was het maar een harmonietje, nog erg klein. Ik ben er later, een jaar na de oprichting ongeveer, bijgekomen, eerst klarinet, toen sopraansax, daarna een heel aftandse tenorsax, en daarna een nieuwe tenorsax. Wij hebben diverse keren meegedaan aan concoursen, prijzen gewonnen en gepromoveerd, uiteindelijk in de eerste klasse, hetgeen voor zo'n studentenharmonie met veel mutaties een hele prestatie was.

Geert Geraedts heeft mooie herinneringen aan de harmonie:

De harmonie staat voor mij voor: liefde voor muziek, voor steeds opnieuw beginnen, voor saamhorigheid en doorzetten, voor spannende concoursen, voor Limburgs kampioen en promotie, voor feesten en processie en voor carnavalll en alaaaaafffff. Uit de twee laatste uithalen mag je afleiden dat de hofkapel bij mij hoog scoorde. Ik ben er vanaf het begin bij geweest. Ik kan me nog goed herinneren dat we bij elkaar kwamen toen de instrumenten binnen kwamen; praktisch allemaal afdankertjes, het ene nog aftandser dan het andere, maar ze deden het. Ik graaide al direct een trombone van tafel, want dat jazzie instrument leek me het einde. Pater Bauhuis was dat niet met me eens en griste de trombone uit mijn handen. Ik kreeg een oude voorhistorische trompet in mijn handen gestopt waar ik jarenlang met veel plezier op gespeeld heb.

Ik was zo vertrouwd met dit instrument dat ik meteen wist wanneer iemand anders er met zijn "klavieren" aan gezeten had, dan zaten er spinnenwebben in en blies tie niet lekker. Samen met Paul Brassé blies ik de pistonpartij. Paul weliswaar een stuk beter dan ik, maar ik viel toch niet echt uit de toon. Leo Thijsen ging trouwens, dacht ik, met die leuke trombone aan de haal. Paul van de Meulengraaf heeft ook nog een tijdje trombone gespeeld, maar niet lang. Mathieu Palmen, Tieske genoemd, roffelde best aardig op de trommel; Leo Kleuskens blies een aardig partijtje tuba of was dat eerst de hoorn? Oh ja, Joep de Vos had ook zo'n tuba-achtig geval, een maatje groter, een wat kleinere bas als Jo Jaminon, die had de echte dikkerd. Henri Jager had hetzelfde instrument als Joep. Pater Palm heeft volgens mij ook nog klarinet gespeeld, maar toneel lag hem toch wel beter. Peter Jungerius en Harrie van Heeswijk klarinet evenals Pierre Nelisse; Herman Kötte tuba, Herman was evenals Wim de Heer (saxofoon), een uitstekende toneelspeler. Jean Jansen was wel de beste muzikant, hij speelde dwarsfluit, orgel en wat minder piano. Wat wil je als je uit zo'n do-re-mi-familie komt. Oefenen deed ik niet graag alleen, samen met de rest was het leuk. Als je alleen oefende hoorde je elk foutje en het klonk lang zo goed niet. Het samen oefenen was met name voor de dirigent een hele klus, Alle instrumenten moesten eerst weer op elkaar afgestemd worden want het was me een allegaartje. In de beginperiode paste eigenlijk niets bij elkaar. Meneer Jansen kreeg het voor elkaar. Wie heeft hem de "Lachende saxofoon" horen spelen? Dan weet je wat een saxofoon kan, grandioos!! Ik kan me niets herinneren van samenwerking met Arensghout, een keer hebben we er geblazen ik weet niet waarom. Later kregen we subsidie, daarom moesten we ook in Valkenburg concerten geven in zo'n kiosk. De Sacramentsprocessie in Meersen was ook wle leuk, want dan moest speciale processiemuziek spelen en die was altijd erg plechtig en je marcheerde ook in slowmotion; als jonge knul vond ik dat wel leuk.

Carnaval zonder de hofkapel was ondenkbaar. Ik zie nog de hossende zaal met verklede jongens en volwassenen; met glunderende, blije gezichten, met rode hoofden van het springen en dansen, want het was carnaval. We waren dronken van carnaval zonder een druppel alcohol, want dat werd in het begin niet geschonken. Dat was ook niet nodig om de stemming er in te brengen want dat deed de raad van elf met de hofkapel. We speelden de sterren van de hemel, soms stonden mijn tanden los in mijn mond en floepten mijn lippen van vermoeidheid over het mondstuk; maar blazen deden we. Pater Tillemans, de glazenier was helemaal weg van de harmonie, hij kwam ons iedere keer als we een uitvoering gegeven hadden waar hij bij kon zijn complimenteren. Och wat

hebben jullie weer mooi gespeeld. We waren gewoon best aardig dank zij meneer Janssen. Limburgs kampioen worden, promoveren naar een hogere klasse en spelen op het KRO-concours met zo'n allegaartje aan instrumenten; met een groep jongens waar ieder jaar - in ieder geval te vaak - de meest ervaren spelers afvielen, want die gingen immers van school, was toch een hele prestatie vind ik nog steeds. Leve de harmonie en meneer Janssen Hoera, hoera, hoera. Ik heb nooit dwang gevoeld m.b.t. de harmonie. Ja je moest oefenen, maar dat was nogal logisch en als de rest verplicht moest wandelen was dat helemaal geen penitentie.

Met het 75-jarig bestaan van het klooster Ravensbos en het bezoek van de generaal-overste pater Deschatelets in het vooruitzicht wordt op 1 maart 1960 de Harmonie "Ravenbosch" officieel opgericht. Pater Kusters geeft hiervoor de essentiële impulsen. Het is het begin van een zeer succesvolle geschiedenis van een kleine harmonie.

75 jaar Ravensbosch

Studentenhaver Kroniek 22 november 1960:

St Caecilia. Volgens de aloude traditie was er een muziekavond. Maar de traditie werd verrijkt met het optreden van de harmonie en de opvoering van enkele toneelstukjes. Om de harmonie, die zo stil aan een zekere faam gaat verwerven, kunnen we trots zijn: het gaat steeds beter, dus mannen: op weg naar de top.

Studentenhaver 1961:

Als U eens langs Ravensbos wandelt, kan het gebeuren dat U vrolijke marsmuziek hoort opstijgen uit een der lokalen. Dat is ons orkest, harmonie of fanfare hoe je het maar noemen wilt. Het is wel geen Koninklijke Marinierskapel, maar het is er toch. En wanneer U nu eens dichterbij komt en stiekem door de ramen naar binnen gluuurt dan ziet U daar een stel jongens zich in het zweet werken om enige melodieuze klanken uit hun instrumenten te persen. De een probeert iets fatsoenlijks uit zijn piepende klarinet te toveren, de ander hapt naar lucht om zijn bas te laten brullen. En dit alles weet Mijnheer Janssen, onze directeur, te combineren tot iets wat men muziek pleegt te noemen. "Sinds wanneer bestaat dat orkest eigenlijk?" zult u zich afvragen, Wel op 17 februari 1960 kondigde Pater Overste op het eind van de feestavond

officieel aan, dat er een orkest zou worden opgericht en dat met oefenen direct na Carnaval een begin zou worden gemaakt. En ja hoor, nauwelijks was het lawaai van Carnaval voorbij of het huis stond te trillen van een ander lawaai. De ruiten rinkelden. Men deed moeizame pogingen om de toonladder te blazen, maar dat "verd.....krenge" wilde maar niet. En toen ieder eindelijk de eerste mars kende en de eerste algemene repetitie gehouden werd, liep Ravensbos te hoop, om naar dat groots gebeuren te kijken en te luisteren, De verwachtingen waren hoog gespannen. Mijnheer Janssen tikte met zijn dirigeerstokje, telde een maat voor, men haalde adem, en de goede man kreeg een appelflauwte. Maar de spelers waren zo enthousiast dat een tweede maal werd ingezet nadat mijnheer Janssen bijgekomen was. Prompt sneuvelden enige ruiten. Men blies stevig door en de hemel was zichtbaar ontroerd. Dikke regendruppels plensten neer op Ravensbos. Dit Was slechts het begin en langzamerhand leerde men het verschil tussen piano en forto tot grote opluchting van alle Paters. De eerste steen was gelegd, snel klom men nu op. Mars na mars en wals na wals volgden. Zo ontstond het huidige repertoire. Na de vakantie moest men weer bijna opnieuw beginnen omdat niemand tijdens de vakantie een instrument aangeraakt had. Maar het oude peil was weer snel bereikt en steeds hoger klommen we op. Toen in Oktober, bij de gelegenheid van het 75-jarig bestaan van Ravensbos, Pater Brass hier was stond hij perplex. Van wat er gepresteerd werd getuige zijn uitspraak "Ich bin platt". Met Carnaval zorgden we hier ten huize en in de Peel voor de muzikale omlijsting. In de Peel, Sevenum, gaf de Raad van Elf, "De Bosjuule" een zitting voor de juvenisten, novicen en mensen uit de omgeving. Het werd een knalavond. Op de Klimmener jeugdcarnaval hebben we ook een goed figuur geslagen. Daar hebben we 's avonds een paar nummertjes weggegeven, dat de stukken eraf vlogen. Nu kunnen we ons geen Ravensbos meer indenken zonder orkest. "Waarvoor dient het orkest eigenlijk? Het antwoord is gauw genoeg gevonden: om op feestdagen voor de vrolijke noot te zorgen. En je steekt er altijd wat van op. U kunt dit ook als een vorm van cultuur beschouwen. Muziek is een uiting van zijn gevoelens, een zich uitdrukken. Kijkt U maar eens naar volkeren, die een hoogstaande cultuur hebben. Italië b.v., het land van de opera stond op een hoog cultuur niveau in de tijd van de grote componisten. Ons ledenaantal steeg van 12 tot 30. Er valt nog veel te leren, maar in elk geval hebben we reeds de eerste ouverture geblazen.

T. Riesewijk

Studentenhaver 1961:

Muziek op Ravensbosch

Overpeinzingen naar aanleiding van het Sint-Caeciliafeest

Het is zo langzamerhand zo ver gekomen dat iemand die de gangen doorloopt en nergens een piston, trompet of piano hoort (stel dat het mogelijk is) door een onbehaaglijk gevoel wordt bekropen. Hij weet dat er iets moet komen. Hij weet alleen niet zeker wat en wanneer. Maar vroeg of laat zal in een of andere klas de saxofonist zijn instrument openscheuren, vroeg of laat zal het diep-opborrellend gegorgel van de bas hem de stuipen op het lijf jagen. Hij leeft in de bange onzekerheid wanneer de accordeonist "Liebestraum" onder de knie zal hebben, of wanneer Clementi eindelijk op zijn buik over zijn bloedeigen toonladders gesleurd zal worden. Hij weet dat het hem zit in die verdomde fa, maar eens zal het zover zijn. En als men maanden in zo'n toestand geleefd heeft, vraagt men zich gemakkelijk af: "Waarom? Waar heb ik dit aan verdiend?"

Ja, waarom muziek op Ravensbosch? Het land waarin men leeft, moet zoveel mogelijk autarkisch zijn. Nu is Ravensbosch weliswaar geen apart land, al heeft het er soms veel van weg, en zal het misschien wel eens zover komen, het is toch wel zo dat heel veel mensenkinderen er een zeer belangrijke periode van hun leven doorbrengen. Daarom is het gewenst dat Ravensbosch, zeker in cultureel opzicht, autarkisch probeert te zijn. Het is natuurlijk dwaasheid te denken dat wij concerten in Valkenburg, toneeluitvoeringen in Heerlen moeten mijden, omdat dat geen dingen van ons zelf zijn. In tegendeel, wij moeten alle mogelijkheden aangrijpen, wij moeten concerten gaan beluisteren, toneeluitvoeringen gaan zien. Maar het is te hopen dat zo iets in ons het verlangen loslaat, zelf iets aan toneel of muziek te gaan doen. Wij hoeven geen Rubinstein of van Dalsum te zijn, maar als we voor alle culturele avonden een groep of persoon van buiten moesten vragen dan zouden we een ongeoorloofde armoede verdragen. Een concertavond op St Caecilia hoeft niet zonder foutjes te verlopen. Hoofdzak is dat we laten horen dat Ravensbosch ook dit aspect van het culturele leven niet verwaarloost.

Daarom, man die door de gangen wandelt en geen geluid hoort, trek niet het hoofd tussen de schouders voor wat komen moet, maar wacht vol spanning op dat gorgelgeluid. Laat blijmoedig uw oren verscheuren door de sax. Groot zal

uw loon zijn op de volgende concertavond. En wanhoop niet aan die fa. Want ook die komt mettertijd.

Yvo Smit

Het gezelschap bestond in de topdagen uit ongeveer 35 leden. Een probleem was dat de meest ervaren muzikanten na hun tijd op Ravenbosch doorstroonden naar oa Evertsoord. Kwaliteit en kwantiteit waren altijd een grote zorg. Aan de andere kant gaf dit weer ruimte voor nieuwe talenten en het zorgde ervoor dat het orkest zich steeds vernieuwde en zich telkens tot het uiterste inspande om de behaalde resultaten te evenaren dan wel te verbeteren. Men streefde ernaar de basis van de harmonie te laten bestaan uit vaste krachten. Pater Wim Bauhuis en broeder Adri de Wijs waren daarbij zeer belangrijk. Ook Martin Noordermeer maakte deel uit van het gezelschap. Maar de aanwas vanuit de paters en broeders was eindig. Wel werd een vaste dirigent aangetrokken: muziekleraar Th. Janssen, oom van Jean Janssen, een van onze meest getalenteerde orkestleden.

Van zusterverenigingen uit de streek rondom Valkenburg kreeg men soms instrumenten. Het was een ratjetoe. Niet zelden was men voor een repetitie een half uur bezig om alle instrumenten laag of hoog te stemmen. Dat kostte veel doorzettingsvermogen en geduld. Geduld dat beloond zou worden. Ook het uiterlijk van de harmonie was bijzonder. In het begin liepen alle muzikanten in hun gewone kleren en zag het geheel er toch wat onverzorgd uit. Vervolgens werd meer aandacht besteed aan het uiterlijk vertoon en ten slotte kreeg men waarschijnlijk uit Arensghout afgedankte uniformen zodat het er wat "strakker" uit ging zien. Ook hier was nog wel het probleem dat lang niet alle kostuums pasten, maar een gegeven paard keek men niet in de bek.

Studentenhaver 1963, vierde jaargang, nummer 3: "Wat zegt de directeur?"

Als dirigent wil ik graag mijn indrukken weergeven over de Studentenharmonie "Ravenbosch"

Het ligt niet op mijn weg een heel relaas over de oprichting en opluistering van de diverse feesten te geven. Wel zou het misschien passend zijn om het een en ander te schrijven over de harmonie als "harmonie". Op de eerste plaats mijn dank aan de initiatiefnemers om te komen tot de oprichting van de vereniging.

Wie hier allemaal betrokken bij geweest zijn zou ik niet durven zeggen, doch het staat zeker vast dat pater Overste de grote stuwning aan het geheel heeft gegeven. Op de tweede plaats mag ik als dirigent hier pater Bauhuis niet vergeten. Men zou hem kunnen beschouwen als "het bestuur der harmonie". Aan zijn gezonde initiatieven en weldoordachte besluiten is het zeker te danken dat Ravenbosch na een korte periode van 3 jaar een harmonie heeft die er zijn mag. Als dirigent mag ik voor hem hier zeker een hartelijk woord van dank niet vergeten. Ook mijn hartelijke dank aan alle trouwe leden en oud-leden der vereniging, vooral voor de voortreffelijke samenwerking. Ravenbosch is in de ware zin des woords een "harmonie", d.w.z. een eenheid, welke zich ten volle geeft aan de haar opgelegde taak. Dit kan men helaas niet van alle dorps harmonieën etc. getuigen. Natuurlijk zal het niet, of in ieder geval heel moeilijk mogelijk zijn om tot hoge muzikale prestaties te komen, i.v.m. het vertrek en het steeds aankweken van nieuwe leden. Daarom doet het mij een onnoemelijk plezier dat wij toch in staat zijn om binnen een tijdsbestek van 3 jaar aan het bondsconcours te Ulestraten te kunnen deelnemen (zij het dan in de derde afdeling). Gezien de vruchtbare repetities die bij de voorbereiding hiervan zijn voorgegaan, mag er zeker op een gunstig resultaat gehoopt worden. Doch men moet altijd vooropstellen, dat men bij de beoordeling geheel afhankelijk is van de jury en dat haar beslissing bindend is. Hoe de uitslag ook moge zijn: minder goed, goed of zeer goed, we zullen moeten afwachten. Dit is echter zeker: er is enthousiast gerepeteerd, men heeft elkaar zo goed mogelijk geholpen, en er alles voor over gehad, om met een gunstig resultaat uit de bus te komen. Ik meen te mogen zeggen dat dit alles aan de vorming van de leden der harmonie als priesterstudenten in Ravensbosch ook weer ten goede zal komen. Het gaat hier niet op de eerste plaats om prestaties, hoge onderscheidingen, wimpels etc. voor de harmonie, maar wel om een goede en nuttige vrijetijdsbesteding, waar men later misschien nog op de een of andere manier een dankbaar gebruik van kan maken, en in ieder geval een prettige herinnering aan zal hebben. "Harmonie Ravensbosch", nog vele prettige muzikale jaren, ook ten nutte en heil van uw en ons aller "Collegium Carolinum".

Vijlen, 21 juni

Th. Janssen, dirigent

Studentenhaver 1963, vierde jaargang, nummer 3: Concours 1963 te Ulestraten

De voorbereiding voor het concours ging gepaard met dagelijkse repetitie. Door twee weken ingespannen en geconcentreerd oefenen, steeg het muzikale peil tot ongekende hoogte, voornamelijk te danken aan onze dirigent. De generale repetitie is er een, die we ons lang zullen blijven herinneren. Een groot aantal genodigden, waaronder enige prominenten op muziekgebied, hadden achter in de zaal plaatsgenomen. Zij hebben kunnen genieten. Hun bewondering staken ze niet onder stoelen of banken. Zij verzekerden ons dat we een goed figuur zouden slaan in Ulestraten en zij wensten ons veel succes toe. Zaterdag 29 juni was het zover. Om kwart over een vertrekt de bus met de muzikanten en de jongste supporters. In een oude school bliezen we in. Half doof door het harde geluid gingen we in gesloten formatie, rechts, links, naar de muzikentent. "Op de plaats rust" bracht ons tot stilstand, maar niet tot rust. De zenuwen begonnen zich te roeren, en toen we om half 3 het podium betraden, hadden ze de overhand. De harmonie Ravensbosch mag een mars spelen tot het trio. Dit liep goed, maar toen kwam het pas. Het belletje klonk en we begonnen uiterst gespannen de Linike-suite, de zenuwen speelden ook mee. "Op de Bornhof" was iets beter maar was lang niet "Op de Bornhof" van de generale. Desondanks volgde een geweldig applaus en nu was het wachten op de uitslag, de zenuwen speelden door. Reacties als: "Het ging goed, he", "We hebben zeker een eerste prijs", gaven ons het zelfvertrouwen terug. Ook de dirigent had alle hoop op een eerste prijs. Eindelijk was het half 6 en zouden de prijzen bekend worden. Het werd stil, de microfoon kraakte, en toen: Harmonie Ravensbosch verplicht werk 137 punten, keuzewerk 138 punten. Eerste prijs. Een seconde stilte en toen viel de spanning van ons af en weergalmde de vreugdekreten door de grote tent. Onze droom was in vervulling gegaan. Mhr. Janssen en pater Bauhuis gingen de lucht in, het rapport en diploma geestdriftig rondzwaaiend. Triomferend was de terugtocht. Eenmaal thuis zochten we de recreatiezaal op. De rapporten werden voorgelezen: "Een harmonie met toekomst". De glazen tot de rand gevuld en tot de bodem geleidigd: er was alle reden tot feesten. In de refter schonk pater Overste de harmonie Fl 500,-, gevolgd door pater Econoom met Fl 250,-. Een gejuich barstte los, dat met carnaval geen slecht figuur geslagen zou hebben. Zondagavond behaalde Mhr. Janssen een nieuw succes. De fanfare van Slenaken behaalde onder zijn directie de eerste prijs. 's Avonds brachten zij ons een serenade, de volgende dag brachten wij een tegenbezoek. De Harmonie heeft dus een naam gevestigd. We gaan door. De toekomst zal nog vele successen brengen.

Henry Jager, klasse 4

Frans Duijf schrijft:

Het klopt dat de Harmonie erg goed was. Ik herinner me nu dat zij veel prijzen won. Ook de optredens op Sint Caecilia - ik meen 23 november - staan me nog helder voor de geest. Sint Caecilia is/was de patrones van de muziek. Voor ons betekende die dag veel in de refter zitten en luisteren naar de muziek, zowel naar uitvoeringen van de Harmonie als geheel als naar individuele optredens van onder meer pianisten. Ik weet niet meer wie. Het duurde soms erg lang. Niettemin kijk ik daar met genoegen op terug. Het had ook wat samen bindends. In 1963 werd de feestdag wreed verstoord door de moord op wat gold als 'een symbool van onze vrije wereld', John F. Kennedy.

Direct na de officiële oprichting werd aansluiting gezocht bij de RK Limburgse Bond voor Muziekgezelschappen. Men kon nu mee gaan doen aan concoursen en deze deelname was niet zonder succes. Op 8 december 1963 werd in de Hanenhof te Geleen de eerste prijs behaald in de derde afdeling. De Harmonie "Ravenbosch" promoveerde naar de tweede klasse. In de begeleidende brochure staat het volgende vermeld:

Afdeling 3

2:30 uur Harmonie "Ravensbosch", Valkenburg

Voorzitter: pater A. Kusters

Aantal werkende leden: 30

Secretaris: pater W. Bauhuis, Ravensbos 1, Valkenburg

Directeur: Th. Janssen

Keuzewerken

Bloeiende lente, ouverture, Alb. Meijns Wnz

Linike suite, A. den Arend

Behaalde punten

Op de Bornhof, ouverture, P + B Bisselink

144 + 144 = 288 punten

GELEEN:

Bauhaus Willem Clarinet
 Lisman Joep Clarinet
 Beek Frank ter Clarinet
 Meenhuis Johan Trombone
 Beek Theo ter Trompet
 Noordermeer Nico Sax alt
 Boers Huub Kleine trom
 Saers Peter Bariton
 Brassé Paul Trompet
 Spanje Frans van Trompet
 Bruggen Frans van de Clarinet
 Spaubek Wim Trombone
 Bueters Henk Sax sopraan
 Sterenborg Jan Alto
 Claessens Leo C. Bas
 Thijssen Leo Trombone
 Damhuis Gerrit Grote trom
 Vervoort Peter Cor
 Geraedts Geert Trompet
 Vonk Tonnies Alto
 Graat Tom Sax bariton
 Vos Joep de C. Bas
 Heer Wim de Sax tenor
 Wilderbeek Jos Trompet
 Heeswijk Harrie van Clarinet
 Wijs Adri de Clarinet
 Jager Henri Bariton
 Janssen Jean Fluit
 Janssen Piet Cor
 Jungerius Peter Clarinet
 Kötte Herman Tuba
 Lemmens Hennie Alto

Studentenhaver 1963, vijfde jaargang, nummer 1: Concours 1963

Naar aanleiding van het succes dat de harmonie op 8 december wist te behalen wil ik graag iets vertellen over de nog korte geschiedenis van dit muziekgezelschap. Toen het 1 maart 1960 opgericht werd waren er 17

kandidaten voor de theorielessen. Enkele weken nadien begonnen de aspiranten schuchter hun instrumenten te proberen en na de paasvakantie ving men aan met de gezamenlijke repetities. Op het feest van pater Overste, 16 juli, vond de eerste uitvoering plaats. Langzamerhand steeg het peil. Het bleef niet bij blazen en slaan zondermeer, men begon zich ook op een fijnere afwerking toe te leggen, men begon wat meer ziel in het geheel te blazen. De belangstelling van buiten nam toe. De instrumenten, die de harmonie cadeau kreeg, alsook de geldelijke giften vormden daarvan het bewijs. Toen Collegium Carolinum haar 75 jarig bestaan vierde liet ook de harmonie zich horen en bij deze gelegenheid uitte pater Brass, provinciaal van Duitsland, zijn bewondering in zijn kernachtige: "Ich bin platt!". Platt waren ook de militairen van Oirschot waar onze harmonie voor het eerst "in de wereld" optrad.

Begin 1962 trad de vereniging toe tot de RK Limburgse Bond van Muziekgezelschappen, waardoor ze zowat van adel werd. Ze moest van nu af 2 maal per jaar zomerconcerten gaan geven in Valkenburg, iets wat haar aanzien natuurlijk zou vergroten. Inmiddels werd er ook contact gezocht met de Koninklijke fanfare "Berg en Dal" van Slenaken. Deze verbroedering kwam vooral tot stand door toedoen van onze dirigent, meneer Janssen, die tevens de dirigerestok voor "Berg en Dal" zwaait.

29 Juni 1963. Op het muziekconcours te Ulenstraten haalden we met 275 punten een eerste prijs binnen. De belangstelling groeide opnieuw. Dat bleek zeer duidelijk op de zeer drukke receptie die nadien door de harmonie gehouden werd. De voorzitter van de fanfare "St Clemens" uit Arensgenhout zei bij deze gelegenheid: "...Dat jullie dit in 3 jaar hebben kunnen klaarspelen bewonder ik het meest. In die tijd zou een beginnende dorpsvereniging nauwelijks een behoorlijke mars kunnen spelen." Na de laatste grote vakantie bleven er 8 stoelen leeg. Maar ondanks het gemis van deze werkelijk goede krachten ging onze harmonie toch in op de uitnodiging om deel te nemen aan de Limburgse kampioenschappen en men begon weer te repeteren. Het zweet liep op de instrumenten en druppelde op de trommen, maar onze vrienden haalden het. Ze sleepten 288 punten in de wacht en met de Limburgse kampioenswimpel in hun begenadigde vingers promoveerden ze van de derde naar de tweede afdeling. Proficiat harmonie. Wij wensen jullie in de toekomst nog veel succes!

Jean Janssen

ULESTRATEN:

Bauhaus Willem Clarinet
 Lemmens Hennie Alto
 Beek Frank ter Clarinet
 Lisman Joep Clarinet
 Beek Theo ter Trompet
 Maas Toon Bugel
 Boers Huub Kleine trom
 Meenhuis Johan Trombone
 Bielders Harrie Bariton
 Nillesen Pierre Clarinet
 Brassé Paul Trompet
 Noordermeer Nico Sax alt
 Bruggen Frans van de Clarinet
 Palmen Mathieu kleine trom
 Bueters Henk Sax sopraan
 Riesewijk Timo Trompet
 Claessens Leo C. Bas
 Saers Peter Bariton
 Damhuis Gerrit Grote trom
 Spanje Frans van Trompet
 Derix Jan Grote trom
 Spaubek Wim Trombone
 Geraedts Geert Trompet
 Sterenborg Jan Alto/Cor
 Graat Tom Sax bariton
 Thijssen Leo Trombone
 Heer Wim de Sax tenor
 Vervoort Peter Cor
 Heeswijk Harrie van Clarinet
 Vonk Tonnies Alto/Bugel
 Jager Henri Bariton
 Vos Joep de C. Bas
 Janssen Jean Dwarsfluit
 Wilderbeek Jos Trompet
 Janssen Piet Cor
 Wijs Adri de Clarinet
 Jungerius Peter Clarinet

Warnier Pierre Clarinet
 Kötte Herman Tuba
 Wolfs Hans C. Bas
 Kroon Han de Trompet

Studentenhaver 1964, zesde jaargang, nummer 1:

Muziek op Ravensbosch

Muziek wordt hier op Carolinum op allerlei manieren beoefend. We hebben een harmonie die er zijn mag; en het zangkoor dat een tijdelijke crisis doorlopen heeft begint ook weer op te komen -zij het op enigszins moeizame wijze- sinds er weer sopranen en alten in opgenomen zijn. Ook zijn er jongens die zich individueel bekwamen in de toonkunst door het nemen van piano-accordeon- en orgellessen. Dan zijn er onder ons ook nog een paar gitaristen die het lichtere genre plegen te vertolken. De meeste van al deze jongens beoefenen de muziek als liefhebberij. Maar de verder gevorderden zien daarnaast ook een verrijking van hun algemene ontwikkeling in het beoefenen van de toonkunst. Eens per jaar krijgen onze muzikanten speciaal de gelegenheid om hun talenten te tonen, nl op de avond van St Caecilia, die dit jaar een bijzonder cachet kreeg. Wanneer in vorige jaren de harmonie optrad konden wij beoordelen hoe zij als geheel speelde, maar nu konden we ook eens het persoonlijke kunnen van enige harmonieleden beluisteren. Nico Noordermeer, Leo Thijssen en Harry van Heeswijk vielen op door een mooie toon, alhoewel de laatste zo nu en dan wel wat erg zacht blies. Van Nico viel tevens een goede beheersing van de techniek te loven, eveneens van Herman Kötte. Het was jammer dat Johan Meenhuis zo erg gekweld werd door plankenkoorts dat hij tegen het einde een slipper maakte. Dit was helemaal niet erg. Wel was jammer dat zijn toonkwaliteit leed onder zijn zenuwachtigheid. Henry Jager legde in zijn vertolking van Gluck's "Ach Ich habe Sie verloren" wel mooie contrasten tussen sterke en zachte gedeelten, maar zijn toonkwaliteit was minder goed. Het daverend applaus na het optreden van Jean Janssen was ten volle verdiend.

Dat de harmonie debuteerde met een nieuw repertoire, waarin ook het lichtere genre vertegenwoordigd was, kon men merken aan sommige onvolkomenheden, maar toch werden de nieuwe stukken heel aardig ten gehore gebracht. Iets geheel nieuws was tevens een sextet dat later de naam "College Carolinum Band" kreeg en dat ons een nummertje Jazz-in-oude-stijl liet horen. Dit werd eveneens op zeer verdienstelijke wijze vertolkt. Wel vragen

we ons af, of het harde bis-geroep bedoeld was voor de goede interpretatie van dit nummer of voor de muziek zelf. (Wie het vatten kan, hij vatte het....) De enige pianosolo van deze avond was een sonate van Mozart gespeeld door Frank ter Beek. Hier kwam op ettelijke plaatsen de contrastwerking sterk/zacht niet goed tot zijn recht. Overigens valt dit wel te verontschuldigen gezien de aanslag van de bespeelde piano. Deze laat het leggen van contrasten vooral in de snelle passages nauwelijks toe. De technische vaardigheid waarmee dit stuk gespeeld werd viel echter wel te loven.

We vinden het jammer dat het zangkoor zich nog niet heeft kunnen laten horen op deze avond. Ten slotte moet het ons nog van het hart dat het jongere publiek af en toe wel wat rumoerig was. Dit gaf de indruk dat de stukken die ten gehore werden gebracht niet veel interesse genoten. Dit is wel te begrijpen want de meeste jongens horen liever de Beatles of de Rolling Stones. Het is echter niet prettig voor de uitvoerenden, vooral als zij zich veel moeite hebben getroost om de toehoorders een genoeglijke avond te bezorgen.

Frank ter Beek en Jean Janssen

Jaap Bont herinnert zich:

Ik heb vrij lang in de harmonie gespeeld samen met broeder de Wijs, die op latere leeftijd begon maar in korte tijd heel goed speelde. Hij nam geleidelijk de rol van leraar aan en maakte ons zeer enthousiast voor het instrument en nodigde ons op zijn kamer uit om samen te repeteren. Hij is heel muzikaal en ik heb veel van hem geleerd. Wij hebben ook handenarbeid van hem gehad. De soort muziek, daar kon ik me echt niet meer in vinden en stond veel te ver af van wat ons in die tijd aansprak. In mijn tijd is de harmonie langzaam ophouden te bestaan omdat er onder de studenten geen draagvlak meer voor was, de muziekkeuze te ouderwets en er ook geen nieuwe aanwas en zo ook geen doorstroming van nieuwe leden was. We hebben nog wel een nieuw repetitie-lokaal gehad naast de verbouwde broedersvleugel boven de timmerwerkplaats van broeder de Wijs, maar dat heeft niet lang geduurd. Wat er met de instrumenten is gebeurd weet ik niet. In de nieuwe ruimte hebben we wel onze eerste fuif met jongens en meiden van buiten mogen houden met muziek en alcohol en alles wat daarbij hoorde. Dit was zeeeeeeeer geslaagd, mede doordat het helemaal door ons zelf georganiseerd en zonder begeleiding en oppas gevierd mocht worden.

Ik kan me herinneren dat we van de fanfare (alleen koper instrumenten) van Houthem de oude uniformen gekregen hebben omdat het geen gezicht was als wij in ons gewone pakje achter de andere fanfares aan moesten marcheren. Die pakken pasten voor geen meter en we zagen er toen nog gekker uit. Van overleg was totaal geen sprake. Alles werd geregeld door pater Bauhaus. Ik weet niet eens of het een vereniging met bestuursleden was.....De harmonie had een beetje een dwingend karakter. Ik kan me herinneren dat als je eenmaal bij de harmonie zat, je er niet zo gemakkelijk van af kwam of je moest al erg amuzikaal zijn. Tijdens de carnaval was het een hele opgave om de hele avond te spelen in plaats van met de meute mee te hossen. De uitstapjes naar de legerplaats Oorschot en de muziektent van Valkenburg en Hulsberg en Houthem waren leuk. Al met al is het toch wel een fundament voor mijn verdere muzikale ontwikkeling geweest.

Jan de Boer schrijft:

..... Ik werd waarschijnlijk ook wel zachtjes door iemand gepusht om lid te worden en een, maakt niet uit wat voor, instrument te gaan bespelen. Het werd de klarinet. Hoewel afkomstig uit een redelijk muzikale familie (van vaders kant): opa en oom speelden piano in een band, vader speelde daarin viool en saxofoon, had ik zelf vanaf mijn zesde alleen maar in een jongenskoor gezongen, dus was de overgave aan het muziek maken eigenlijk toch niet zo verwonderlijk. We oefenden tussen de middag, als de rest voetbalde of zo, ergens in een van de klaslokalen. Op een vaste repetitieavond werden de stukken tot in den treure geoefend en bijgeschaafd onder leiding van meneer Janssen. En we waren denk ik wel goed. We gingen naar diverse concoursen, her en der in het Limburgse land, een gebruikelijke bezigheid in die tijd, het waren toch de uitjes die de anderen weer niet hadden. En wie waren wij dan wel? Een bijeengeraapt zootje(arme)seminaristen, in een blauwe terlenkabroek, gewoon een wit (soms een beetje gelig of gekreukeld) overhemd en ik meen een rooie stropdas, dat was 't en een paar niet al te nieuwe instrumenten. En dan de andere deelnemende harmonieën: vaak fonkelnieuwe instrumenten, mooie uniformen met petten op van een halve meter, soms voorafgegaan door de mooiste majorettes. Wij konden met moeite marcheren, laat staan van al die mooie figuren maken en door elkaar heen fietsen zonder in de war te raken. Maar.....wij gingen wel vaak met de eerste prijzen aan de loop !! Zaten we niet in de hoogste klasse Uitmuntennd ?? De anderen kunnen het beamen. Op de site staat nog wel ergens de foto waar

we voor de KRO-radio een uitvoering mochten geven en daar kom je niet als je niks bent. Door het jaarlijks verloop kwamen er vreemd genoeg toch steeds nieuwe muzikanten die, laat ik maar zeggen, naadloos in het geheel werden opgenomen en op den duur hun partijtje meespeelden. Een niet uit wissen prestatie vind ik toch wel, ook al was een dwingend oog van pater Bauhuis en het vinnige commentaar van meneer Janssen "oefenen jongen, oefenen" vaak de motor die je dreef. Met carnaval werd uit het geheel een hoempapaband gerekruteerd, die toch wel een aardig stukje muziek maakte op de georganiseerde avond(en) bij de Bosjuule en de Ulebuule. Vergeet niet dat sommige Limburgse jongens dan afwezig waren omdat die vaak met Carnaval even naar huis mochten. Het musiceren was dan een redelijke vrijbrief om onder spelen door je keel te mogen smeren met de nodige glaasjes bier!! Na mijn vertrek van Ravensbos in de zomer van 1968 heb ik eigenlijk nooit meer aan het reilen en zeilen van de Harmonie gedacht. Afgelopen, weg, de beleving ook, de herinnering echter niet. Ik ben eigenlijk wel benieuwd wat er na de leegloop van Ravensbos met al die instrumenten is gebeurd. Dit zijn zo even gauw de herinneringen die mij al tikkende weg te binnen schieten. Aan anderen de gelegenheid het hunne toe te voegen.

Het grootste succes echter kwam 2 jaar later, op 6 juni 1965, toen middels een eerste prijs promotie werd afgedwongen naar de eerste afdeling. We waren lokaal wereldberoemd. Het was nog niet eerder vertoond dat een orkest in 5 jaar tijd na de oprichting 2 maal een promotie wist te bewerkstelligen.

Studentenhaver 1965:

Daar zit muziek in.....Concours 1965

Na de notenbalken met sleutels gemold te hebben, dansten de mollen met de kruisen, terwijl fa doremi en sol lasido de uitwerpselen van basjes, trom + bonen, tot een lieflijk geluid bundelden - d.w.z. onze harmonie was met de voorbereidingen van het concours 1965 begonnen. Door ingespannen en geconcentreerd oefenen steeg het muzikale RP tot een ongekennde hoogte, wat voornamelijk aan onze dirigent te danken was. Tussen 2 haakjes: een pluimpje! Na een goed gerepeteerde generale was zij gereed voor de aanval. Zondag 6 juni, eerste pinksterdag, zou voor haar een historische datum worden. Om kwart voor vijf pas, wegens enkele deserteursneigingen, vertrok de bus met de muzikanten en de snel opgerichte supportersclub. In een privaatkantoor van de

Harmonie van Gulpen had onze harmonie de gelegenheid haar instrumenten voor de laatste keer te stemmen. Ondertussen gingen de supporters de muziektent alvast inspecteren. Om half zeven schreden de ons bekende musici het podium op en zo te zien waren de muzikale hartjes toch niet van zenuwen verschoond gebleven. Na een pittig inspeel marsje openden zij het offensief met het verplicht werk "Symfonietta". Nooit te voren was het menselijk oor door zo'n klankvolle zoetheid gestreeld. Bovendien was het volgende stuk met zijn triangelbewerking een meesterlijke weergave van "Short Pieces" . Onze harmonie werd dan ook door een hardhandig applaus beloond. Terwijl wij in opwellingen van depressies en opklaringen de minuten, die voor de uitslag restten, moeizaam doorworstelden, kwamen de meningen los. Verstandelijke opmerkingen als "het was prima, bijna geen slippertjes", en gemoedsuitdrukkingen als "Wij hebben zeker een eerste prijs met promotie , het was fantastisch" gaven ons zelfvertrouwen, ofschoon er toch ook pessimisten waren, die niet op promotie rekenden. Eindelijk was dan het moment aangebroken waarop de prijzen bekend gemaakt zouden worden. Een angstaanjagende stilte daalde neer, onze kelen trokken samen, de microfoon kraakte en toen.....toen kwam het: "De harmonie Ravensbosch o.l.v. de dirigent Th. J. Janssen heeft voor het verplichte werk Symphonietta 145.5 punt en voor het keuzewerk Short Pieces 153.5 punt behaald. Totaal 299 punten: eerste prijs met promotie". Even probeerden wij dit in stilte te verwerken, weldra braken wij van vreugde haast de tent af. De lucht met sprongen doorklievend in uitbundig gejubel, zochten we de uitgang om onder een triomfantelijke aftocht het terrein te verlaten. Na de vreugde beschenken te hebben en na een glorieuze tocht door het Limburgs hoogland werden wij geestdriftig door de thuisgebleven Ravensbosschers onder luide lof kreten bedolven. Een door ons stil gekoesterde hoop was in vervulling gegaan en we kunnen aan deze eerste klas harmonie slechts één raad geven: Houen zo!!!

Hub Crijns en Frans Polman

Federatief Bondsconcours Gulpen

Op verzoek van onze volijverige secretaris Henri Jager wil ik als dirigent van de studentenharmonie Ravensbosch gaarne enige regels wijden aan de voorbereiding, het optreden en de feestelijke na viering omtrent dit concours. Toen men in januari jl voorstelde om in het seizoen 1965 wederom aan een muziekconcours deel te nemen, werd dit voorstel met enthousiasme aangenomen. Met het keuzewerk was men toen al enige tijd bezig en terstond

werd het verplichte werk voor de tweede afdeling besteld. Er werd ijverig geoefend, en al spoedig stond het definitief vast dat men zeker tot deelname in staat zou zijn. Toen echter de data van de Limburgse bondsconcoursen vastgesteld waren, bleek dat deze voor onze vereniging niet bepaald gunstig waren. De enige, ons enigszins gunstig liggende datum was Pinksterzondag, ofschoon dit toch nog moeilijkheden opleverde in verband met ouderdag, plechtige communie, etc. doch dit waren geen onoverkomelijke bezwaren. Rond Pasen was men zover gevorderd dat de inschrijfformulieren verstuurd konden worden, al bracht de paasvakantie natuurlijk geen vooruitgang van het muzikale peil. Na enige repetities werd de achterstand weer opgehaald en na een verwoed repeteren in de laatste weken, waar veel van het geduld van de jeugdige muzikanten werd gevraagd, was men zover "klaar en gaar" gestoomd dat er op een gunstig resultaat gerekend mocht worden. Vanaf deze plaats lijkt me een hartelijk woord van dank aan pater Overste en pater Prefect voor hun medewerking i.v.m. de veelvuldige repetities zeker op zijn plaats. Vol goede moed ging het dus "op naar Gulpen" al waar men ruim een half uur over het tijdschema aankwam. Wanneer ondergetekende niet al 3 kwartier in zijn slipjas over de markt geflaneerd had, was men in Gulpen overtuigd geweest dat de Harmonie Ravensbosch niet zou komen. Na in allerijl nog even geoefend te hebben trok men naar het "slagveld", waar al na een klein uurtje bleek dat de Ravensboschers niet gauw uit het veld geslagen waren. Met 299 punten: eerste prijs met promotie naar de eerste afdeling werd op deze concours dag het spits afgebeten en onze jeugdige muzikanten staken hun vreugde hierover niet onder stoelen of banken, doch wel er bovenop. Paters, broeders en de jongens die als supporters aanwezig waren genoten hartelijk mee van de uitbundige vreugde van hun dappere jonge muzikanten en hun gelukkige dirigent. Hier moest natuurlijk op gedronken worden en in "Hotel Belge" aangekomen, wist pater Bauhuis 't via een zeer ingewikkelde wiskundige berekening klaar te spelen om uit een denkbeeldige kas toch een paar rondjes te kunnen geven. Na een paar uurtjes hier gezellig te hebben nagekaart ging het weer richting Valkenburg.

Op Pinkstermaandag, na afloop van de ouderdag, werd het succes verder gevierd. Men had hiervoor het muzieklokaal feestklaar gemaakt en dank zij pater Econoom konden de jongens hun dorst laven aan bier en limonade, en pater Bauhuis, pater Prefect en ondergetekende aan respectievelijk water en oude klare. Na veel woorden van lof en dank door pater Bauhuis werd de dirigent nog een enveloppe met inhoud aangeboden, welke onder dank in ontvangst werd genomen. Na enige uurtjes van gezellig samenzijn kwam ook aan deze feestviering een einde. Rest mij als dirigent vanaf deze plaats een

hartelijk dankwoord uit te spreken aan allen zonder uitzondering welke ook maar op enigerlei wijze hebben meegewerkt om dit uitzonderlijk mooi resultaat te kunnen behalen. Moge het gegeven zijn dat de harmonie Ravensbosch nog vele jaren, zij het misschien op bescheiden wijze, mee mag werken aan de algemene vorming en ontwikkeling der studenten enerzijds, en mag bijdragen aan de vreugde en de blijdschap in ons aller "Collegium Carolinum" anderzijds.

Th. Janssen, dirigent

Studentenhaver 1965, Kerstnummer:

Uit de Kroniek:

2 oktober: De harmonie neemt deel aan het KRO-festival. Zij behaalde 159 punten, genoeg om de demi-finale te bereiken, maar 2 andere harmonieën sneden haar de pas af. Dat de harmonie niet uit het veld te slaan is, bleek wel uit het feit dat zij vol goede moed begon te repeteren voor de Limburgse kampioenschappen op 28 november.

28 november: Om 5 uur stapte de harmonie welgemoed in de bus om zich naar Linne te begeven, waar de Limburgse kampioenschappen werden gehouden. Nadat we afgestemd hadden voelden we dat we het er goed van af zouden brengen. Dit gevoel werd bevestigd door het overdonderende applaus dat volgde toen we het onze geblazen hadden. De wimpel was echter niet voor ons weggelegd. We hadden er ook helemaal niet op gerekend. we kunnen nu eenmaal niet optornen tegen harmonieën die al langer in het vak zitten. Maar toch kunnen we trots zijn op onze harmonie die voor een tweede keer bewees een waardige eerste klasser te zijn. Onze harmonie is de enige vereniging in Nederland, voor zover tot nu toe bekend, die het gepresteerd heeft om binnen 5 1/2 jaar met jeugdige leden door te dringen tot de eerste afdeling. Wij wensen daarom Dhr. Janssen, pater Bauhuis en de leden nogmaals van harte proficiat.

LINNE:

Bauhaus Willem Sax alt
 Lamers Hans Trompet
 Beek Frank ter Clarinet
 Lemmens Hennie Trompet
 Beek Theo ter Trompet
 Lemmens Peter Clarinet
 Boer Jan de Clarinet
 Meenhuis Johan Bariton
 Boers Huub Slagwerk
 Noordermeer Martin Clarinet
 Bruggen Frans van de Clarinet
 Saers Peter Alt
 Castelijns Wim Cor
 Spanje Frans van Trompet
 Claessens Leo C. Bas
 Spaubek Wim Trombone
 Didderen Jo Slagwerk
 Thijssen Leo Trombone
 Fober Leo Sax Bariton
 Valen Leo van Sax sopraan
 Geraedts Geert Trompet
 Velzen Peter van Clarinet
 Goulmy Marcel Bariton
 Vervoort Peter Alt
 Heer Wim de Sax tenor
 Wijnen Henk Cor
 Janssen Jean Dwarsfluit
 Wilderbeek Antoon Tuba
 Kempen André van Cor
 Wilderbeek Jos C. Bas
 Kötte Herman Tuba
 Wijs Adri de Clarinet
 Kramer Jan Clarinet

Jaren achtereen werden successen geboekt, op Ravensbosch zelf, maar ook elders. Thuis waren het vooral de steeds terugkerende gebeurtenissen zoals Carnaval, de ouderdag op tweede pinksterdag met bij mooi weer een concert op de cour en op de feestdag van St. Caecilia, 22 november. Of een concert ter

gelegenheid van 75 jaar Ravensbosch en het zilveren priesterfeest van pater Jan Tillemans

Buiten Ravensbosch deed men mee aan de eerder genoemde concoursen of was er een concert in Valkenburg. En uiteraard de carnavalsbezoeken aan de Molmuus te Klimmen en de Puime te Wylré.

Carnavalsverslag 1966:

"De moeilijkheden rond de Harmonie waren eindelijk opgelost. Alle raadsleden die spelen werden verzocht het orkest zo veel mogelijk te versterken tijdens de zitting in Wijlré. Slechts wanneer één van hen moest optreden kon hij zich daarvoor klaarmaken. De Hofkapel zou zich toeleggen op nummers die ook zonder de raadsleden naar behoren te spelen waren. Men diende wel na een optreden zo vlug mogelijk bij het orkest terug te keren...."

Toen Ravensbosch in de jaren 60 te maken kreeg met de grote leegloop in de seminaries had dit voor de harmonie directe gevolgen. Wanneer in het sluitingsjaar 1975-1976 het aantal leerlingen is teruggelopen naar 18(!) is duidelijk dat reeds jaren daarvoor de bezetting niet meer voldoende was om voeding te geven aan een orkest van 30 leden. Na de studentenhavers uit 1965 wordt er op die plaats niet veel meer gerapporteerd over de Harmonie. In 1972 werd de "Harmonie Ravensbosch" opgeheven.....

Zij heeft ons veel gegeven.

Ravagekras

Aflevering 4^e jaargang

Censor: W.E.P. Schram

Redactie: L. Jansen, J. Hoen, L. v.d. Berg, L. Linnartz

.....Kerstmis 1954

Toen er vele pennen onder spinnenwebben zaten en vele inktpotten uitgedroogd waren, kwam er plotseling een wervelwind. Papierfabrieken werden leeggekocht en men kocht inkt met liters tegelijk.

De schrijfwoede was losgebroken!!

Dit maakt Ravengekras tot wat het is: de krant van ieder van ons. Mijnheer de Raaf is tevreden en krast luider dan ooit!

Redactie

ZALIG KERSTFEEST en ZALIG NIEUWJAAR

Wenst Ravengekras, de krant van Carolinum aan al zijn lezers, van Pater.....ad infimum.

Beste Jongen,

Het wonderlijk mooie Kerstfeest is weer voorbij. In de Kerstnacht hebben we weer gedacht aan de grote goedheid van God, die Zijn Zoon mens liet worden. "Puer natus est" Een Kind is ons geboren"..... een Kind, dat kwam om ons te verlossen. En nog steeds worden we in deze Kersttijd herinnerd aan die goedheid en mildheid van God door de liturgie van de H. Kerk, door de kerststal in de kerk en thuis.

Grote dankbaarheid vervult ons hart, wanneer we denken aan de goedheid van God dankbaarheid, die zich wil uiten in woorden, maar vooral ook door onze daden. Want juist door onze daden kunnen wij van onze dankbaarheid getuigen. Toon je dankbaarheid jegens God door er voor te zorgen, dat hij altijd tevreden over je is. Vraag je dikwijls af : Zou God tevreden zijn over datgene wat ik nu aan het doen bent? Toon je dankbaarheid jegens Vader en Moeder door hartelijk en voorkomend te zijn thuis, door paraat te staan om een dienst te bewijzen, ook al wordt er niet om gevraagd.

En dan is er nog iets: Het is een mooie traditie, dat in vele parochies en kloosters op 31 December een "Te Deum" gezongen wordt om God te danken voor het vele goede, dat Hij ons in het afgelopen jaar weer geschonken heeft. Dankbaarheid voor de vele, vele keren, dat je Christus mocht ontvangen, voor de genaden, die Hij je gaf; dankbaarheid jegens Vader en Moeder, die zich misschien veel ontzegden om jou in de gelegenheid te stellen voor priester te studeren; dankbaarheid voor hun meeleven, hun hartelijkheid, hun liefde; dankbaarheid jegens al degenen, die je op zoveel manieren hielpen op de weg naar je ideaal.

Een nieuw jaar ligt voor je open, een nieuw jaar met al z'n mogelijkheden en kansen. Het zal zoals elk jaar, 'n jaar zijn van mee- en tegenvallers, er zullen rustige dagen zijn en dagen van strijd. De weg, die je gaat zal niet altijd even gemakkelijk zijn. Maar dat hindert niet: strijd maakt je sterk. En je behoeft niet alleen te leven en te strijden: Christus staat naast je, om schouder aan schouder, met jou mee te strijden. Hij zal je helpen, wanneer jij openstaat voor zijn hulp. Ga samen met Hem en met Maria, onze hemelse moeder, de weg verder naar je ideaal, om eenmaal, wanneer God dit goeddunkt, Zijn blijde boodschap van goedheid en liefde door te geven aan de mensen. Toon in 1955, nog meer dan in het oude jaar, je dankbaarheid door je edelmoedigheid en wees er van overtuigd, dat O.L. Heer Zich nooit in edelmoedigheid laat overtreffen. Hij zal je ervoor zegenen en dan zal het in waarheid een gezegend Nieuwjaar zijn.

In die zin, wensen wij allen, Paters en Broeders, je een rijk gezegend 1955, ook aan je ouders, broers en zusters.

Een fijne vakantie en tot ziens!

Pater Overste.

KRONIEK

“Oef, Oef!!” zei Winnetou
En hij ging naar binnen toe.

9 sept

Carolinum kraakt in al zijn voegen. Honderd man bestormen het. Met kisten, koffers en tassen gaat men over tot een geweldige aanval. Broeder Portier weet niets beters te doen dan de deur maar te openen.

10 sept

Kalmpjes aan, dan breekt het lijntje niet. We beginnen met één les en daar blijft het bij.

’s Middags hebben we vrij. Allen tezamen gaan we aardappelen rapen.

12 sept

10 september pas vrij gehad, en nu zegt Pater Overste warempel dat we film krijgen, omdat we onze vrije tijd zo goed gebruikt hadden. Na eerst gesnotterd te hebben van enkele kleinere filmen, konden we pas echt smullen van de hoofdfilm: Heidi, een film die bewees, dat zelfs de sterkste mens nog wel eens last heeft van zenuwen.

13 sept

Blauwe Maandag.

14 sept

Wederom tijgen we naar het aardappelveld. Een verrassing wacht ons daar! Een nieuwe rooier. Met dubbele ijver gaan we aan het werk.

15 sept

De meeste fraters vinden dat het nu welletjes is geweest en vertrekken. Alleen Fr. Paalvast en Fr. Calis kunnen maar niet weggaan.

16 sept

Vandaag was het een allermerkwaardigste dag. De heer Quaedvlieg vergiste zich en stapte op zijn hoofd de refter binnen. Dit gaf een enorme consternatie. Gelukkig liep dit incident goed af. Er werden slechts enkele vloertegeltjes verbrijzeld.

17 sept

De H.E.P. Provinciaal brengt ons een bezoek.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, geeft hij ons een middag vrij. De Bataille des Pommes de terre wordt voortgezet. 's Avonds waren er vreemde geluiden te beluisteren in de refter. Een nader onderzoek bracht aan het licht, dat de derde klas onder auspiciën van P. Tromp en P. Mullenders een leesproef hielden.

18 sept

De Heer B. Wubbels maakt de cour onveilig: met projectielen van vreemdsoortige aard bestookte hij de studenten.

19 sept

Voor de aardigheid maar weer eens een filmavondje. Dit keer waren het Bus Abbot en Lou Costello die ons deden schaterlachen met hun dolkomische avonturen in Montana.

20 sept

Een dag van enige betekenis: Fr. v/d Loo brengt een bezoek aan Ravensbosch.

21 sept

Dhr. Zijlstra smeeft zijn sigaretten weg en probeerde eens een pijp. Iets, wat hem wel scheen te bevallen, want....

22 sept

Verscheen hij weer met een pijp. Enkele dagen later scheen hij er echter tabak van te hebben want nu zagen we hem met een sigarettenpijp(je)

24 sept

Nadat pater Neesen ons verteld had dat hij atomen rookte en zo nu en dan een isotoopje, deelde Dhr. Prick ons vol ontzetting mee, dat hij door een koe was aangevallen. Dit beest had zich gepermitteerd een agressieve houding aan te nemen, en hierdoor geïmponeerd voelde dhr. Prick zich genoodzaakt zich terug te trekken. Na herhaalde pogingen gelukte het hem de koe te passeren, iets wat ongetwijfeld wel bewonderenswaardig geheten mag worden.

25 sept

Ravagekras verschijnt in de vorm van een muurkrant.

26 Sept

De Spartanen zouden ongetwijfeld nog een oorlog begonnen zijn, als ze geweten hadden dat wij hun Adviescollege een Fietsencollege noemen.

30 Sept

Na veel gemier met schroeven en draadjes slaagde onze technicus er in een voorhistorisch typemachine op te kalefateren. Het mondstuk van de oude pijp van Pater Voogt kwam er zelfs aan te pas. De bijzonderheid van deze typemachine is, dat zij door twee man bediend moet worden.

2 Oct

Dat wij niet te klagen hebben over plaatsruimte kan nu toch wel betwijfeld worden. Een of andere student scheen zelfs geen plaats te hebben om te slapen. Hij is toen maar bij een ander in bed gaan liggen.

3 Oct

Feest van H. Theresia. 's Middags voetbalde Oriënt tegen Occident en.... verloor met 3-1.

Op de loterij van de missieclub haalde P. Prefect een vla weg, terwijl P. Overste getroost moest worden met een sigaar, omdat zijn inzending te laat was binnengekomen, en dus niet meedeed. Toen gebeurde het!! Op een inzending stond: film. Vooruit zeiden wij, dan maar film. En er kwam film. Harold Lloyd vermaakte ons een tijdje met zijn acrobatische toeren.. Deze mooie dag gold tevens als afscheidsfeest. P. v.d. Kallen en P. Peters gingen namelijk naar de missie.

4 Oct

De Loterij wordt voortgezet. Gisteren waren we namelijk nog niet klaar met prijzen uitdelen.

6 Oct

We zijn dit jaar al zo gewend aan regen, dat het alleen Chronicus opviel dat het vandaag regende. Wat ons echter opviel was dat sommigen prefereerden de recreatiezaal door een raam te verlaten. Iets dat hoogst ongewoon is. Dit vond Pater Ten Dam blijkbaar ook, en hij raadde deze onverlaten aan de gewone weg te nemen.

9 Oct

Hoog bezoek!! P. Provinciaal en P. Evers komen, (de nieuwe Wc's bezichtigen).

11 Oct

De match der matchen!!! Limburg contra Occident 1-0. Hou vol Limburgers!!! 's Avonds verschalkten P. Ten Dam al pingpongend met listige effectballetjes Pater Overste.

11 Oct

Een uitzonderlijk meesterwerk van expressionisme vervaardigde Don Bredero. Het kreeg een plaats in het Museum. Een ietwat ongewone plaats. Het was namelijk een prullenmand.

13 Oct

De H. Eduardus. Br. Sprenger vierde zijn naamfeest. Luid handgeklap klonk in de refter. Er was echter iets mis want het belletje ging. Dit kwam later weer in orde.

15 Oct

Een of andere student weigerde pertinent een Infinitivus Historicus anders te vertalen dan door een Infinitivus. Met het feit dat het een H i s t o r i c u s was, had hij niets te maken zei hij, het was een infinities. Arme leraar!!

16 Oct

Het schijnt, dat: met een ton van de Niagara rollen, hetzelfde is, als: met een ton door de Sahara rollen. Dit is echter geenszins het geval!!

18 Oct

Weer komt Ravengekras uit!! En Klas I voetbalt tegen klas II Uitslag 0-2. Hierover treurde klas I helemaal niet. Zij wisten immers, dat er een film op komst was. Onder grote belangstelling draaide Pater Voogt enkele filmpjes over schilderkunst, muziek en ballet.

18 Oct

Een ongewone ziekte overvalt de studenten. Vooral de grotere hebben er last van. Merkwaardig genoeg lopen zij, die door deze ziekte gegrepen zijn, zo nu en dan op hun hoofd!!

20 Oct

Een grote verrassing wachtte ons. Om 6 uur was de studie afgelopen en na zes uur werd er een zeer boeiende lezing gegeven door pater Goossens.

22 Oct

Een tragisch ongeval deed zich deze dag voor. Het scheelde niet veel of onze brave volleybal werd door de snoodheid van een gevederd exemplaar der K.L.M. in de grond geboord. De minister van Binnenlandse zaken was voor afschaffing van het Nederlandse vliegwezen.

24 Oct

Holland België 3-4

Nee, dan de Limburgers, die verloochenen hun ware aard niet. Dit bewezen zij wel zeer duidelijk in de wedstrijd Limburg-Oriënt 3-1.

28 Oct

Een grandioze voetbalwedstrijd. Een twaalfstal tegen een veertigtal!! Uitslag 2-2. Het was een wedstrijd zonder weerga. Enorme troepen verdrongen zich voor de goalpalen. Nu eens werd er een speler omver geschoten dan weer zocht een of ander speler dekking in de modder. Om kwart over 6 begon de Retraite.

30 Oct

Sluiting Retraite.

30 Oct – 4 november Herfstvacantie.

5 nov

De Nederl. Regering ging, naar een bijzondere verslaggever, eindelijk over tot bewapening van Carolinum. De eerste gevechtsinstrumenten zijn inmiddels aangekomen. Naar men zegt worden deze voorlopig in het “Stamlokaal” bewaard.

6 Nov

Tot in de kringen der geestelijkheid is thans doorgedrongen, dat Carolinum, vorderingen maakt. Nu is er tenminste één klas waar ze alle zes op een rijtje zitten. Deze klas, uniek voor ons college is de dierbare vierde.

7 Nov

Een gebeurtenis, die helaas maar éénmaal per jaar voorkomt. Pater Tromp heeft naamfeest. Om half negen staande receptie!! Iedere heilwenser werd

met geschenken overladen. De volgende dag werden er behalve blaren, ook notendoppen op de “Cour” gevonden.

11 Nov

Vandaag was de feesteling niemand minder dan P. Schram.

Belangrijk als: leraar in Latijn en Grieks

Censor van Ravengekras,

Leider van sportdagen en middagen,

gever van ochtendgymnastiek.

Van iemand met dergelijke belangrijke functies kan het naamfeest niet anders dan luisterrijk gevierd worden.

14 Nov

“Slag in het bos van de graaf”. De junioren streden tegen een bende smokkelaars. Ze weerden zich kranig, zeiden ze, maar de overmacht was te groot, zodat ze tenslotte wel moesten terugtrekken. Later vernamen wij, dat ze gestreden hadden tegen 4 man. Maar ja, dat waren dan ook mannetjes(putters).

19 Nov

Tot onze grote ontsteltenis kwamen we vandaag van Pater Tromp te weten dat: de stem van “Marie van Sub” even zwaar is als die van Dr. Drees. Bij nader toehoren werd het ons duidelijk, dat er bedoeld werd, dat de stem van genoemde persoon even zwaar telde.

21 Nov

Daar het vandaag Zondag is en morgen Maandag en St. Caecilia, komt de Kurkapel “Falcobergia” de avond opluisteren.

22 Nov

Sint Caecilia groot feest!!! Verdere bijzonderheden zie 21 November.

28 Nov

Een culturele avond verzorgd door pater Voogt. Het culturele van de avond bestond uit enkele filmpjes over de Indiase Danskunst. Toen begon het: “Bim”. Een ezel van formaat!! (Lengte 1,10 M. staart inbegrepen) De droevige levensloop van een ezeltje, dat te ezelachtig was om een goede ezel te zijn.

29 Nov

De Raaf werkt op volle toeren, dat bewijst zij weer door in de vorm van een muurkrant uit te komen.

1 Dec

Wist U, geachte lezer, dat dhr. Prick een titel verworven heeft, die meer waarde heeft dan welke andere titel ook? Godfried Bomans kwam hiermee voor de dag. Hij noemde dhr. Prick: Thijmist.

2 Dec

Sommige junioren durven 's avonds niet meer alleen buiten te komen. Waarom? Ja, dat weet alleen de 5de klas (zie 5 december)

5 Dec

Zoals Pedro Poenitentios ons meedeelde, is hij het geweest die de buurt de laatste weken onveilig heeft gemaakt. Vandaar dus de schrik der junioren.

6 Dec

Chronicus heeft zware koortsaanvallen. Hij legt zijn ganzeveer ter zijde en neemt rust.

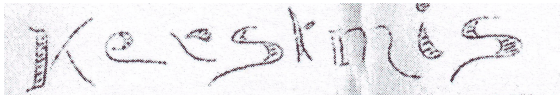
Tor onze grote spijt kan door ziekte van onze geachte medewerker Chronicus geen verslag uitgebracht worden over de dagen die liggen tussen 6 december en 10 januari.

Redactie.

Uit 'n sprookje

Jantje een ventje van 'n jaar of zeven vertelt een sprookje aan zijn vier jarig zusje. Daarin verhaalde hij het volgende:

.....En toen sloten de boze ridders hem op in een heel diepe en donkere kelder. En ze rukten hem elke dag een arm of een been uit of een oor. En dat deden ze zeven jaren lang, tot hij door zijn vrienden verlost werd.....

De nacht was koud en guur
De herders groeften rond het vuur
En staarden in de vlammen

Daar hoorden zij opeens gezang
En zagen stralend licht;
Het maakte hun simpele harten bang.

De engel sprak tot hen: Vreest niet
Blij nieuws heb ik te melden
De Redder is in Bethlehems velden
in deze nacht geboren.

Toen zijn zij allen heengegaan
En vonden het kind in de stal
En in hun ogen blonk een traan.

Zij gaven eenvoudige geschenken,
En het kindje lachte hen toe,
Toen gingen ze weer naar hun kudden toe,

Maar wij nuchtere, verstandige mensen,
Zijn verstrikt, in eigen wensen
En hebben voor Christus geen tijd.

Geef ons, Kerstkind, vrede
In verstand, ziel en hart.
Dan leven we goed hier beneden.

J. Hoen

LEES DIT OOK EVEN:

Weet je dat je na de Kerstvakantie weer prachtige prijzen kunt winnen bij de missieclub?

De ouderen ik bedoel alle niet-figuristen, zullen dat wel weten. Maar voor de nieuwelingen en meteen ook voor de ouderen die het misschien weer vergeten zouden zijn, volgt hier dan wat zij moeten doen om de winnaar te worden van zo'n prachtige prijs:

Na de Kerstvakantie houdt de Missieclub namelijk een inzameling van uitgezocht zilverpapier, loog, capsules en postzegels. Met uitgezocht wordt bedoeld, dat zilverpapier, lood, capsules en postzegels apart moeten zijn en niet dat alles door elkaar ligt, want dan moet de Missieclub gaan sorteren, terwijl het de bedoeling is het gesorteerd binnen te krijgen.

Al naar gelang de opbrengst groter is zullen ook prijzen groter zijn. Wanneer en hoe die inzameling zal geschieden zal na de kerstvakantie nog nader bekend gemaakt worden!

De missieclub maakt van deze gelegenheid gebruik om iedereen, van wie zij steun ondervond te danken. Het is al vaak gebeurd, dat er een pakje postzegels, lood, etc. voor de deur van de Missieclub stond; de gevers bleven meestal onbekend. Hierbij dan een woordje van dank.

Broeder Weyn heeft in de Serre een missiebusje opgehangen. Vooral in het "seizoen" begint dat busje soms zwaar te worden, dan geeft broeder Weyn een seintje aan iemand van de Missieclub dat hij het busje mag leeghalen. Broeder Weyn onze hartelijke dank en laten we hopen, dat het busje nog vaak zwaar mag worden!

Ook aan Matje en Jan Habets die thuis ook zo'n missiebusje hebben voor de missieclub en dat ook regelmatig zijn rantsoen krijgt, onze gemeente dank. Verder aan broeder Vrösch, die oud papier heeft verkocht en de opbrengst er van aan de missieclub heeft gegeven.

Dit zijn maar enkele voorbeelden van medeleven met de missieclub. Natuurlijk zouden wij er nog meer kunnen aanhalen. Maar laten wij kort zijn: Aan iedere weldoener onze oprechte dank.

Lees het volgende ook nog even:

Onze Rozenkrans club maakt prachtige, stevige en goedkope rozenkransen voor jong en oud. Doe zelf en laat ze thuis ook alle bestellingen doen bij de rozenkransclub.

Een Zalig Kerstfeest en Nieuwjaar
Wenst U de MISSIECLUB.

SPORT-VOETBAL

De competitie, die het afgelopen trimester is ingezet, is op het ogenblik dat dit overzicht geschreven wordt half ten einde, en de vermoedelijke kampioenen zijn in beide afdelingen al aan te wijzen. In de 1e klasse zal dat vermoedelijk wel Limburg zijn, in de tweede klasse vermoedelijk wel de tweede klas. Maar de competitie is nog niet afgelopen en er kan nog heel veel gebeuren. Want Limburg zal in ieder geval voor zijn titel moeten vechten! We kunnen wel al zeggen, dat, mits natuurlijk geen dubbele competitie wordt gespeeld, Oriënt en de Voorbereiding kansloos zijn. Zij hebben nu nog alleen maar de sportieve plicht de leiders, zoveel mogelijk afbreuk te doen.

Overigens beantwoordt de competitie m.i. niet helemaal aan zijn doel. Want dit was enthousiasme te kweken en daardoor tot een goede ploeggeest en verbetering van spelpeil te komen. De ploeggeest lag het dichtst bij. En dat hebben in de 1e klasse al twee ploegen bereikt. Het gevolg is, dat individueel spel tot het minimum wordt beperkt, en dat we wedstrijden krijgen met beter voetbal en die het aankijken wel waard zijn. Laat ook de andere ploeg nog meer ploeggeest opbrengen. De competitie zal dan ongetwijfeld een spannend verloop krijgen. Het kan en het moet.

Op 21 November is de wedstrijd Karolingers I – Karolingers II gespeeld. In de eerste helft, vlotte het niet zo erg, vooral bij I niet, en leek het weer of I zou verliezen, Maar door te weinig doortastendheid van II en door de behoorlijke verdediging van I bleef de stand 0-0. Maar na de rust was het spelbeeld veranderd. Vlotte, vloeiende combinaties in de voorhoede van I bracht ons weer de jaren van vroeger in herinnering.

De tegenpartij kwam er niet meer aan te pas, De enkele sporadische doorbraken konden tot staan gebracht worden. De uitslag (5-0) was dan ook geheel volgens verhouding. Maar toch hadden er meer doelpunten kunnen vallen, als men minder aarzelde. We behoeven echter niet te klagen, want er zit wel vooruitgang in.

Dit is evenwel niet het geval met de sportmiddagen. Minder flauwe kul en enthousiaster en ernstiger voetballen zou deze middagen heel wat aantrekkelijker maken.

Uitslagen: 1^e klasse.

3-10-'54	Occident – Oriënt	3-1
10-10-'54	Limburg – Occident	1-0
21-11-'54	Karolingers I – Karolingers II	5-0

De stand is nu:

Limburg	2 – 2 – 0 – 0 – 4	4-1
Occident	2 – 1 – 0 – 1 – 2	3-2
Oriënt	2 – 0 – 0 – 2 – 0	2-6

Uitslagen: 2^e klasse:

8-10-'54	1 ^e klas – voorbereiding	2-1
17-10-'54	Vorbereiding – 2 ^e klas	0-2
24-10-'54	2 ^e klas – 1 ^e klas	2-1

De stand is:

2 ^e klas	2 – 2 – 0 – 0 – 4	4-1
1 ^e klas	2 – 1 – 0 – 2 – 0	3-3
Vorbereiding	2 – 0 – 0 – 2 – 0	1-4

P.M. Habets

COPIE!!!

Ze hebben me op Carolinum altijd geleerd, dat als je iets niet weet, het aan 'n pater moet vragen. Die weet alles. Ik dacht hieraan, omdat ik nergens antwoord kreeg op de vraag: "Wat schrijf ik voor Ravengekras?"

Ik las geïllustreerde bladen, zocht in encyclopedieën en bracht een bezoek aan 't bureau van statistiek. De U.N.O. vergaderde er over. Molotov zei steeds maar

“Nee” (behalve wanneer men hem vroeg, of hij de vorige vraag met nee beantwoord had, knikte hij “Ja”)

Eden kwam met het artikel “De E.D.G. en Ravengekras” op de proppen, maar Mendes France voelde meer voor “Ravengekras in N.A.T.O. verband”. Hierna werd de vergadering verdaagd tot 1 Feb. 1955 en ondertussen zou ’n subcommissie de vraag in studie nemen. De resultaten bevielen me niet en ik bracht het onderwerp in discussie op ’n cursus ter verkrijging van ’n vestigingsvergunning, voor aankomende Sinterklasen. Zelfs vroeg ik het de Trappisten. Iedereen zei het niet te weten. Behalve de Trappisten. Die zwegen. Ik besloot me in het hol van de leeuw te wagen. Bij ’t horen van de vraag kreeg de leeuw de stuipen en werd onmiddellijk naar Klant’s diertuin overgebracht. Gelukkig gaat het momenteel ’n beetje beter met hem. Uit ’n nijlpaard kreeg ik ook niets uit. Ook uit de oppasser niet. Hij verdween tot viermaal toe in de afgrond van het nijlpaarden binneste, gewapend met breekijzer en combinatietang, maar moest onverrichterzake terugkeren. “Ik krijg er niets uit” zei hij.

Toen schoot me te binnen wat ik op Carolinum geleerd had en ik stapte naar een pater. Maar die wist het ook niet. “Kijk eens” zei hij, “het is nog altijd hetzelfde. De redactie ploetert en de rest kijkt toe. Je zou ’n artikel kunnen schrijven met de titel “Horen of hangen jullie erbij” en dat aardige gedichtje van G. Bomans er bij kunnen halen. Je weet wel

Ik zit mij voor het vensterglas
Onnoemelijk te vervelen
Ik wou dat ik twee hondjes was
Dan kon ik samen spelen.

Maar ja, met zulke artikeltjes heb je vroeger al genoeg tijd verloren, Ik weet werkelijk niets. Het leven hangt van mysteries aan elkaar. Maar troost je. Wat we hier op de dag van vandaag niet weten, in het hiernamaals zullen we geen vragen meer hebben.

De conducteur van lijn 4b (Brakkestein), die ik vroeg of hij soms niet wist op welke lijn ik moest overstappen om ’t hiernamaals te bereiken raadde mij aan richting Oosterhout te nemen. “Die rijdt vlak langs de Waal” verzekerde hij mij. Zo gezegd zo gedaan. Via de Waal kwam ik waar ik wezen moest.

De H. Amelberga (bisdom Roermond 27 nov.) deed zelf open. “Kom d’r in” sprak ze. “St. Pieter heeft een snipperdag vandaag en nu heeft St. Thomas dienst, maar u weet wel, hoe onnauwkeurig hij.....”

Daar kwam Thomas aan, “U wenst?” vroeg hij zakelijk.

“Copie voor de Ravengekras, het....” “Kom nou” deed hij ongelovig. “Thomas” waarschuwde de Limburgse abdis. “O juist copie voor Ravengekras, juist ja, eh journalistiek kamer 13”. “Dat is ‘t ongeluksge.....”. “U bent hier in de hemel en daar is ‘t uit met alle bijgeloof. Deze draaideur a.u.b.”

Ik kwam op ‘n gang. Op de deuren stonden in hemelsblauw nummers aangegeven. Ik klopte op nummer 13. “Ben jij ‘t Matje” hoorde ik roepen. Twee minuten later hoorde ik “Entrez”.

Een lange magere man rees achter zijn bureau omhoog. Aangenaam! Flip Neri. Correspondent ‘t Ravengekras hé! Ga zitten. Copie hé. Zal wel gaan. Hij ratelde aan een stuk door. “Schrijf op”. En hij dicteerde en ik schreef als ‘n razende.

Als iedere dag net zo verloopt als de vorige, dan is het vandaag nog eentoniger dan gisteren. Als je nooit in Ravengekras schrijft, dan wordt ie nog ellendiger dan je ‘m al vindt. Door gewone dingen word je niet geboeid. Gewoon lopen kan iedereen, daar is niks aan, maar ga je op je kop staan, dan loopt ‘n heel circus vol. Breng leven in de brouwerij. Je kunt theorieën verkondigen over ‘t lage peil en de flauwheid. Dan ben je een kletser. Je kunt ook mooi spektakel maken over naam ophouden en gedegenheid van ‘t Carolinumblad, dan klets je ook. Nu makker die kranteneer van jou is om je vuurrood te schamen. Presteer zelf eens iets. Maak ‘n Ravengekras zoals er nog nooit een geweest is”

De heilige had geen adem en hield op als een stofzuiger, waarvan de stekker uit het stopcontact getrokken was.

“En nu moet U vlug gaan, want ze zijn in de Waal aan ‘t dreggen en als u te lang wegblijft begint het verdacht te lijken. Werk deze stof maar uit. Veel succes” Hij duwde me zachtjes de kamer uit.

A.v.D.

Brief uit Rome

Rome, Kerstavond '54

Beste Jongens,

Het is weer Kerstmis. Overal zijn de mensen gezellig samen rond de kribbe en worden de oude liederen gezongen. Ik heb al verschillende keren vandaag de eerste regels herhaald van Vondels kerstlied: O, Kerstnacht schoner dan de dagen. Het doet je goed, een Nederlands lied te horen, ook al zing je het zelf niet. Ik denk aan Nederland, waar jullie nu allemaal thuis zitten bij Vader en Moeder. Je hebt vakantie, En ik hoop dat je er van genieten zult. Ik stel me zo voor, dat het koud zal zijn. Misschien is het wel een witte Kerst. Ik kan het me bijna niet voorstellen.

Hier in Rome valt er nooit sneeuw. Het is evenmin koud, de zon heeft vandaag weer heerlijk geschenen.

Maar wij vieren ook Kerstmis, op onze manier. Gisteravond hadden we een avondwake voor de nachtmis. Het ging er allemaal heel gezellig toe. Maar weet je wat het mooiste is van zo'n avondwake? Thuis worden er allemaal Nederlandse liederen gezongen. Hier is dat heel anders. We zijn hier met zoveel nationaliteiten bijeen. Wij zingen allemaal in onze eigen taal. De anderen luisteren. Zolang het nog Engels, Duits, Frans of Italiaans blijft, verstaan de meesten het nog. Maar dan komen de Polen, de Ceylonezen, Vietnam, Cameroen, Basutoland. We horen de muziek, de woorden verstaan we niet. Maar dat is niet erg. Want in elk Kerstlied wordt hetzelfde bezongen, op een manier, eigen aan de landsaard van degene die zingt. Er zijn zulke mooi bij. Heb je het Franse kerstlied wel eens gehoord: Entre le boeuf et l'âne gris? Dat is prachtig. Je moet maar eens vragen aan P. Voogt dat hij jullie dat leert voor het volgende jaar.

Heb je wel eens gehoord van de beroemde "Bambino Gesù"? Ik zal je de geschiedenis in het kort vertellen. De Bambino is een beeldje gemaakt uit hout van een olijf op de olijfberg in Jeruzalem, in de 15de eeuw. Het werd naar Rome overgebracht, waar het het voorwerp werd van grote verering. Het beeldje werd naar de zieken gedragen. Tot aan de vorige eeuw, had de Bambino zijn eigen koets, waarin men het naar de zieken bracht. Het beeldje bevindt zich in de kerk van Aracoeli. Deze kerk staat op de plaats waar keizer Augustus van de sybille de openbaring zou hebben gekregen, dat de Messias de Zoon van God geboren was. Met Kerstmis wordt de Bambino in een kribbe gelegd. Die Kerststal is iets prachtigs.. De beelden zijn levensgroot en echt aangekleed.

Maar het mooiste is wel, dat de kinderen van de parochie hier in de Kersttijd komen om voor het Jezuskindje hun gedichtje op te zeggen.. Je zou dat werkelijk eens moeten kunnen zien, jongens. Ze gaan op een preekstoeltje staan; een hoop mensen staan er altijd rondom heen, die hen aanmoedigen. Het gaat zoals bij ons, wanneer een kind een versje moet opzeggen. Maar er zijn meer gebaren. Die kleine Italiaantjes lijken geboren redenaars. Sommigen hebben een preekje, anderen een gedichtje. En als ze klaar zijn, knikken ze even door hun knie, net als een meisje dat een "reverence" maakt, en werpen het Kindje Jezus een kushandje toe.

Het gaat er allemaal heel gemoedelijk toe. De mensen praten onder elkander; kinderen zijn aan het krijgertje spelen om een pilaar; je voelt je een beetje in de grote familie van O.L. Heer. Per slot van rekening zijn we toch allemaal in het huis van onze Hemelse Vader .

Jhesus is sijn name
die minre mijn;
Ic wil hem eeuwelic dienen
ende sijn eygen sijn.

Sijn min heeft mi gegeven
so hogen moet,
Dat ic niet meer en achte
dit eertsche goet.

(Suster Bertken 1514)

In de jaren dat ik op Ravensbos verbleef, leidde het schoolblad een bloeiend bestaan. Zelf heb ik vanaf de derde klas in de redactie gezeten. De krant werd altijd gemaakt, d.w.z. getypt op stencils in de week na de proefwerken, als de leraren het werk nakijken en rapportenvergadering hielden. De stencils werden afgedraaid, de blaadjes vergaard en gevouwen, geniet en de dag voor het vertrek uitgedeeld.

We hadden ook een muurkrant. Vincent van de Loo was daar de ijverige promotor van. Ik heb er een feuilleton voor geschreven. Die muurkrant verscheen op onregelmatige tijden. Er werd ook wel kritiek in geleverd wat een paar keer tot voortijdige verwijdering heeft geleid.

De kopij werd van tevoren door de censor, pater Schram gelezen. Het was trouwens altijd de kunst om het blad vol te krijgen. Een van de redactieleden hield de kroniek bij. In dit nummer was ik dat. Dat is waarschijnlijk de reden dat juist dit exemplaar bewaard is gebleven.

Voor sommigen zal deze tekst wel herinneringen oproepen. In elk geval zal de gang van zaken in het schooljaar 1954-1955 wel niet veel afwijken van die in latere jaren.

Jo Hoen November 2009